MERCENAR

50 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

MOARTEA SE ÎNTOARCE

Colecţia MERCENAR

50

Dick Stanford

MOARTEA SE ÎNTOARCE

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
2001

CAPITOLUL I

Bărbatul înalt se afla singur în întuneric. Privirea să nu se aţintea asupra nimănui; era cufundat în gânduri. O ploaie torenţială, care cădea în rafale, inundă micul cimitir, izolându-l de lumea exterioară.

Era un univers aparte.

Piatra funerară care împodobea cavoul familial evoca un alt loc, o altă epocă. Ea vorbea despre o familie şi de tot ceea ce implica acest cuvânt pentru bărbatul înalt îmbrăcat într-un poncho îmbibat de apă. Mândrie, demnitate, căldură umană, înţelegere. Asta reprezintă familia, dar cuvântul nu era decât un ecou slab al unui trecut pierdut pentru totdeauna. Mai rău, cuvântul se detaşa ca o injurie la orizontul unui viitor fără speranţă.

Un alt univers.

Bob Hunter avusese impresia că trăise în prezent o veşnicie, în acel cimitir mic, prezentul fusese anulat, acolo nu exista decât trecutul şi viitorul care, amândouă, aşteptau cu răbdare întoarcerea războinicului.

Acolo se găseau adevăratele rădăcini ale lui Bob Hunter.

Alesese în mod deliberat drumul care îl ducea în acel loc unde tristeţea se afla la ea acasă. Bob Hunter renunţase pentru totdeauna la lumină, la speranţă.

De ce? Nu ştia de ce? Ştia numai că se supusese datoriei sale. Datorie. Ce cuvânt ambiguu! Era oare datoria unui om să se condamne la a nu trăi decât un prezent implacabil? Câte blesteme poate suporta sufletul unui om? Bob Hunter fusese de mai mult de trei ori blestemat. El însuşi era un blestem viu. Câte morminte ca acestea umpluse din datorie şi în numele prezentului? Probabil că mii. Nu mai calcula demult timpul, căci nu avea nici un sens. Într-un război de uzură, ca al său, se numără supravieţuitorii. Bob Hunter abandonase chiar şi acest calcul, prea absurd. Duşmanii erau nenumăraţi, o cifră fiind astfel fără importanţă.

La urma urmelor, războiul său avea vreo importanţă? Poate.

Hunter ridică capul. Ceva se mişcase în preajma lui. Se mai afla cineva în cimitir. Întunericul era absolut, câteodată sfâşiat de fulgere îndepărtate. Nu era alt zgomot în afara celui al ploii care nu se mai oprea, căzând torenţial pe pietre şi pe pământ. Hunter

simţi totuşi că mai era o persoană acolo, care şi ea făcea parte din prezent.

Se deplasă un sfert de centimetru şi scoase ţeava revolverului Beretta printr-o gaură a veşmântului. În acelaşi moment apăru o siluetă udă din cap până-n picioare.

Se auzi o voce calmă care evoca trecutul:

— Eu sunt, sergente.

Hunter se linişti. Acea voce cel puţin avea un sens. Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, faţă în faţă, în ploaie, zâmbind unul către celălalt fără nici o bucurie, în afară de cea cauzată de faptul că se revedeau.

— Începusem să mă îngrijorez din cauza ta, Leo, spuse Hunter cu o voce caldă şi tristă.

— Îmi pare rău, dar a trebuit să fac un ocol. Am fost urmărit, răspunse Turrin. Menghina se strânge.

— Mi-am dat seama, spuse Hunter. Cine este?

— Cred că Augie.

Hunter scoase un fluierat uşor.

— E chiar atât de grav?

— Mai grav decât îţi imaginezi, sergente. E o epurare generală în cel mai pur stil stalinist. Toată ţara e implicată, nu numai Massachusetts. Eu încasez ca şi ceilalţi, nici mai mult, nici mai puţin. Nu există nici un mod prin care să aflu unde sunt ascunzătorile.

— Niciodată nu au existat ascunzători... în această viaţă, spuse Hunter cu o voce lugubră. Ce vei face?

Turrin ridică din umeri cu un gest de neputinţă şi incertitudine.

— Ăsta e sfârşitul, răspunse el. Cred că Hal avea dreptate. Fără naş nu pot continua. S-a sfârşit.

— Găseşte-ţi un alt naş.

Turrin scutură din cap.

— Cineva care să i se împotrivească lui Augie? Nu, nu-i posibil. Ăsta este motivul pentru care a început această epurare. Nu, s-a terminat pentru totdeauna. Dar îţi mulţumesc că ai venit.

Turrin contemplă mormântul părinţilor lui Hunter.

— Îmi pare rău că te-am pus să vii aici, cred că asta ţi-a făcut rău. Ciudată întoarcere acasă, bătrâne. Ai face bine să pleci din nou pe teren. Tot acest teritoriu va fi închis de mâine dimineaţă.

— Ce vei face, Leo?

— Ceea ce îmi va spune Hal să fac. E o prostie. Voi fi chemat la *Commissione* în câteva săptămâni, o lună sau două cel mult. Dar acum...

— Ce te sfătuieşte Hal?

Harold Brognola, Hal, era şeful lui Turrin, un înalt funcţionar foarte important de la *Justice Department,* care era poreclit în anumite cercuri „Poliţistul numărul doi în Statele Unite”.

— Să ies din umbră, spuse Turrin. E prea devreme, dar asta este singura soluţie.

Hunter clătină din cap.

— Nu vei reuşi, Leo. Imediat ce Augie va afla că eşti poliţist şi că vei vorbi, te va ucide. El va afla înainte ca tu să vorbeşti şi vei fi omorât. Tu şi Hal ştiţi acest lucru.

Micul Turrin se străduia să zâmbească.

— Va trebui mai întâi să mă găsească, nu-i aşa?

— Nu mai vorbi prostii, îi spuse uşor Hunter. Vorbeşti ca un începător. Acest om are o putere incredibilă. Îi va obliga pe senatori şi pe deputaţi să te aresteze. Hal nici nu mai ştie în cine să aibă încredere, şi mă refer de oamenii lui, aleşi pe sprânceană. Doar nu crezi că Augie va asista, cu inima strânsă, într-o sală de tribunal, la destrămarea propriului imperiu?

— Asta e partea proastă, spuse încruntat Turrin. Nu suntem siguri că vom reuşi. Procesul ar putea să dureze zece ani. Şi între timp...

— Supravieţuirea ta nu va depăşi zece minute, spuse Hunter.

Pe faţa lui Turrin nu se putea citi nimic.

— Fără îndoială, fără îndoială, murmură el ca să închidă conversaţia. Dar ăsta e singurul lucru pe care-l pot face acum. Trebuie să-mi asum acest risc.

— Nu-i un risc, e o certitudine.

— Bine, de acord, spuse Turrin cu o voce agasată.

— Ce mai fac Angelina şi copiii?

— Bine. Sunt la adăpost. Sunt în afara oricărui pericol.

— Vor fi la adăpost atâta timp cât vei fi şi tu.

— Sunt în siguranţă, spuse Turrin.

— Nimeni nu-i în siguranţă, Leo. Ştii asta la fel de bine ca mine.

— Nu... nu mai ştiu, sergente. Zău că nu mai ştiu. Ce naiba, să fac?

— Să te ascunzi, Leo. Să te ascunzi. Îţi voi găsi un alt naş.

Turrin începu să râdă.

— Am mai mult respect pentru tine decât pentru oricine altcineva, sergente. Dar totul are limite. E prea mult. Rolul meu poate că s-a terminat, dar nu şi al *tău!* Nu va folosi la nimic să ne sacrificăm amândoi în acelaşi timp.

Respectul era reciproc. Hunter nu mai cunoscuse un om mai curajos ca Turrin. Avusese totuşi de nenumărate ori ocazia să vadă eroi. Leo Turrin ducea de mult timp o viaţă dublă, extrem de periculoasă. Poate că obosise. Poate chiar se simţea fericit că se apropie sfârşitul.

— Ce vrei cu adevărat, Leo? Să continui dacă este posibil?

— Evident. Ce întrebare!

— OK, spuse Hunter. Îmi datorezi câteva servicii.

— E puţin spus. Îţi datorez enorm de mult. Din acest motiv nu vreau ca tu să...

— Eu vreau să trăieşti, Leo, nu să mori.

Cei doi prieteni se fixară îndelung în ploaie, fără să spună un cuvânt. În sfârşit, Turrin râse uşor şi lăsă privirea în jos.

— OK, spuse el uşurat. De acord.

— Cât timp poţi să mai rezişti?

Turrin ridică din umeri şi ridică gulerul impermeabilului.

— Dacă am noroc, până în zori.

— Atunci ne vom întâlni în zori.

— Să nu faci prostii din cauza mea, sergente.

— Să nu începi să mă judeci, Leo.

Turrin râse din nou. În acel moment, un fulger lumină cimitirul. Numele HUNTER, înscris pe piatra funerară păru că ia foc pentru o fracţiune de secundă.

— Ai dreptate, murmură Turrin. E prea târziu ca să fie rezonabil. Ce vei face?

Hunter dădu la rândul său din umeri şi zâmbi.

— Voi încerca să te fac să câştigi timp, mafiotule ce eşti! Astfel nu vei fi încă obligat să te demaşti. După aceea vom vedea.

Turrin îi zâmbi.

— Nu ştii să te opreşti, îi spuse lui Hunter. OK. Ne vom revedea în zori. Contactul îl stabilim la fel?

Hunter încuviinţă.

— Sună-mă în rulotă din oră în oră, până luăm legătura.

Turrin îi întinse mâinile şi Hunter i le luă cu afecţiune în ale sale.

— Să nu cedezi, Leo.

— Ca şi cum aş avea de ales! zise ironic celălalt, după care dispăru în noapte.

Hunter se sprijini de piatra funerară şi îşi privi prietenul dispărând.

Era cel mai bun prieten al său.

Şi când te gândeşti că avusese intenţia să-l omoare în timpul

luptei de la Pittsfield, când declanşase acest război fără sfârşit!

Turrin îi spusese că nu ştia să se oprească şi era adevărat.

Efectiv, întoarcerea sa la Pittsfield nu avea nimic frumos. Aici începuse totul şi probabil că aici se va sfârşi totul – în sânge şi groază, dar Hunter nu avea intenţia să se lase ucis fără să opună rezistenţă.

— Mai aşteptaţi-mă puţin, murmură el întorcându-se spre mormânt.

Mai era încă dator prezentului, care nu era decât un alt cuvânt pentru a desemna Infernul. Bob Hunter nu mai exista aproape deloc, Exterminatorul luându-i locul. Şi pentru acesta războiul avea un sens.

CAPITOLUL II

Vânătorii de capete se instalaseră într-un vechi motel şubrezit de lângă Berkshire Trail, la est de oraş. Era un ansamblu de bungalouri construite la marginea pădurii.

Grupul ocupa toată zona şi la marginea drumului se afla un panou pe care scria *ocupat.* La sosirea lui Hunter, numai bungaloul administrativ avea lumina stinsă, toate celelalte fiind adevărate faruri. Mai mulţi bărbaţi erau afară, în ploaie, ca să-şi întâmpine confraţii care soseau cu maşina. O femeie pe jumătate dezbrăcată se afla în mijlocul dreptunghiului luminos care forma o uşă deschisă. O alta se plimba în slip prin ploaie fredonând Dumnezeu ştie ce. Mai erau aproape douăsprezece, împrăştiate pe ici pe colo, ca nişte haine abandonate în grabă.

Un al doilea Cadillac şi alte maşini erau parcate în faţa diverselor bungalouri.

Nu exista nici un sistem de securitate; nimeni nu stătea de pază. Aceşti oameni nu se aşteptau să întâmpine dificultăţi. Ei se distrau, nu făceau război.

Unul dintre bărbaţi se detaşă de ceilalţi. Era bine făcut, asemănător cu un halterofil, cu o bărbie proeminentă. Ca şi memoria unui calculator, capul lui Hunter era plin de fişe. Bărbatul: Joe Romani, ucigaş profesionist care locuia la Boston.

Tipul se afla lângă Cadillac, eu picioarele goale, îmbrăcat numai cu o pereche de pantaloni şi un flanel de corp, cu mâinile încrucişate. Se adresă şefului de echipă, care tocmai sosea, pe un ton nu prea amabil:

— Ce ai de spus, Mario?

— Mediocrii tăi m-au atras într-o capcană.

Romani se lăsă în jos ca să-l vadă pe celălalt care se afla încă în interiorul Cadillac-ului.

— Am încasat-o?

— Tu, da. Noi nu. Ţi-am adus două căruţe pline.

Romani se ridică brusc şi se îndreptă spre cele două maşini.

Glumele bune ale serii începeau să dispară. Ucigaşii îşi dădură seama că „treaba uşoară” care le fusese promisă se „împuţea”. O furie înăbuşită punea stăpânire pe grup. Morţii lăsaseră în urma lor prieteni, iar aceşti prieteni erau turbaţi de furie.

Li se făcuse o nedreptate! Erau extrem de indignaţi. Hunter nu înceta să se mire de mentalitatea oamenilor Mafiei. Totul trebuia

să fie într-un sens unic. După ei, Turrin ar fi trebuit să se lase masacrat fără să opună rezistenţă şi chiar să le mulţumească pentru onoarea de a fi ucis de mâinile acestor *amici.* Nu era normal ca ţinta să le facă probleme! Contractul stipula că Turrin trebuia să se predea! Acum Turrin avea să plătească pentru infamia lui; avea să moară despicat în mai multe bucăţi, membru cu membru; îşi va bea urina şi îşi va mânca boaşele. Îi va implora pe *amici* să-l omoare, dar aceştia vor râde de el şi vor face ca plăcerea să continue până la ultimul lui suflare.

În principiu, Hal Brognola era singurul care cunoştea cu adevărat natura acestuia de agent dublu, dar dacă acoperirea lui fusese demascată la Washington, era în mod sigur pierdut. Hunter nu voia acest lucru cu nici un preţ.

Hunter nu omora din plăcere, ci din necesitate, şi se afla în război cu Mafia. Dar, din păcate, era un război foarte lung, de uzură. De mult timp uitase ce era aceea plăcerea unei răzbunări. Nu păstrase decât sentimentul de datorie. Nimic altceva.

Totuşi, cu viaţa lui Leo Turrin în joc, aspectul personal al luptei se modifica. Dar nu era numai asta. Leo Turrin, fără a lua în calcul prietenia care îi lega pe cei doi bărbaţi, era un personaj extrem de eficace în acest război dus împotriva crimei. Din acest motiv îi spusese: „Vreau să trăieşti, Leo”.

Hunter nu ar fi ezitat să ucidă de un milion de ori dacă asta ar fi putut salva viaţa lui Leo Turrin.

Din fericire, misiunea lui era mult mai modestă. Nu mai erau decât şaisprezece în viaţă. Cu atât mai mult cu cât ultimii păreau să-i faciliteze treaba.

— Trimite-ţi fetele de-aici! răcni Romani. Vreau ca toată lumea să fie în bungaloul meu în zece minute pentru o conferinţă! Jake! Bobby! Staţi la intrare şi fiţi cu ochii-n patru! Mario, urmează-mă imediat! Vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat!

Era evident că Mario era şeful echipei din Albany. Furios, ieşi din maşină trântind cu violenţă portiera.

— Auzi, Joe, bombăni el ameninţător, cine ţi-a spus că tu dai ordine?

Romani făcu un pas înainte cu degetul arătător fixat spre Mario ca şi cum ar fi urmat să-l doboare cu o rază invizibilă.

— Cei patru morţi spun asta, Mario! Vrei să discutăm despre asta?

Dar şeful echipei din Albany nu era intimidat. Ridică capul cu un aer dispreţuitor şi zise:

— Da, vreau să discutăm! A fost o cursă! Vreau să ştiu cine

ne-a întins-o!

— Poate că cei patru băieţi ai mei! răspunse Romani cu dispreţ scuipând pe jos.

— Amândoi ştim cum se întinde o cursă, Joe! Tu eşti cel care i-a dus pe băieţi la faţa locului. Ei sunt cei care ne-au chemat. *Ei.* Dacă aşa a fost, noi am ajuns la faţa locului prea repede şi mai ales am plecat prea repede.

Romani îşi îndreptă spatele.

— Ce! răcni el. Nu eşti sănătos? Vrei să spui că mi-am omorât propriii oameni ca să-ţi întind ţie o cursă? Eşti sănătos, Mario? Nu, eşti nebun! Şi pe mâna cui să te dau?

— A poliţiştilor, spuse Mario furios. Nu ştiu nimic, poate ca să mă dai pe mâna lui Leo Pisica. De unde să ştiu? Tot ceea ce ştiu este că era gata să...

Vocea lui Romani deveni de gheaţă.

— Dacă aş fi vrut să te ucid, ticălosule, sau să-ţi întind vreo cursă, n-ai mai fi fost aici. Ajunge! Trebuie să vorbim ca să lămurim lucrurile. Vino, să ne adăpostim.

Întoarse spatele şefului echipei din Albany şi intră în bungaloul său.

Mario făcu semn cu mâna echipei sale să se posteze la intrare împreună cu oamenii lui Romani după care îl urmă pe acesta.

Femeile fuseseră grupate fără menajamente. Trebuiau să părăsească terenul. Câteva maşini le aşteptau la intrare. Tinerele nu se plângeau, fiind aparent obişnuite cu un comportament atât de cavaleresc din partea însoţitorilor. Nişte fetiţe din lumea interlopă, aduse de nevoie. Nici nu se punea problema să cauţi domnişoare printre ele. Mafioţii se fereau să comită asemenea prostii. Fetele veniseră cu mijloace proprii şi plecau la fel, într-un mic cortegiu.

În timp ce maşinile lor se îndepărtau, un bărbat spuse:

— Să nu răceşti, ştii tu unde, Marie!

Un braţ gol apăru la fereastra unei maşini, având în mână un slip pe care-l agita în vânt ca pe un steag.

— Am toate şansele cu ce m-ai lăsat pe mine! exclamă veselă fata.

Convoiul „cu profesioniste” ajunse la strada principală şi apoi vira spre est, către Boston.

Hunter dădu ocol gărzii care se postase foarte repede la intrare şi se apropie în linişte prin spate, omorându-i fără nici un zgomot pe numiţii Bobby şi Jake. Trase cadavrele în spatele unei maşini şi le ascunse în ierburile înalte aflate de-o parte şi de alta

a drumului de acces. Apoi se urcă în propria maşină ca să se echipeze.

Îşi scoase ponchoul şi îl aranjă în portbagaj, apoi îşi puse o centură cu bandulieră, verifică muniţia şi grenadele şi luă un pistol-mitralieră Uzi şi o centură cu încărcătoare.

Îşi dorea să nu aibă ocazia să se folosească de alte arme decât de Uzi, căci nu voia să se poată recunoaşte atacul Exterminatorului. Dacă reuşea să-i ucidă repede, Uzi ar fi fost suficient. Nu avea intenţia să-i lase să mucegăiască şi nici să le dea timpul să-şi compare experienţele şi să înceapă să-şi pregătească apărarea. Toată tabăra va fi înarmată la cea mai mică alertă. Pentru moment avantajul era de partea lui Hunter, dar fiecare secundă îi diminua şansele.

Traversă strada fără să mai aştepte şi intră în tabără. Un grup de bărbaţi se ocupau de cei morţi. Executanţii se deplasau cu un pas lent în ploaie, comentând cu tristeţe soarta compatrioţilor, îngrămădiră cadavrele în faţa unui bungalou. Alţii se aflau în grupuri în pridvorul diferitelor bungalouri – Boston la stânga şi Albany la dreapta. Erau nervoşi şi vorbeau cu voce joasă despre neplăcutele surprize care se pot ivi în timpul nopţii.

Hunter avea de gând să le ofere destule surprize.

Păşi în teren descoperit între două bungalouri goale apoi se ascunse în umbră şi îşi pregăti arma.

— Joe! strigă el. Joe Romani!

Războiul începea la Pittsfield.

*

* *

Această neînţelegere între *amici* era inadmisibilă. Iată ce se străduia Joe Romani să-l facă să înţeleagă pe şeful de echipă îmbufnat şi furios, Mario Conti.

— Să nu uiţi contractul pe care l-ai semnat, Mario, insistă Joe Romani. Nu-ţi dau sfaturi. Dar e o înscenare, asta e sigur... M-au trimis ca să-ţi pregătesc terenul, ca să împresor ţinta. Am înconjurat-o. Ce nu mi-a plăcut, este faptul că am pierdut patru oameni în afacerea asta. Şi nu-mi place deloc că mă acuzi că ţi-am întins o cursă. Ceva nu-i în regulă.

— Aiurea! mormăi Conti. Mi s-a garantat că totul va merge fără să întâmpinăm vreo problemă. Mi s-a promis că va fi foarte uşor. Nu mai ştiu ce să cred, Joe. Nu mai ştiu. Cred că voi telefona în Albany înainte să mai fac ceva. Vreau să lămuresc lucrurile.

— E ridicol, Mario, spuse Romani chiar în clipa în care cineva

de afară îi strigă numele.

— Cine sunt imbecilii ăştia? se enervă Conti.

— Bandă de idioţi! Nu sunt în stare să facă nimic, fără ca eu...

Romani tăcu brusc. Simţi că se întâmpla ceva serios. Avu o presimţire.

— Stinge lumina! Repede! murmură el în timp ce unul din oamenii săi de afară răspunse în locul său:

Cine-i acolo?

Am un mesaj să-ţi transmit din partea lui Leo „Pisica”!

Toţi înţeleseseră conţinutul unui asemenea mesaj. Ochii lui Conti se făcură mari. Privirea sa o părăsi brusc pe cea a lui Romani. Acesta se ridică şi stinse lumina după care ajunse la fereastră dintr-o singură mişcare şi privi afară.

Oamenii săi se aflau în grupuri şi fixau cu nervozitate umbra dintre două bungalouri.

— Joe! Mario! strigă un bărbat din afară. E careva!

— Nu mişca! strigă Romani.

Deschise cu precauţie fereastra şi apoi strigă:

— Cine eşti? Ieşi la lumină!

Conti se deplasă până la uşă pe care o deschise foarte puţin, moment în care izbucni o rafală de PM. Subit lumea lui Joe Romani se nărui în haos. Gloanţele acestei prime rafale străpunseră pereţii subţiri ai unei cabane mici ca şi cum nu ar fi existat. Toate ferestrele se făcură ţăndări sub impactul gloanţelor, iar mobila fu distrusă. Romani înţelese imediat că totul se terminase.

Conti scoase un mormăit care se termină cu un gâlgâit. Sângele îi ţâşni pe gură. Pică jos, mort. Romani simţi o arsură puternică la braţul drept; o forţă irezistibilă îl făcu să se învârtă şi îl expedie în partea opusă a încăperii. Căzu de-a lungul patului, îşi apucă braţul drept inert cu mâna stângă şi încercă cu disperare să preseze artera de unde izbucnea sângele precum apa dintr-o fântână. Era plin de sânge.

Afară situaţia se dovedea a fi tragică. *Amici* traseră şi ei dar fără să ştie în cine şi în ce. Mai mulţi oameni ţipară, alţii scoteau gemete de agonie. În tabără domnea deruta. În ciuda ţipetelor şi a focurilor de armă, PM-ul continua să tragă.

Deodată se făcu linişte. Era de neconceput, dar se terminase. Romani voia să strige după ajutor, dar, în ultima secundă, se opri. Nu ştia ce însemna această linişte apăsătoare. O clipă mai târziu se felicită pentru propria stăpânire de sine. Pistolul-mitralieră începu din nou să tragă, focuri scurte care veneau de

ici de colo. Romani înţelese. Ucigaşul îşi termina treaba, ucigându-i pe cei răniţi. Tremura şi aştepta, dându-şi seama că moartea se apropia iremediabil şi că va veni în curând şi rândul lui. Aproape că nici nu se putea mişca, aşa de slăbit era din cauza fricii şi a pierderii de sânge. Era incapabil să se salveze.

Auzi un zgomot uşor în pridvor, după care se deschise uşa. Se aprinse lumina.

Tipul rămase afară, întinzând numai braţul ca să atingă întrerupătorul. Romani nu îl putea vedea. Văzu doar ţeava PM-ului care trase o nouă rafală. Corpul lui Mario Conti tresări sub impactul multiplu şi aproape zece şiroaie de sânge izbucniră din corpul său.

Romani ridică uşor vocea, implorându-l:

— Nu, te rog...

Fixă cu privirea ţeava neagră a pistolului îndreptat spre el. Nu putea vedea nimic altceva.

O voce de gheaţă i se adresă de afară:

— Vei duce cu fine un mesaj acolo de unde ai venit, Joe.

— Bineînţeles, gemu Romani cu o lacrimă de speranţă. Ce anume? Cine eşti?

— Nu te interesează asta. Iată mesajul. Leo Turrin nu se lasă ucis precum un iepure. Să le spui asta. Şi data viitoare, să trimită *bărbaţi.*

— Mulţumesc. Mulţumesc. Ştii ce vreau să spun.

— Cum şi tu ştii *ce vreau eu* să spun, Joe. Nu uita să le transmiţi asta.

— Le voi transmite, Leo. Poţi să fii sigur de asta.

Un obiect traversă camera şi ateriză lângă el, pe pat. Romani se trase înapoi, apoi îşi dădu seama că era o mică trusă medicală.

Ţeava PM-ului dispăru şi odată cu ea şi zgomotul din pridvor.

Doamne, chiar a plecat? Să plece şi să-l lase pe Joe Romani în viaţă, şi chiar să-i ofere cu ce să se îngrijească? Era incredibil!

Într-adevăr, asasinul plecase; ajunse la maşina sa cu un pas lent, având sufletul îngheţat din cauza actului pe care tocmai îl comisese, şi de succesul „mortal” pe care îl avusese.

Succesul. Nouăsprezece morţi. Nouăsprezece motive pentru care Leo Turrin să fie respectat mai mult.

Dar nu era decât începutul. Acum, adevărata bătălie putea în sfârşit să înceapă.

CAPITOLUL III

Joe Romani nu se îndreptă spre Boston, lucru care nu îl surprinse deloc pe Hunter. Borfaşul traversă Pittsfield şi intră pe US7. Rulă până la Potter Mountain apoi vira la vest ca să urce într-o regiune montană unde se găseau hoteluri pentru turişti şi reşedinţe de vacanţă. În mod vizibil, conducea cu dificultate. Maşina se deplasa în zigzag pe şosea. Uneori încetinea, ca şi cum ar fi izgonit negura din creier. La un moment dat, ca să evite un leşin, se opri brusc, ieşi în ploaie şi înconjură maşina ştergându-şi faţa cu un prosop umed. Improvizase o brasardă.

Hunter nu se putea opri să nu-l admire. Romani nu era poate decât un ucigaş jalnic, dar avea cap. Grav rănit, singur şi slăbit, continua să lupte.

Avu nevoie de mai mult de o oră ca să parcurgă aproape treizeci de kilometri. Destinaţia era un hotel pentru fanaticii sporturilor de iarnă din regiunea Taconics. Hunter nu cunoştea acest loc. Exista un panou la intrare, dar acesta era atât de vechi încât Hunter nu-l putu citi. Regiunea era preferată de schiorii din regiune. Probabil că hotelul va fi gol în această perioadă a anului. Hunter se uită rapid în jurul său, căci memoria vizuală va fi singurul mod de identificare a zonei. Îşi aminti de Colorado şi se întrebă dacă experienţa de acolo nu se va repeta aici.

Nu se ştie niciodată.

Hotelul se afla la aproape o sută de metri de stradă, în vârful colinei. Totul era împrejmuit cu gard. Aproape ascunsă de arbori şi de tufişuri înalte, edificiul avea două etaje, cu acoperişurile în pantă, caracteristic regiunii. Totul era negru, pustiu la prima vedere. Erau şi alte clădiri de o parte şi de alta a hotelului.

Romani intră pe o străduţă asfaltată care ducea la hotel. Odată ajuns, semnaliză cu farurile. Un grup de bărbaţi înarmaţi şi îmbrăcaţi cu ponchouri impermeabile ieşiră ca să-l examineze mai de aproape. Apoi îl lăsară să treacă.

Acest lucru era uimitor şi neliniştitor; era o situaţie neaşteptată. Nu era vorba de un Cartier General al vânătorilor de capete, ci de o fortăreaţă bine păzită în inima teritoriului lui Turrin.

Hunter luă notă de amplasarea exactă a acesteia şi se retrase în linişte. Era evident faptul că se pregătea ceva. Oamenii înarmaţi pe care îi văzuse erau prea importanţi pentru o simplă

lichidare a unui *sotto capo* al cărui teritoriu părea, la prima vedere, lipsit de interes.

Urma să aibă loc o schimbare. Care?

*

* *

Turrin îşi trimise echipa la culcare ordonându-i să se odihnească înainte de a întreprinde ceva. Apoi se duse la locuinţa sa care-i servea drept ascunzătoare şi branşă telefonul secret. Ştia că telefonul nu putea fi ascultat. De fiecare dată când era oră fixă, aştepta cinci minute apoi forma numărul rulotei lui Hunter. Altcineva n-ar fi fost în stare să ştie cine telefona şi cui şi de unde venea apelul. În schimb, se putea asculta frecvenţa pe care era transmisă conversaţia, de aici rezultând necesitatea de a vorbi codificat.

Cu răbdare, Turrin formă numărul la fiecare oră fixă, începând cu orele douăzeci şi două. La unu şi cinci dimineaţa auzi o voce răguşită:

— Da, cine este?

Turrin zâmbi şi răspunse:

— Eu sunt. Ce se întâmplă?

— Nu mare lucru, spuse Hunter cu o voce indiferentă. Ar trebui să-i trimiţi un mesaj lui Augie. Ai mesageri?

— Patru sau cinci în care am încredere. Mi-au spus că vor să lupte alături de mine. Ai ceva să le propui?

— Ţi-am spus, zise Hunter. Să ducă un mesaj lui Augie. Dar înainte, spune-mi, ai vorbit cu Augie despre ce se întâmplă?

— Am încercat, dar n-am reuşit să iau legătura cu el. Care este mesajul?

— Are nouăsprezece cuvinte. Le vei descoperi la motelul *Trails Court* pe US9.

— Cunosc locul. Nouăsprezece cuvinte, spui?

— Da. Pune-le la gheaţă şi trimite-le.

— OK, zise Turrin cu o voce gânditoare. Cred că am înţeles bine, dar aş vrea să fiu sigur. De ce un mesaj cu gheaţă?

— Poate că nu ştie.

Turrin deschise gura, stupefiat.

— Se poate, spuse el. Dar este prea periculos să contez pe asta. Totul pare să indice contrariul.

— Asta e prea puţin important. Oricum trebuie să-i trimiţi mesajul, spuse Hunter. El poate să-l interpreteze în două feluri. Prima versiune: „Trimite-mi înlocuitori şi ţi-i voi retrimite ca aceştia”. A doua posibilitate: „Ce se întâmplă, Augie?” Trebuie să

ştiu.

— Desigur, spuse Turrin. Dar admiţând că prima ipoteză este bună, asta ar fi o declaraţie de război, nu?

— Mai degrabă o palmă dată peste faţă, spuse Hunter. Aşa te va respecta mai mult. Dar eu cred că a doua ipoteză este cea mai credibilă. Am eliberat al douăzecilea cuvânt numai ca să văd unde se va duce. Nu cred că-i vorba de Augie. Nu e stilul lui.

— Atunci?

— Se întâmplă ceva în ograda ta, bătrâne. Aproape o sută de cuvinte, poate, aşteaptă să se poată exprima.

Turrin fluieră prelung:

— În ce colţ al ogrăzii?

— Albany, spuse uşor Hunter.

— Nu se potriveşte, răspunse Turrin.

— Nimic nu se potriveşte, asta-i problema. Trimite mesajul. Vom vedea răspunsul.

Turrin oftă.

— OK. Trebuie să vedem.

— Fii foarte atent.

— Doar mă cunoşti.

— De asta mi-e frică. În aşteptarea răspunsului, să nu întreprinzi nimic. Scadenţa a fost amânată. Opoziţia este la capătul nervilor. Nu va mişca înainte de a înţelege care este noua situaţie.

— Nu-mi risc pielea?

— În locul tău nu mi-aş face probleme pentru moment.

— Bine, te cred, spuse Turrin.

— Bine, spuse Hunter, cu o voce obosită. Vreau să dorm puţin. Nu m-am mai odihnit de patruzeci şi opt de ore. Încearcă să transmiţi mesajul înainte de ivirea zorilor. Sună-mă pe la opt, sau mai devreme dacă ai ceva să-mi spui.

— Bineînţeles. Nu voi încerca nici măcar să-ţi mulţumesc, dar...

— Stai calm, murmură Hunter închizând telefonul.

Turrin se uită îndelung la telefonul său secret, apoi îl debranşă şi îl închise în cutie.

— Simpatic tipul, murmură el, înainte de a se duce să-şi trezească oamenii.

În mai puţin de o oră, ar fi putut încărca un camion frigorific. Saltul până în statul vecin, apoi drumul drept pe Taconic State Parkway le-ar fi luat doar câteva ore. Puteau ajunge la New York la cinci dimineaţa.

Augie va primi mesajul la micul dejun. Răspunsul său nu va întârzia.

Bob Hunter nu se lăsa înşelat. Lui Turrin i-ar fi plăcut să vadă faţa lui Augie atunci când va primi carnea rece provenită dintr-un mic ţinut din Massachusetts.

CAPITOLUL IV

Telefonul secret sună de câteva ori parcă răguşit, înainte să sune normal, cu o tonalitate profundă, neliniştită, indicând faptul că linia era sigură. Se auzi vocea neliniştită a lui Hal Brognola:

— Da, e bine. Poţi să vorbeşti. Unde eşti?

— Tot în acelaşi loc, răspunse Leo Turrin bărbatului care se afla la Washington. Dar acum e un nou joc.

— Cum adică?

— Prietenul nostru a răsturnat totul cu fundul în sus. A sosit şi şi-a făcut de cap. Tocmai am expediat o tonă de carne rece la New York. Ca un prim avertisment. Prietenul mi-a spus că mai sunt câteva care aşteaptă. Tipul ăsta este într-adevăr...

— Nebun! răcni Brognola. Şi tu la fel, dacă te-ai lăsat dus cu vorba. Admiţând că va merge, tu cum ai să apari? Nu trebuia ca acest tip să acţioneze în locul tău. Ar fi moarte sigură.

— Calmează-te, Hal. Acţionează incognito. Nu şi-a semnat acţiunea de data asta. Ştie ce face. Nu-i nevoie să-ţi amintesc.

Turrin auzi un suspin.

— Am primit ordin să te scot de acolo. Te paşte moartea şi ştii acest lucru. Ai nevoie de linişte, o meriţi din plin. Vino încoace.

— Nu încă. Tocmai mi-au dat un răgaz. Pot încă să mai stau. Prietenul nostru este convins că totul s-a schimbat, Hal. El pretinde...

— El nu controlează nici Washington-ul, nici această regiune, spuse Brognola cu o voce apăsătoare.

— Atunci cine? întrebă Turrin.

Auzi al doilea oftat.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea, mărturisesc. Bine, continuă. Ce s-a mai schimbat?

— Nu ştiu exact, iar el nici atât. Dar adulmecă ceva şi mirosul nu îi spune nimic. I-am expediat carnea lui Augie. Prietenul meu crede...

— Prietenul nostru este un sinucigaş! E moartea în persoană care caută un loc pentru a se realiza. Evit să fiu prin preajmă atunci când va fi încolţit. Bătrânii *capi* nu se lasă provocaţi. Fugi cât mai poţi! Dacă prietenul nostru ţine neapărat să aibă probleme, treaba lui, dar eu nu-l mai pot urma şi tu nici atât. Acolo a început, deci acel loc este probabil foarte sensibil pentru el. E treaba lui. S-o termine dacă ţine neapărat, dar nu te lăsa

antrenat în jocul lui!

— E uşor din poziţia în care eşti să-ţi ieşi din fire ca un idiot, nu crezi? protestă Turrin cu o voce arţăgoasă. Frumos ne stă! Aminteşte-ţi trecutul, Hal, începutul. Înaintea lui, unde erai tu? Unde eram eu? Imaginează-ţi că l-am fi ucis încă de la început după cum am prevăzut şi că am fi fost obligaţi să continuăm fără el. Unde am fi fost atunci? Eu aş fi fost mort de mult timp, un articol nefericit de statistică în dosarele celor de la *Justice Department.* Tu n-ai fi fost decât un italian agitându-se în van, ratând misiunile una după alta. Zici că nu mai poţi să-l urmezi, Hal. Atunci ce poţi face altceva?

— OK, OK, voiam doar...

— OK, pe dracu'! Datorită acestui tip am ajuns unde suntem acuma! Aşa că să nu-mi spui mie din vârful turnului tău de fildeş că nu-l poţi urma!

— OK! Mă predau, nu mai insist!

— Bine, murmură Turrin.

— Încerc să fiu rezonabil, adăugă Brognola ca să se apere.

— Bineînţeles.

— Lucrurile merg prost, şi ştii asta. Nenorocitul ăsta de oraş a devenit imposibil. Sunt urmărit de la Capitoliu până la Pentagon trecând pe la Casa Albă. Îţi imaginezi ce fericit sunt.

— Am înţeles, dar lasă baltă numărul tău de funcţionar rezonabil.

— Da, scuză-mă. Acum e mai bine, te-ai calmat? Nu retrag nici un cuvânt din cele spuse. Pentru că ăsta e adevărul. Prietenul nostru face distrugere la Pittsfield; teritoriul nu mai există. Dacă vrei să-l ajuţi, trebuie să-l convingi. Apoi o lăsaţi amândoi baltă şi fugiţi imediat.

— Ce ştii tu şi eu nu ştiu, Hal?

— Nimic concret.

— Sunt deconspirat la Washington?

— Se poate, spuse Brognola oftând.

— Eşti misterios, prietene. Am fost descoperit sau nu?

— Identitatea ta nu-i cunoscută. Dar există o scurgere de informaţii. Unii senatori anchetează. Şi asta, din cauza problemelor pe care le-au avut recent în cadrul serviciilor de informaţii.

— E grav, Hal?

— Cred că da. Am fost convocat la comisia senatului. Ei ştiu că avem o cârtiţă; îşi imaginează că noi dirijăm una dintre marile familii. Câţiva dintre ei trebuie să se fi enervat la ideea că

unchiul Sam subvenţionează în mod oficial o aripă a Mafiei...

— Câtă ipocrizie! răcni Turrin. Şi ultimul prost ar fi capabil să înţeleagă că Organizaţia nu poate funcţiona dacă nu ar avea un sprijin serios la Washington sau la New York, sau la Chicago. Să nu-mi spui că...

— Adevărat, dar asta nu contează în cazul de faţă, îl întrerupse Brognola cu o voce resemnată. Să nu crezi că un senator gândeşte normal în plin an electoral. În acest caz este vorba de moralitatea agenţilor guvernamentali. Este imposibil de obţinut o judecată simplă, directă, de la un politician băgat până-n gât într-o campanie electorală. Au nevoie de o ţintă. Iar ţinta sunt eu.

Turrin suspină.

— E amuzant. De fiecare dată când purtăm o discuţie, amesteci în ea politica, iar eu ştiu dinainte că am pierdut partida, încep să-l admir din ce în ce mai mult pe prietenul nostru. Are mare dreptate. El a găsit răspunsul cel bun care nu se adresează în mod particular nici unui guvern.

Auzi zgomotul unei brichete şi înţelese că Brognola îşi aprinsese o ţigară. Mânia sa nu era îndreptată împotriva lui, ci împotriva celor care, în spatele lui, îl forţau să adopte o anumită conduită.

Apoi vocea lui Brognola se auzi plină de resemnare şi oboseală.

— N-ai pierdut partida, bătrâne. Ai dreptate, eu sunt cel care s-a înşelat. Trebuie să apar în faţa comisiei senatoriale în această după-amiază. Le voi spune acestor oameni să mă lase în pace. Tu eşti cel care îşi riscă pielea, deci tu trebuie să decizi cum vei acţiona. Fă ce vrei.

— De acord. Mulţumesc, Hal. Şi fii foarte atent.

— Nu voi lipsi. Dar ascultă-mă bine. Se întâmplă lucruri ciudate, iar prietenul nostru are în mod sigur dreptate. Tensiunea la Washington e enormă. Este o atmosferă de coşmar.

— Prietenul nostru a inventariat pe toţi cei care datorau servicii Mafiei. Sunt mulţi. Prevede ziua în care deputaţii şi senatorii vor lua arma în mână ca să se supună ordinelor pe care le primesc.

— E într-adevăr o atmosferă de coşmar, repetă Brognola.

— Eşti de acord cu el?

— Din păcate, da. De ce crezi că...

— Să nu mai vorbim despre asta...

— Bine. Să faci treabă bună acolo, dar să nu te bazezi pe

ajutorul meu, pentru că mă aflu într-o situaţie dificilă. E posibil ca de mâine seară să fiu demis sau încarcerat. Te susţin moral, dar mai mult nu pot face pentru moment.

— Înţeleg. Ia legătura cu reprezentantul tău la Pittsfield. Spune-i ce se întâmplă şi cere-i să coopereze.

— În privinţa prietenului nostru?

— Da. Dar cu prudenţă, Hal. Nu avem nevoie de publicitate în acest moment. Ar fi fatal.

— Ştiu. OK. Mai ai ceva să-mi spui?

— Nu. Da! Sun-o pe Angie. Spune-i că mai stau puţin, spune-i... nu, nu-i spune nimic. Explică-i schimbarea planului ca să nu se îngrijoreze prea tare.

— Am înţeles. E o femeie de ispravă. Nu multe ar fi putut suporta viaţă asta. Se descurcă foarte bine.

— S-o previi.

— Bineînţeles.

După ce se termină convorbirea, Leo Turrin se gândi la toate implicaţiile evenimentelor care aveau loc la Washington.

O atmosferă de coşmar?

Da, dar nu era ceva nou. Viaţa pe care o ducea de atâţia ani nu era decât un coşmar în continuă derulare.

Se îndreptă spre fereastră şi privi spre est ca să vadă dacă răsare soarele. Nu încă.

În curând soarele se va ridica pe cer ca să lumineze această ţară foarte morală.

Ce glumă! Era mai bine să urmeze calea lui Bob Hunter. Până la moarte.

CAPITOLUL V

Soarele abia se ridicase pe cer şi imensa proprietate din Long Island era încă învăluită în penumbra gri şi roz a răsăritului, în timp ce Bily Gino, şeful gărzii de corp, urcă scările şi se prezentă în faţa camerei video.

— Necazuri, spuse el încet. Lasă-mă să intru.

Uşa se deschise cu un mic zgomot electric.

— David e aici? întrebă el paznicul care îi deschisese uşa.

Bărbatul încuviinţă.

— Ca întotdeauna, spuse el.

David Eritrea, mâna dreaptă, secretar şi consilier al lui Augie Marinello, se afla în micul salon unde lua micul dejun. Era un tip care se scula cu noaptea în cap. Unii paznici afirmau că nu dormea niciodată, că puteai auzi toată noaptea zgomotul paşilor săi şi că sucul de portocale pe care-l bea dimineaţa indica doar sfârşitul unei veghi interminabile.

Se mai spunea că bătrânul Augie Marinello era prada unor coşmaruri înspăimântătoare. Se spunea că fidelul Eritrea rămânea lângă el, ţinându-l de mână atunci când somnul devenea prea agitat. Se spunea că Marinello nu mai putea să-şi găsească somnul de când Bob Hunter îl tăiase pe jumătate cu o grenadă.

Şeful gărzii de corp îl găsi pe Eritrea la locul său obişnuit, lângă fereastră, având pe masă un suc de portocale şi o sticlă de votcă Eristoff. Eritrea avea prestanţă. Era un om îngrijit şi cu umor; nu prea de bună calitate, însă nimeni nu îndrăznise să-i spună acest lucru.

— Salut, Billy, spuse Eritrea cu o voce amabilă. Care sunt supărările care îţi dau bătăi de cap într-o dimineaţă aşa de frumoasă?

Incredibil, acest om era ghicitor! Analiza undele şi vibraţiile emise în jurul său. Billy Gino era sigur de asta. Nimeni nu putuse vreodată să-i citească pe faţa ca de marmură o umbră de emoţie.

— Cineva a lăsat un camion în faţa porţii, spuse calm Gino. Nimeni nu l-a văzut când a sosit, a apărut acolo brusc.

Eritrea îl fixă cu privirea un moment şi apoi spuse:

— Să chemăm poliţia ca să-l ridice.

— Nu, n-ar trebui să facem asta.

— Nu?

— Nu, domnule. Am trimis pe cineva să-l inspecteze. Este un camion frigorific. Sunt oameni înăuntru. Îngheţaţi... dacă pot spune aşa.

Glacial, Eritrea îşi goli încet paharul cu suc de portocale şi îşi aprinse o ţigară.

— OK. Bagă-l înăuntru.

Gino încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşă. Eritrea îi aminti:

— Billy, verifică-l să nu aibă explozibil. Nu te apropia înainte să-l controlezi.

— Da, domnule. Mă voi ocupa personal.

— Cheamă-l pe Barney Mathilda şi echipa sa. Să se prezinte acolo imediat. Aştept raportul lor într-o oră.

— Dar locuieşte la douăzeci de minute de aici, domnule. Nu va avea timp suficient să...

— Într-o oră, Billy.

Într-o oră. Nu era totuşi atât de uşor ca şi cum ai fi înghiţit un suc de portocale! Încă nu se făcuse ziuă. O oră ca să aduci echipa lui Barney Mathilda, să aduci cioclii, să identifici cadavrele, să găseşti expeditorul cadavrului şi în sfârşit să te debarasezi de conţinut. *O oră!*

Dar tot ce voia Eritrea să obţină, obţinea.

De fapt, toate aceste sarcini au fost duse la bun sfârşit în cincizeci şi cinci de minute.

Barney Mathilda era un cetăţean respectabil, mai mult sau mai puţin aflat la pensie. Mai văzuse şi altele şi cunoştea bine drumurile însângerate parcurse cu bătrânul Augie Marinello. În specialitatea sa, avea titlul de cel mai bun specialist în „curăţare”.

Billy Gino îl conduse până la primul etaj unde Augie avea obiceiul să-şi primească oamenii. Se aşezară în linişte privindu-se în albul ochilor, un pic jenaţi. David Eritrea îi ajunse din urmă.

— Ce face Augie? întrebă imediat Barney Mathilda.

— Doarme, răspunse încet Eritrea. De obicei, în zori reuşeşte să aţipească. Să nu-l deranjăm. Povesteşte.

— După părerea mea, e vorba de un război între bande, spuse bărbatul în vârstă. Dar nu înţeleg de ce ne-au trimis cadavrele aici. Sunt nouăsprezece tipi. Toţi au murit în acelaşi timp, străpunşi de gloanţe. Au fost mai multe arme. De calibru .32 şi .38. Cele de calibru .38 au făcut ravagii mai mari ca de obicei; dum-dum-uri, poate Magnum.

— Şi identitatea lor?

— Nu i-am recunoscut pe toţi. Va trebui să aştept raportul în legătură cu amprentele digitale; va dura o zi sau două, dar voi încerca să grăbesc treaba. Am recunoscut nişte tipi din Boston şi nişte tipi din Albany. Sunt ucigaşi plătiţi. Specialişti în contracte.

— *Toţi?*

— Da, toţi cei pe care i-am recunoscut. Voi şti cu certitudine cine sunt în această după-amiază.

— Camionul?

— Foarte interesant acest lucru. Aparţine unei societăţi care are sediul la Springfield în Massachusetts. Este scris mare pe-o parte şi pe alta a camionului. Un tip de la bar mi-a spus că acel camionul plecase la Pittsfield ieri după-amiază ca să facă o livrare. Trebuia să se întoarcă astăzi. N-am mai insistat. Era clar că e un camion furat, căci nu avea cheia de contact. Firele de la acceleraţie erau scoase afară.

— Pittsfield, spui, murmură Eritrea. Se află la o oră de Albany, nu-i aşa? Crezi că cineva s-a dus până la Pittsfield în Massachusetts ca să fure un camion şi să ni-l trimită nouă cu aceşti tipi?

Bărbatul în vârstă scutură din cap.

— Nu, n-ar avea nici o logică. Cred mai degrabă că a vrut să ni se spună foarte exact de unde veneau morţii. Dar nu reuşesc să înţeleg de ce. Tu înţelegi?

Eritrea zâmbi brusc. Era un semn rău. Billy Gino, care îl cunoştea bine, ştia că acesta era un semn rău.

— Scapă-mă de această carne, spuse el cu răceală.

— O trimit la ecarisaj.

— Cum vrei, dar fă-o repede. Imediat ce afli date despre ei, să mi le comunici. Numele, originile, familia etc.... Ştii ce trebuie făcut cu camionul.

— Reciclare, ca de obicei.

— Billy!

— Da, domnule.

— Să fii discret.

— Bineînţeles, domnule.

— Trebuie ca toată lumea să fie atentă. Nu vom mai vorbi niciodată despre asta, nu-i aşa?

— Dar despre ce vorbeam, domnule?

— Şi tu la fel, Barney, spuse Eritrea.

Bărbatul în vârstă mişcă mâna ea şi cum ar fi fost prea ridicol să mai vorbească de asta.

— Aiurea.

— Dublează paza, Billy. Fiţi foarte atenţi până la noi ordine. Nimeni nu intră şi nimeni nu iese fără autorizaţia mea.

— Bine, domnule.

— În timp ce cobori, trimite-mi pe şeful securităţii casei. Spune-i lui Nick că plec în oraş peste exact treizeci de minute. Vreau să fie luate toate măsurile de securitate care se impun pentru drum. Să aducă maşinile.

Eritrea se ridică, arătând că reuniunea se încheiase. Billy Gino îi urmase imediat ordinul, luându-l uşor pe bătrânul Barney Mathilda de braţ în cazul în care acesta nu ar fi înţeles nuanţa.

— Transmite-i salutările mele lui Augie, spuse el, în timp ce Billy Gino îl trăgea spre ieşire.

— Îi voi spune că ai fost aici, răspunse Eritrea.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc. De mult timp nu l-am mai văzut. Spune-i că...

— Mi-a cerut veşti despre tine tocmai ieri, îl întrerupse Eritrea zâmbind. Mi-a povestit o anecdotă foarte amuzantă cu tine şi Charley Lucky, când eraţi pe Atlantic Pier.

Ochii bătrânului se luminară, apoi se lăsă dus spre uşă. Dar când ajunseră pe scări, aruncă o ultimă privire spre vârful scărilor către camera pe care tocmai o părăsise. Privirea sa redevenise răutăcioasă. Îl întrebă încet pe Billy Gino:

— Când l-ai văzut pe Augie ultima oară?

— Îl văd în fiecare zi, spuse Gino, întrebându-se din ce motiv minţea.

— Eu nu l-am mai văzut cu puţin înainte de întâlnirea de la Montreal, murmură bătrânul.

Billy Gino reflectă. De când?

— Acum David conduce casa, spuse el.

Nişte ochi inteligenţi îl fixară brusc:

— Eşti sigur că această conducere să limitează numai la casă, tinere?

Gino pufni în râs. Asta doar ca să facă şi el ceva.

— David e mâna dreaptă a lui Augie de mult timp, Barney, îi spuse el bătrânului cu o voce care voia să exprime siguranţa. De la accident cred că a trebuit să-i servească şi ca picioare. Dar nu te nelinişti în privinţa lui Augie Marinello atâta timp cât David va fi acolo. Sunt ca un tată şi fiul său.

Bărbatul în vârstă îi aruncă o privire ciudată, apoi ieşi singur.

Billy Gino se duse în bucătărie. Bucătarul, Cookie, era agitat. Pregătea micul dejun pentru aproape treizeci de oameni,

mormăind din cauza firimiturilor de pâine pe care le lăsaseră paznicii din echipa de noapte.

— Augie mănâncă bine? întrebă Billy Gino umplându-şi o cană cu cafea.

— Ca de obicei, răspunse sec Cookie.

— Adică? insistă Gino.

— Ronţăie câte puţin, pe ici, pe colo. A fost bolnav, domnule Gino.

— Foarte bolnav?

— Ştiţi ce vreau să spun.

— Nu, tocmai asta încerc să înţeleg. Este foarte bolnav?

Bucătarul aruncă o privire în jurul lui ca şi cum ar fi dat o informaţie de importanţă vitală şi apoi răspunse:

— Aţi face mai bine să-l întrebaţi pe domnul Eritrea.

— Dar eu pe tine te-am întrebat, Cookie.

— Ascultaţi, întrebaţi-l pe medic. Vine în fiecare zi. Întrebaţi-l pe el.

— Totuşi, tu îi dai să mănânce, nu?

— Ţine regim de mai bine de o lună.

Bucătarul se îndepărtă ca să caute ceva în congelator. Billy Gino îl urmă îndeaproape.

— Un regim special?

— Bineînţeles, foarte special. Şi apoi, nu vreau să fiu amestecat în vreo încurcătură. Domnul Eritrea mă va ucide dacă...

— Să spunem că n-am zis nimic, spuse Gino în timp ce părăsea bucătăria.

Trebuia să-l trezească pe Nick şi gărzile de corp pentru maşinile de escortă. Un convoi până la Manhattan era ceva obişnuit, dar după toate cele întâmplate...

Billy Gino era sigur că ştie din ce cauză David Eritrea se plimba de colo-colo toată noaptea în sanctuarul bătrânului, fără să permită cuiva să intre acolo. Augie Marinello era pe moarte. Era ţinut în viaţă probabil cu injecţii şi perfuzii, rugăciuni şi speranţe.

Era păcat, de acord, dar de ce să se facă din asta un secret de stat?

De ce nu-l ducea pe bătrân la spital? Starea sănătăţii sale era disperată? Le era teamă că imperiul se va nărui odată cu moartea sa? Într-adevăr, erau mulţi care aşteptau moartea lui Augie; oameni ambiţioşi.

Ce însemna camionul cu morţi? Era în mod sigur un fel de

mesaj. Bătrânul Barney Mathilda îşi punea întrebări, dar Eritrea înţelesese imediat.

Billy Gino se înfioră şi apoi se ocupă de treburile lui.

Soarele se ridicase deja pe cer. Billy Gino înţelesese că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel ca înainte în familia Marinello.

Dar deja nu mai erau după acea noapte teribilă din New Jersey, când nemernicul de Bob Hunter aruncase o grenadă spre Augie sfârtecându-i aproape jumătate din corp. Acum, jumătatea care îi rămăsese era pe moarte... şi Imperiul începea să se prăbuşească.

— Încă o lovitură a lui Hunter?

Billy Gino spera că nu. Toate aceste lucruri îl aduceau în prim-plan pe Hunter.

Alergă până la uşa de la intrare, luând brusc decizia să mai vorbească cu Barney Mathilda. Barney era cel mai bătrân; curăţase o grămadă de zone periculoase.

Barney dezamorsase chiar şi bombele lăsate de Hunter. Barney participase la masacrul de la New Jersey.

Barney ştia.

CAPITOLUL VI

Ploaia încetă să mai cadă în timpul nopţii şi cerul era senin. Rulota era parcată aproape de malul lacului Pontoosuc, în partea de est a oraşului. Privind printr-un geam secret, Hunter îşi aminti momentele petrecute cu tatăl său la malurile acestui lac; dimineaţa încă răcoroasă, mirosul costiţei sfârâind într-o tigaie pe un foc de lemne şi soarele încă alb care se ridica uşor reflectându-se pe suprafaţa apei.

Rar se întâmpla ca amintirile trecutului său să-l bântuie. Cea mai mare parte a timpului îşi amintea momentele cele mai sângeroase ale vieţii pe care le trăia de la începutul războiului său împotriva Mafiei. Visele sale erau populate de viziuni de sânge şi foc, oameni aflaţi pe moarte şi răniţi. Pentru Bob Hunter nu exista decât supravieţuirea.

Se strădui să uite timpurile bune, concentrându-se asupra prezentului. Făcu un duş, se bărbieri, se îmbrăcă şi apoi mâncă imediat micul dejun. Pregătit, Hunter îşi începea ziuă.

Cu maşina Ford care era ataşată la spatele rulotei, Hunter colindă colinele din Berkshire Hills ca să se familiarizeze cu toate ungherele din partea de vest a oraşului Massachusetts. Era esenţial să cunoască perfect teritoriul pe care urma să evolueze; acest lucru era vital. Din această regiune nu avea decât amintiri din copilărie. Acestea nu-i foloseau la nimic; trebuia să facă recunoaşterea terenului ca să se folosească bine de el.

Trecuseră mai mult de două ore de când înconjura colinele şi parcurgea micile străzi izolate ale acestui ţinut. Atent la fiecare viraj, lua notă de fiecare colţ şi ungher. Simultan, minicalculatorul său îi furniza, pe ecran, toate informaţiile topografice şi geografice de care avea nevoie. Monitorul îi afişa lent harta şi Hunter avea tot timpul să-şi însuşească această cantitate de date. Un colţ al ecranului indica continuu o mărire a sectorului în care se afla. Poziţia sa, mişcările sale, toate erau afişate. Bob Hunter era foarte mulţumit de fabuloasa posibilitate oferită de electronică. Tipul care îi vânduse acest echipament, un mare specialist în tehnică aerospaţială, nu îi ascunsese faptul că deţinea acum tot ceea ce îi putea oferi un program spaţial.

Tehnologia spaţială era foarte eficace. Foarte utilă. Dar războiul lui Hunter devenea, datorită acesteia, mai vast, mai sofisticat. Trebuia deci să crească capacitatea de atac. Un alt

specialist îi oferise tot ceea ce îşi putea dori în domeniul comunicaţiilor şi al spionajului electronic. Un al treilea expert îi vânduse armament extrem de perfecţionat. Toate astea însemnau o mulţime de bani. Prada de război pe care Hunter o recupera cu seninătate era în mod evident investită în aceste cheltuieli nobile. Mafia furniza armele celui care urma să o combată.

Dar preocuparea imediată a lui Hunter era să găsească o bază. La volanul rulotei sale, Exterminatorul repera tot ceea ce îi părea a fi util. Amplasarea satelor, locuinţele izolate, centrele comerciale, liniile de înaltă tensiune, traseele mijloacelor de transport în comun şi comunicaţiile fluviale. Se pregătea să penetreze teritoriul inamic. „Penetrare" nu înseamnă în mod obligatoriu penetrarea oamenilor în teritoriu. Pentru acest lucru se fabricau maşini sofisticate. Şi din acest motiv Bob Hunter fusese nevoit să-şi echipeze rulota...

Descoperi în sfârşit locul ideal, destul de aproape de fostul hotel ca să poată să supravegheze vizual, destul de departe însă ca să nu fie reperat de paznici. Nu bătea vântul pe mica colina pe care se afla. Microfoanele direcţionale înregistrau tot ce se discuta în clădire. Liniile telefonice care deserveau hotelul se aflau la mai puţin de o sută de metri.

Hunter începu prin a regla camerele video ce nu intrau în funcţiune decât în urma unor mişcări în teritoriu. Parcul şi casa nu păreau o natură moartă. Numai mişcări precise declanşau punerea în funcţiunea a camerelor de luat vederi.

Apoi legă trei microfoane direcţionale, două în depărtare şi unul direcţional îndreptat spre o fereastră deschisă. La primul sunet, magnetofoanele se puneau în funcţiune.

După aceea Hunter se branşă la linia telefonică a casei în câteva clipe şi sună.

— *Club Taconic,* spuse imediat o voce îmbufnată.

— Vreau să rezerv o cameră, spuse Hunter.

— Nici vorbă, băiete. E închis.

— Cum aşa? întrebă Hunter indignat.

— Cum adică, cum aşa? Da, este închis.

— Bine, poate m-am înşelat în privinţa localului. Trebuie să mă întâlnesc acolo cu prietena mea. Dar cum pot să...

— E problema ta, băiete, nu a mea.

Bărbatul părea că se amuză din cauza problemei lui Hunter.

— Vrei să spui că nu ştii nici măcar unde ţi-ai dat întâlnire cu fata? Măcar ştii unde te afli în acest moment?

Bărbatul se plictisea în mod sigur şi încerca să se distreze pe seama celuilalt – avea o înclinaţie glumeaţă şi sadică. Atitudinea sa îi convenea de minune lui Hunter care râse nervos, jenat.

— Oricum va trebui să vin. Probabil că Rosalie s-a înşelat. Când va sosi – să ştiţi că e o tipă înaltă şi brunetă care...

— Ascultă! Ţi-am mai spus că-i închis. Nimeni nu are vreun interes să vină aici. Dacă vine, va fi întoarsă de la intrare de paznici. Te-ai înşelat în privinţa locului. Du-te şi aruncă o privire la pistele de schi dinspre Jiminy...

— Jiminy Peak? preciză Hunter. Dar nu sunteţi acolo?

— Deloc. Sper că te vei descurca mai bine cu Rosalie, băiete. Vrei să vin să-ţi arăt micul ei templu al dragostei? Ar fi neplăcut să te înşeli în privinţa intrării...

Bărbatul izbucni în râs.

— Scuzaţi-mă, mormăi Hunter pe un ton jenat.

Întrerupse convorbirea şi fixă pe linie un emiţător mic care se va declanşa la prima convorbire. Ajunse apoi la rulotă şi reglă un receptor care era legat la un magnetofon. Tabăra inamică era invadată. Hunter putea acum, fără nici o problemă, să urmărească toate mişcările din interiorul casei.

Nu va întârzia să acţioneze, dar, înainte, trebuia să ia legătura cu Leo Turrin.

Tipii din interiorul casei se plictiseau. Sosise momentul să fie luaţi la întrebări.

Ridică receptorul la opt şi cinci minute şi spuse imediat:

— Trebuie să vorbim direct. Dă-mi un număr de care eşti sigur şi te voi suna în cinci minute.

Turrin îi dădu un număr fără să mai adauge vreun cuvânt în plus. Cinci minute mai târziu Hunter puse stăpânire pe o a doua linie telefonică şi formă numărul.

— Poţi să vorbeşti, spuse Turrin. Nu suntem ascultaţi.

— Ai veşti de la New York, Leo?

— Nu chiar. De două ore încerc să-l prind pe Augie Marinello din douăzeci în douăzeci de minute. Îl prind mereu pe şeful cu securitatea care refuză să-mi facă legătura cu Augie. Am impresia că se află într-o situaţie dificilă.

— Îl cunoşti personal pe acest tip, nu?

— Da. Se numeşte Florio. Este cu Augie de mai mulţi ani. Nu e dezagreabil când sun, repetă doar că a primit ordine şi că nu trebuie să-l deranjeze pe bătrân. Iar asistentul lui Augie, Eritrea, e absent.

— E tot Eritrea?

— Conduce totul de câteva luni.

— Ce impresie ţi-a făcut?

— Un om foarte puternic. Mi-ar fi plăcut să fi fost de-al nostru.

— E un tip din noua generaţie, nu-i aşa?

— Exact. A făcut universitatea, dreptul, are diplome. A început să lucreze ca *consigliere,* apoi a muncit pentru *Commissione.* E foarte inteligent... şi mai dur decât putem crede.

— Îmi amintesc. Crezi că e loial faţă de Augie?

— Sincer să fiu, habar n-am, sergent. Nu am nici cea mai mică idee. Nu este genul de tip cu care devii prieten bun.

— Crezi că a primit pachetul în dimineaţa asta?

— Bineînţeles. De curând am reuşit să iau legătura cu omul de contact. Era speriat, aproape că îi era frică să vorbească.

— Ai impresia că tu eşti buba?

— Exact.

— Informatorul tău e tot cel care lucrează pentru *Commissione!*

— Acelaşi. Mi-a spus că tot oraşul e înarmat şi că nu ar trebui să dau astfel de telefoane. Se vede că a primit carnea îngheţată în dimineaţa asta. Se pare că asta a declanşat totul. Mi-a spus că s-a organizat o conferinţă la nivel înalt la ordinele lui Augie. Ar trebui să fie în şedinţă acum.

— Interesant, spuse Hunter. Vorbeşte-mi despre informatorul tău. Ce face?

— E ca un fel de aghiotant la Casa Albă. E nevoie de personal ca să organizezi totul şi să te ocupi de intendenţă. În mod normal, toată lumea se pune bine cu astfel de oameni pentru că acesta este singurul mod de a accede în vârful piramidei. Asta e tot.

— Dar e doar cineva care te informează. Nu l-ai cumpărat.

— Ba da, într-un fel. Asta se întâmplă tot timpul în Organizaţie. Ăsta e jocul.

Hunter se gândi câteva momente apoi zise:

— Dar nimeni nu ştie cine este omul tău.

— Exact. Altfel sistemul n-ar fi mers niciodată.

— Înseamnă că acest tip va fi în pericol mare dacă s-ar afla vreodată.

— În cel mai fericit caz, sergent. Cel mai bun lucru care i se poate întâmpla este să fie trimis în Arizona sau New Mexico. Pentru Mafia, astea sunt echivalentul Siberiei.

— OK, spuse Hunter cu o voce gânditoare. Va trebui să acţionezi, Leo. Este momentul să ieşi din ascunzătoare.

Micul italian scoase un oftat.

— Bănuiam. Mi-am chemat oamenii; vor sosi dintr-un minut în altul şi, împreună cu ei, toţi prietenii pe care i-au putut găsi. În cel mai bun caz vom fi patruzeci. Jumătate din ei nu fac nici cât o ceapă degerată. Înţelegi?

— Da.

Hunter ştia foarte bine ce voia Turrin să spună. Era vorba de gangsteri neînsemnaţi şi de şarlatani gata să facă orice, dacă banul le justifica efortul. Gustul pentru profit le depăşea adesea capacităţile profesionale. Vorbeau ca nişte duri dar nu erau în stare de nimic. Erau nişte visători care se credeau tari până în momentul deschiderii ostilităţilor.

Hunter înţelegea foarte bine reticenţele lui Turrin şi îi spuse:

— Numărul contează. Nu va fi deloc uşor. Va curge sânge.

— Ceva nou? întrebă Turrin. Nu vreau să-mi expui planul tău, spune-mi doar cum să cooperăm.

— Eşti cumva superstiţios? întrebă Hunter izbucnind în râs.

— Deloc, dar am puţin bun simţ. Dacă voi fi prins, nu vreau să te trag după mine.

— Singurul meu scop este să-ţi salvez viaţa, aşa că nu mai gândi aşa. Fii puţin mai optimist.

Turrin râse ironic.

— Înţeleg. Crede-mă, apreciez ceea ce faci. Ce trebuie să fac?

— Găseşte-ţi o ascunzătoare, un loc în care să fii într-adevăr la adăpost şi de unde să poţi să te aperi. Apoi vei face cunoscut unde te afli şi vei începe să provoci ameninţări. Dar trebuie să fii foarte atent. Trebuie ca poziţia ta să fie imposibil de atacat. Acţionezi şi apoi aştepţi.

— Am înţeles. Când te aud cum vorbeşti, aş zice că e uşor. Dar cu siguranţă că te gândeşti la ceva rău pentru tipul meu din Manhattan.

Hunter oftă.

— Da, va trebui dat pe faţă, Leo. Află tot ce poţi şi apoi scapă de el. Îmi pare rău, dar...

— Nu-ţi face probleme. Şi el îmi va face acelaşi lucru. Nu i-am spus unde mă aflu în dimineaţa asta când am vorbit cu el. Între hoţi nu-ţi poţi permite luxul să ai încredere în orişicine.

Hunter râse câteva clipe şi spuse:

— De acord, Leo, fă ce trebuie să faci. Vreau să simt panica la prietenii noştri. Ascunde-te, apoi fă prăpăd. Imediat.

— Cât mai repede. Te sfătuiesc să-ţi iei un impermeabil, căci va ploua din toate părţile.

Hunter începu să râdă şi apoi închise telefonul.

Situaţia încă îi permitea să dea câteva lovituri duşmanului. Asta era cel mai important.

CAPITOLUL VII

Cu doi dintre oamenii săi, Billy Gino coborî din maşina din faţă care se afla în apropierea intrării clădirii din inima Manhattan-ului. Se uită încordat la celelalte maşini ale cortegiului care se îndreptau spre locurile lor alocate din parcare.

Totul se desfăşura cu precizie, ca de obicei.

Patru bărbaţi vizitară culoarele de la subsol în timp ce alţi doi verificau ca lifturile să fie goale. Toţi îşi prezentară raportul. În sfârşit, David şi anturajul său coborâră din maşini şi se îndreptară spre lifturi.

Gino rămase în spate ca să dea câteva ordine celor care trebuiau să păzească maşinile.

— Nu vă depărtaţi de maşini. Fiţi atenţi şi păstraţi-vă ochii şi urechile deschise. Nu lăsaţi pe nimeni să se apropie de maşini. Vă voi suna când vom începe să coborâm. Să fiţi pregătiţi să plecaţi imediat.

Gino se adresă celorlalţi paznici:

— Rămâneţi lângă lifturi. Fiţi foarte atenţi. Dacă ceva vi se pare suspect, apelaţi-mă prin staţiile de emisie-recepţie.

Scoase un mic emiţător-receptor din buzunar, îl aprinse şi apoi îl agăţă de centură.

— Vă voi da un mic semnal când voi ajunge sus.

Apoi urcă în lift, străduindu-se să-şi stăpânească tremuratul. Era încă nervos în timp ce şefii lui coborau în oraş. Meseria asta îi solicita nervii la maxim. Dar era plătit regeşte pentru degradarea sistemului său nervos şi pentru că ştia să se controleze. Totuşi, nu merita nici pe departe salariul pe care îl primea. Era un excelent agent de securitate.

Cu toate acestea, astăzi era mai nervos ca de obicei. Avea o presimţire. Era ceva în atmosferă care nu-i spunea nimic bun. Un şef de securitate competent ştie să-şi asculte intuiţiile. Nu se aştepta la un atentat în clădirea unde se afla *Commissione,* nu aici sub nasul marilor şefi. Dar trebuia să se aştepte la orice. Se întâmplau lucruri curioase în sânul organizaţiei, lucruri pe care Billy Gino nu le înţelegea în întregime. Acest lucru explica starea lui de nervozitate.

Părăsi ascensorul la ultimul etaj şi înaintă până la intrarea în sala de conferinţă. Mai multe grupuri de gărzi se aflau acolo. El se adresă oamenilor lui separându-i de ceilalţi:

— Nu vă amestecaţi cu ei. Fiţi cu ochii-n patru.

Apoi verifică buna funcţionare a emiţătorului; exista mult oţel în structura imobilului şi comunicaţiile lăsau mereu de dorit. Din fericire nu se întâmplase nimic grav.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că lumea întreagă nu-şi conducea afacerile în acelaşi fel ca şi Mafia. De altfel, nici măcar nu se gândise la asta. Precauţiile maxime, nervii încordaţi, o neîncredere constantă, arma mereu la îndemână: toate acestea îţi asigurau supravieţuirea. Întotdeauna va fi aşa. Nu se va schimba nimic niciodată. Nu exista decât o singură lume, a sa.

Intră în holul cel mare, interzis subalternilor. Aproximativ douăsprezece gărzi de corp ocupau camera, bărbaţi cu privirea de oţel, care se mişcau atât de lent, încât păreau că se confundă cu decorul. Erau oameni ai celor din *Commissione.* Un fel de Gestapo, o adevărată elită. Ei nu erau în slujba nici unui şef, ei erau în serviciul celor din *Commissione* în ansamblu, în serviciul unei idei şi nu al unui om.

Billy Gino nu-i suferise niciodată. Nu avea încredere în ei, iar astăzi mai puţin decât ieri.

Unul dintre bărbaţi se apropie de el şi îi spuse parola. Gino avu impresia că vocea venea dintr-un emiţător. Nu avea nici o expresie în ochi, nici o mişcare din maxilar şi nici din buze. Un afurisit de ventriloc.

— Cum e pe la Long Island, Billy?

— Bine, răspunse Gino printre dinţi.

— Se pare că aţi primit un pachet azi de dimineaţă. Îngheţat.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă Gino cu o voce detaşată înainte de a se îndepărta încet.

David Eritrea îl aştepta lângă uşa sălii de conferinţă. Gino se apropie de el şi îi dădu raportul.

— Cred că totul va decurge bine, domnule Eritrea. Dar am o presimţire.

— Şi eu am, spuse Eritrea încet.

Gino fu surprins. Nu de nervozitatea lui Eritrea, ci de faptul că mărturisise asta. După câte ştia el, Eritrea nu se destăinuia niciodată nimănui.

Intrară în sala de conferinţă şi Gino începu prin a verifica măsurile de securitate în timp ce Eritrea saluta ceilalţi bărbaţi care se aflau acolo. Protocolul era impresionant şi perfect. Eritreea nu era *capo*, totuşi el intră în sală şi luă loc la capătul unei mese lungi. Acolo, Eritrea nu mai era Eritrea, era Augie Marinello, prelungirea vie a lui *capo di tutti capi.*

Billy Gino îi aruncă o privire şi îi făcu semn că totul era în ordine. Ieşi din sală şi se aşeză lângă uşa cea mare. Acel loc îi revenea de drept pentru că el era garda de corp a marelui şef. Codul era mereu respectat. Nimeni, nici măcar gărzile organizaţiei *Commissione,* nu îi putea lua locul. Cu atât mai mult cu cât Billy Gino nu era un tip calm când îl supăra cineva.

Fu din nou invadat de tensiunea care domnea în hol. Dumnezeule! Ce se întâmplă?

Un paznic se apropie, cu privirea rece. Înainta ca şi cum ar fi urmat să intre în sala cea mare. Gino îl fixă cu o privire dură şi bărbatul se opri imediat.

— Unde te duci? întrebă încet Billy Gino.

— Am un mesaj pentru domnul Di Anglia; murmură bărbatul cu o voce care abia se auzea.

Gino arătă cu degetul un post de telefon aflat pe o masă din apropierea uşii.

— Ia o linie interioară, preciză el.

Bărbatul luă telefonul şi îl ceru pe Di Anglia, a cărui familie controla Bronxul şi Staten Island. Conversaţia se rezumă în câteva fraze scurte, spuse în şoaptă, dar Gino auzi de mai multe ori cuvântul „Pittsfield”.

Bărbatul se îndepărtă fără zgomot aşa cum venise, ca un adevărat şarpe.

Gino stătu zece minute în faţa uşii, făcând un efort supraomenesc ca să-şi stăpânească agitaţia. Îşi punea mii de întrebări în legătură cu Pittsfield. Apoi uşa cea mare se deschise şi Eritrea ieşi din sală.

— Trimite-mi-l pe Angelo Flavia, spuse el înainte să închidă uşa.

Angelo Flavia era unul dintre oamenii săi al cărui birou se afla la ultimul etaj: cineva important. Billy Gino făcu un semn şi un paznic se apropie imediat.

— Îl vor pe Flavia, spuse Gino.

Flavia sosi câteva clipe mai târziu. Avea în jur de patruzeci de ani şi aspectul unui molâu grăsan care locuia fără îndoială într-un apartament de lux, îşi petrecea serile la *Playboy Club* din Manhattan, îşi ondula părul şi îşi îngrijea unghiile de două ori pe săptămână, gândindu-se continuu la noi strategeme prin care să capete mai multă importanţă în sânul organizaţiei.

Billy Gino nu avea nici cel mai mic respect pentru acest gen de om.

Nu era decât un parazit care profita de efortul soldaţilor care

munceau din răsputeri în stradă şi făcea treburile murdare cu care paraziţilor nu le era niciodată jenă să-şi mânjească mâinile.

Gino bătu uşor în uşă şi îi făcu loc să intre lui Flavia.

— Rămâi aici, Billy, spuse Eritrea.

Gino închise uşa în spatele lui şi rămase pe loc fără să scoată vreun cuvânt.

Flavia era nervos precum un tânăr proaspăt căsătorit. Bătrânii îl fixau toţi, fără să facă vreo mişcare şi fără să spună nimic. Eritrea se afla lângă fereastră.

Se întoarse în sfârşit şi i se adresă lui Flavia:

— Ce se întâmplă la Pittsfield, Angelo?

Flavia aruncă o privire speriată spre Gino, apoi se aplecă în faţă, punând mâinile pe masa cea mare, având degetele albe de frică, şi răspunse:

— Nu am mai primit noutăţi de la Pittsfield de ceva timp, David.

— Nu acelaşi lucru mi s-a spus şi mie, răspunse cu răceală Eritrea.

— Eu nu ştiu, eu... Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ştim despre tine şi Leo „Pisica”, răspunse Eritrea cu o voce indiferentă. Situaţia este gravă, Angelo. Suntem obligaţi să ne asigurăm de loialitatea ta faţă de noi, în ciuda raporturilor tale cu Leo. Înţelegi, nu-i aşa?

Flavia ar fi trebuit să se sinucidă, aşa de presat era să-şi demonstreze nevinovăţia.

— Loialitatea mea faţă de voi nu poate fi pusă la îndoială, David. Nici măcar nu se pune problema să aleg. Numai că... poziţia mea nu este deloc comodă. Am auzit de livrarea din dimineaţa asta. Normal că m-a neliniştit. Încă încerc să aflu exact ce s-a întâmplat. Evident că îl cunosc pe Leo, am băut câteva pahare împreună. Întotdeauna mi s-a părut un tip bun, dar eu nu sunt omul lui; nu m-a cumpărat. Dacă aş putea să fac orice ca să aflu cele întâmplate, aş face-o. Poţi conta pe mine, îţi promit.

Privirea lui Eritrea indica exact ce gândea el despre Angelo Flavia, dar vocea sa nu lăsa nimic îndoielnic.

— O să ai ocazia să ne dovedeşti acest lucru, spuse el încet.

— Pot să mă aşez? întrebă Flavia apropiindu-se de un scaun.

Ar fi fost bine să se aşeze; dacă ar mai fi stat în picioare câteva secunde, ar fi leşinat.

Eritrea îi aruncă o privire lui Gino. Garda de corp încuviinţă din cap. Ieşi şi îşi reluă postul de la intrarea în sală.

Treaba începea să meargă mai bine. Mult mai bine. Bătrânul

Augie ar fi fost mândru de David dacă l-ar fi văzut la treabă.

Conferinţa se termină la puţin timp după aceea. *Capi* părăsiră sala cea mare, cu un aer neliniştit şi cu faţa îngrijorată. Eritrea ieşi în compania lui Flavia. Avea mâna pe umărul acestuia. Păreau să fie din nou prieteni. Dar Flavia transpira din plin. Billy Gino îl înţelegea; el avusese deja ocazia să-l vadă pe Eritrea la treabă.

— Sună la aeroport, Billy, spuse încet Eritrea. Să pregătească avionul. Într-o oră plecăm la Pittsfield.

— Şi el? întrebă Gino înclinând capul spre Flavia care tot mai transpira.

Eritrea începu să râdă.

— Bineînţeles. Şi el!

Gino luă receptorul şi formă numărul.

În sfârşit, lucrurile începeau să revină la normal. Totul mergea prost după acea noapte teribilă din New Jersey. Trecuse destul timp pentru ca organizaţia să-şi revină şi ca un om puternic să ia lucrurile în mână – acestea spuse fără să-l critice pe Augie, bineînţeles.

Billy Gino ştia că se şuşotea în culise.

David Eritrea era mai mult decât un om important. Şef sau nu, el era cel care cânta pentru moment.

Billy Gino nu avea decât o singură dorinţă: să acţioneze. Nervozitatea sa era de nestăpânit. Era sigur că asta se datora fricii de Bob Hunter. Bătrânul Barney Mathilda nu făcuse nimic ca să liniştească lucrurile spunând: „Aceasta nu pare să fi fost o lovitură de-a lui Hunter, dar cu el, nu se ştie niciodată”.

Billy Gino nu ştia nici acum, dar în prezent asta nu avea mare importanţă.

Absolut nici o importanţă.

CAPITOLUL VIII

Se întâmplase exact ceea ce Bob Hunter sperase. Magnetofonul legat la linia de telefon a casei se puse în funcţiune. Hunter putea auzi o voce joasă, aproape un murmur:

— *Club Taconic.*

— Peter la telefon. Dă-mi-l pe Simon, te rog.

— Da, domnule. Un moment.

Încă o dată nume luate din Biblie; era exact ca la Atlanta.

După câteva clipe se făcu auzită o altă voce:

— Ne întrebam ce mai faci şi din ce cauză nu am primit nici o veste de la tine.

— Îmi pare rău. Am fost ocupat. E rece la tine?

— Destul de rece. La tine?

— Temperatura urcă, Simon. Aş spune că... bursa a fost puţin agitată.

— Şi ordinul nostru? L-ai primit? Ordinul nostru de drum.

Hunter se apropie de aparat. Voia să înţeleagă totul, dar vocile erau atât de politicoase şi de neutre...

— A sosit prea târziu. Îmi pare rău. Un alt vânzător a invadat piaţa în dimineaţa asta. Un adevărat dumping. Ai aflat?

— N-am auzit nimic, răspunse cel care se afla în casa cea mare. Dar nu s-a făcut nimic pentru a ne informa. Momentan avem probleme cu convorbirile interne. Apoi trebuie spus că mai întâi aşteptam sfatul tău.

— Înţeleg. Îmi pare rău că am ratat ocazia, dar n-am avut nici o posibilitate. Concurentul tău... te-a devansat. El s-a adresat direct la Long Island.

— El a... ce!?

— L-a trimis la Long Island. Un dumping. Nouăsprezece tone. Într-un camion de măcelărie.

Se aşternu pentru moment o linişte, apoi:

— Asta da noutăţi... Când?

— Puţin înainte de zori.

— O lovitură de maestru.

— Asta a făcut mare vâlvă, crede-mă. Concurentul tău este pe cale să devină un adevărat erou. Tu ştii câţi agenţi de schimb adoră bârfa.

— Totuşi e greu de crezut. Prietenul nostru pare mai încăpăţânat decât credeam noi. Poate că am acţionat prea în

grabă. A câştigat partida. Noi am lansat un ordin de vânzare pentru douăzeci. Unul singur a fost recuperat. Ceilalţi nouăsprezece au fost expediaţi la Long Island, în zori. Mi-ar fi plăcut să ştiu asta mai devreme, Peter.

— După cum ţi-am mai spus, aici este cald iar noi am avut multe de făcut. Ştii, în timpul caniculei, e dificil să reacţionezi repede şi exact cum trebuie.

— Înţeleg.

— Ai recuperat unul din ei?

— Da. Într-o stare proastă. A trebuit să ne debarasăm de el. Nu mai putea să ne fie de folos.

— Evident. S-a întors singur, sper.

— Din cauza asta nu i-am permis să se folosească de telefon. Voiam să mă asigur de securitatea noastră. Totul pare să se fi petrecut bine. Îmi pare rău că n-am putut afla dinainte ce s-a întâmplat în exterior. Va trebui să ne schimbăm în întregime programul de vânzare. Ai vreo idee în privinţa asta?

— Nu acum. Poate peste câteva ore. Până atunci, un grup de vânzători se îndreaptă spre tine. Îi vei putea întâmpina într-o oră, la aeroport.

— Bine.

— Da.

— E o delegaţie numeroasă?

— Foarte. Dar ai un stoc suficient pentru a le răspunde nevoilor.

— Ce marfă îi interesează în special?

— Nu ştiu exact. Dar sunt cumpărători. Asta ţi-ar putea modifica serios programul. Te sfătuiesc să nu mai faci nici o ofertă înainte ca bursa să nu se calmeze.

— Pe cine reprezintă ei?

— Te îndoieşti de ei?

— Bine, îi voi vedea. Mulţumesc mult, Peter, pentru acest raport. Mi-ar fi fost mai util dacă era mai devreme. Aş fi putut recupera mai mult.

— Îmi pare rău, Simon. Fii atent la eroii locali. Pot fi agasanţi.

— Eroismul lor le cauzează câteodată probleme, dacă se arată excesiv. Am dreptate?

— Da. Din această cauză te-am sfătuit să nu mai faci nici o ofertă. Credeam că ai înţeles.

— Pentru moment am înţeles. Mulţumesc încă o dată, Peter.

Se auzi un clic. Conversaţia se terminase. La cinci secunde după aceea se opri şi magnetofonul. Hunter scoase banda şi o

înlocui cu una nouă, apoi trecu banda folosită prin calculator pentru o analiză a vocii.

Calculatorul nu le recunoştea şi nu avea nimic de spus.

Dar Hunter ştia deja destul despre ei. Bărbaţii erau amândoi Aşi de Pică. Hunter ar fi putut să bage mâna-n foc. Era clar că treaba se complica.

Îşi aminti evenimentele de la Atlanta ca să încerce să înţeleagă ce se întâmpla. Exista o epurare, dar micuţul oraş Pittsfield avea un rol precis sau doar făcea parte din această epurare? Era într-adevăr o epurare. Hunter nu se îndoia de asta nici măcar o secundă. Dar ceva nu se potrivea. La Atlanta crezuse că era vorba înainte de toate de o lovitură de stat, de o preluare a puterii de către o fracţiune în detrimentul alteia; eterna bătălie tribală pentru controlul unui teritoriu, transformându-se inevitabil într-un război sângeros între bande. Hunter s-ar fi felicitat dacă ar fi gândit că aceste animale sălbatice se vor extermina reciproc; dar asta nu se va întâmpla niciodată, din păcate. O facţiune vă câştiga bătălia şi va prelua hăţurile puterii.

Nu era decât un singur motiv pentru care Mafia nu controla lumea întreagă: era foarte ocupată să se devoreze pe ea însăşi, prea divizată în grupuleţe vorace. Gelozia şi invidia o măcinau din interior.

Dacă vreodată mafioţii ar fi putut găsi o adevărată coeziune, s-ar fi aruncat asupra lumii întregi, ar fi devorat-o imediat.

Hunter voia neapărat să descopere ce se întâmplase la Pittsfield şi să afle numele celui care trăgea sforile. Nu numai din cauza lui Leo Turrin, ci din cauza tuturor celor care sufereau de pe urma epurării şi a ravagiilor produse de aceasta.

Ieşi din rulotă şi detaşă maşina închiriată. Trebuia să plece din nou în recunoaştere. Dacă înţelesese bine conţinutul conversaţiei dintre cei doi Aşi de Pică, un grup de ucigaşi urma să aterizeze pe aeroport şi Hunter ţinea neapărat să fie la faţa locului ca să asiste la sosire. Voia să numere oamenii care făceau parte din acest grup.

După toate aparenţele, nu era singurul care avusese această idee. Magnetofonul mergea, înregistra. Auzi demarând două maşini şi voci – slabe – ordonând. Camerele de luat vederi se puseră în funcţiune. Hunter privi pe ecran.

Era un convoi. Cinci maşini ieşeau din incintă. Hunter se urcă la volan şi începu să coboare către stradă.

Să mergem. Toată lumea va merge la aeroport ca să-i

întâmpine pe „cumpărători”.

În mod sigur, Pittsfield se arăta a fi un veritabil centru comercial.

*

* *

Era un avion mare, privat. Ateriză fără zgomot şi încetini aproape imediat. Hunter ascultase convorbirea dintre pilot şi turnul de control la receptorul VHF. Cunoştea toate manevrele de aterizare şi ştia unde urma să se oprească avionul pentru debarcarea pasagerilor. Aranjamentele erau neobişnuite, dar Hunter se aştepta la asta. Pasagerii nu ieşiră prin holul de sosire, ci se îndreptară spre hangarele private ale aeroportului.

Rulota se găsea la patru sute de metri de hangare, pe o colină. Pe ecranul său de televiziune Hunter putea observa cu exactitate ce se întâmpla pe aeroport. Dacă ar fi vrut, ar fi putut citi titlul unui ziar uitat pe jos din apropierea holului de sosire.

Făcând abstracţie de puţină activitate din hangarele private, nu se întâmpla absolut nimic. Un avion mic de antrenament decola şi zbura cu regularitatea unui elev silitor. Devie numai câteva minute din tura sa obişnuită ca să lase câmp liber pentru aterizarea marelui avion, după care îşi reluă traseul circular de deasupra pistei. Un camion era parcat la capătul pistei şi un tehnician îi verifica sistemul de iluminat.

În parcare, în faţa holului principal, se aflau două maşini şi o camionetă. Cele cinci limuzine mari de la *Club Taconic* se opriseră pe aleea circulară din faţa hangarelor private. Ele se aflau deja acolo la sosirea lui Hunter şi numai şoferii se găseau în maşini, fumând cu răbdare ţigară după ţigară.

Era neliniştitor, pentru că aceste maşini mari conţineau un veritabil grup de ucigaşi care părăsiseră *Club Taconic.*

În mod evident. Aceste maşini nu veniseră să escorteze newyorkezii la hotel, însă asta era impresia pe care o aveai.

Unde erau oamenii Clubului?

Hunter îi căuta de douăzeci de minute. În două rânduri zărise o mişcare în interiorul unuia dintre cele mai mare hangare şi o dată văzuse oamenii din biroul de serviciu; oamenii în cravată şi uniformă.

Un mecanic petrecea mult timp lângă un mic Cessna, cu nasul băgat în motor, dar se vedea de la o poştă că nu făcea de fapt nimic.

Un alt tip se afla la volanul unui camion-cisternă parcat în zona de serviciu. Stătea şi citea ziarul. Nu întorcea niciodată

pagina şi ochii săi nu parcurgeau textul.

Era o ambuscadă.

La urma urmelor, poate că nu era vorba decât de măsuri de securitate, foarte drastice. Un fel de omagiu adus vizitatorilor...

Hunter supraveghease cu mare atenţie hangarele, aşteptând sosirea avionului în provincie de la New York. Acum, aparatul fiind aterizat, îi acordă imediat atenţie.

Remarcă totuşi că ceva se întâmpla în hangare. Apoi avu certitudinea că era vorba de o maşinaţie. Când avionul cel mare se opri în zona de serviciu, trei bărbaţi ieşiră discret din hangar pe uşa care se afla în partea opusă. Soarele se reflectă brusc pe ţeava unei arme, apoi cei trei bărbaţi se împrăştiară în spatele lăzilor cu piese de schimb. Toţi trei aveau câte un pistol mitralieră.

Era deci o ambuscadă.

Indiscutabil, sosirea newyorkezilor deranja. Oamenii de la *Club Taconic* se duceau să se asigure că prezenţa lor era de scurtă durată.

În mod normal, Hunter nu ar fi făcut nimic. Ar fi profitat de ocazie ca să numere morţii, bucuros că mafioţii se omorau între ei. Dar acum exista o diferenţă. Voia pentru moment să menţină *status quo*-ul, până ce va avea toate piesele de puzzle.

Prevăzuse încurcăturile care se anunţau şi ştia cum să le exploateze.

Hunter apăsă pe întrerupătorul sistemului lansatorului de rachete şi aşteptă ca un bec de culoare verde de pe consolă să-i dea semnalul punerii în funcţiune a turelei. Sistemul hidraulic emise un şuierat urmat de un declic. Becul se aprinse. Hunter acţionă butonul „pregătit de foc” şi apăru un cadrilaj în supraimprimare. În acelaşi timp, o licărire roşie semnala căutarea ţintei.

Alegerea ţintei era de o importanţă vitală. Exterminatorul nu lupta niciodată cu civilii fără apărare şi nu ştia cine se află în preajma hangarelor, în afara ucigaşilor clubului. Totuşi, de data asta, s-ar fi vărsat sânge. Chiar dacă nu intervenea Hunter. Nişte oameni vor plăti cu viaţa.

Exterminatorul stabilise ţinta. Nu era vorba de a ucide şi de a salva vieţi.

Reglă ţinta, puse piciorul pe mecanismul de tragere, apoi îşi lovi genunchiul cu pumnul.

A plecat!

Se lovi din nou cu pumnul în genunchi şi trase a doua rachetă.

O lumină lungă traversă rapid cerul şi pierdu în altitudine.

Jos se produseră două explozii monumentale, una după alta. Două mingi de foc urcară spre cer, luminând în mod brutal zona de serviciu.

CAPITOLUL IX

Billy Gino fu primul care ieşi din carlingă. Stătu nemişcat în capătul de sus al scărilor şi privi în jurul lui. Apoi se îndepărtă şi lăsă să treacă pe doi dintre oamenii lui care coborâră în zona de serviciu.

— Duceţi-vă şi vedeţi dacă maşinile sunt gata, spuse el. Faceţi-mi un semn imediat ce sunteţi gata.

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre marele hangar care se afla la aproximativ douăzeci de metri de scara mobilă. Gino îi văzu intrând, apoi trimise încă doi oameni afară ca să-i controleze pe cei care vor ieşi prin spatele avionului. Apoi trimise încă doi ca să stea de pază în faţa avionului.

David Eritrea îl strigă din interiorul avionului.

— Ce se întâmplă, Billy?

Gino băgă capul în interiorul avionului şi răspunse:

— Calmaţi-vă, domnule. Nu este aproape nimeni. Numai maşini aranjate în faţă, care în mod sigur sunt ale noastre.

Îşi întoarse capul spre exterior pentru o ultimă verificare, când un lucru incredibil se petrecu în apropierea maşinilor.

Gino avu impresia că o săgeată de foc traversa atmosfera ca să se înfigă în mijlocul maşinilor. Explozia fii atât de violentă încât nu lipsi mult să cadă de pe pasarelă. O minge de foc ţâşni din maşinile dezintegrate. A doua explozie, la fel de violentă, avu loc înainte ca el să aibă timp să-şi recapete echilibrul.

O altă maşină se volatiliză. Gino se aruncă pe burtă pe platformă, răcnind inutil:

— *Toată lumea la pământ! La pământ! E o cursă!*

Subit, începură schimburi de focuri înspăimântătoare. Arme automate trăgeau în hublourile avionului, de la cockpit până la ampenaj. Multe pistoale trăgeau simultan, gloanţele făcând ţăndări toată aparatura din cabina de pilotaj. Cei patru bărbaţi care se aflau la piciorul avionului erau toţi morţi. Billy Gino era teafăr, numai pentru că unghiul pasarelei îl proteja împotriva gloanţelor.

Gino scoase din toc arma sa automată de calibru .45 fără să-şi dea seama, din instinct. Trase fără întrerupere spre hangar, golindu-şi încărcătorul în umbrele ucigaşilor de la *Club Taconic.*

Cineva se îndreptă spre cockpit şi începu şi el să tragă. Gino îl auzi pe Eritrea urlând la oamenii săi să riposteze. Mai mulţi

începură să tragă prin hubloul găurit de gloanţe.

De pe platformă, Gino putea vedea foarte clar mişcările din hangar unde părea să domnească o mare confuzie. Auzi un bărbat strigând:

— E o cursă! Se trage de sus! Maşinile care ard sunt ale noastre!

Totul se întâmplase aşa de repede. În câteva secunde. Exploziile continuară şi resturi de maşini încă mai cădeau. Cu excepţia celor două maşini care dispăruseră în flăcări, mai erau încă două care fuseseră distruse şi ultima care începea să scoată fum.

Dar nu se terminase.

Un strigăt de disperare veni din interiorul hangarului şi, aproape în acelaşi timp, se auzi şuieratul unui al treilea obuz. Imediat, un camion-cisternă explodă.

Billy Gino îşi pierdu cunoştinţa timp de câteva fracţiuni de secundă. Resimţi explozia din plin. Retinele sale înregistrară o formidabilă coloană de flăcări care ţâşni din camion. Apoi văzu o ploaie de tablă, de rămăşiţe care cădeau peste tot şi simţi o căldură atât de puternică încât aproape că îşi simţi părul arzând. Când îşi recăpătă cunoştinţa se afla tot pe platformă, întins pe burtă.

Nu mai trăgea absolut nimeni.

Gino se târî în interiorul carlingii, apoi se întoarse pe spate, aspirând oxigen, cu gura larg deschisă precum un peşte aflat în afara apei.

Eritrea se afla în patru labe. Îl fixa pe Gino cu o privire stupidă, neîncrezătoare.

— Ce a fost asta, Billy? Pentru Dumnezeu, ce a fost asta?

Billy Gino nici măcar nu se obosi să-i răspundă. Era mult prea evident.

Era apocalipsa.

CAPITOLUL X

Supravieţuitorii se aflau în hol, înveliţi în pături. Erau calmi, şocaţi. Billy Gino nu mai văzuse niciodată un grup de oameni atât de abătut.

Erau poliţişti peste tot – iar ei înţeleseseră ce se întâmplase până la cel mai mic detaliu. Era destul de surprinzător că ei nu făceau pe durii cu newyorkezii din Long Island. Se purtau cu ei la fel ca şi cu celelalte victime ale schimbului de focuri – angajaţii aeroportului care fuseseră imobilizaţi de ucigaşi în timp ce aceştia din urmă puseseră stăpânire pe teritoriu.

Tipul cel mare îmbrăcat în civil se numea Weatherbee, căpitanul Weatherbee. Asistentul său se numea Pappas, sergentul Pappas. Nici unul şi nici altul nu deschiseseră gura, dar era evident că îşi dăduseră seama de cele întâmplate. Examinaseră buletinul de identitate al lui Billy Gino şi permisul său de port-armă fără să comenteze. Se purtau cu multă amabilitate şi înţelegere. Poate pentru că nu erau obişnuiţi cu acest gen de evenimente la Pittsfield – şi nu voiau să întreacă măsura. Cu toate acestea, se ocupau de acest dezastru cu o eficacitate admirabilă. Peste tot se aflau infirmiere care îngrijeau răniţii, ambulanţe plecau şi veneau cu urlete de sirene. Nici pompierii nu pierduseră timpul. Interveniseră cu o rapiditate uimitoare.

Billy Gino se înfioră.

Aproape toţi răniţii transportaţi în ambulanţe erau deja morţi. Gino se întreba de ce nu făcea parte şi el dintre aceştia; avea faţa pârlită, nu mai avea gene şi avea să rămână fără barbă cel puţin o săptămână. Totuşi nu se simţea rău. Copil fiind, suferise mult din cauza unei simple insolaţii.

David Eritrea avea doar o tăietură sub ochiul stâng, în urma spargerii unui pahar.

Avea de ce să fie recunoscător.

Gino pierduse aproape doisprezece oameni şi tot echipajul avionului. Aparatul era recuperabil, singura problemă consta în a-l scoate din muntele de spumă ignifugabilă. Îi mai rămăseseră şase oameni care nu erau decât uşor răniţi şi alţi doi care aveau şanse să scape cu viaţă în ciuda rănilor destul de grave. Celelalte cadavre – dezmembrate, arse, de nerecunoscut – nu erau ale oamenilor lui. Nu era uşor să le numeri, erau aproape

douăsprezece, sau chiar mai mult.

Billy Gino avea destule pierderi: jumătate din efectivul său murise, iar cealaltă jumătate era mai mult decât demoralizată.

Tânărul sergent Pappas era foarte agitat. Ceva nu era în regulă. Se gândea la mărturisirile pe care le auzise şi murmura încet. Billy Gino îl auzi vorbind despre „măiestrie” cu superiorul său, Weatherbee:

— Nu există, ca să spun aşa, gloanţe pierdute. Un singur civil a fost rănit şi asta pentru că, intrând în panică, a sărit pe o fereastră. Toţi ceilalţi sunt necunoscuţi.

„Necunoscuţi”, gândi Billy Gino. Ar fi dat mult ca să-i cunoască pe aceşti oameni. Micul Turrin chemase un grup de asasini. Era incredibil ca poliţiştii din Pittsfield să nu fie la curent cu ce se întâmpla la ei.

Şi totuşi…

Gino se aplecă spre Eritrea:

— Ceva nu-i în regulă. Am impresia că au existat două grupuri care ne aşteptau. Înainte ca hangarul să sară în aer, am auzit un tip ţipând. Era la fel de surprins de explozii ca şi noi.

Eritrea avea privirea speriată, dar îşi recăpătase timbrul vocii.

— Aceste explozii ne-au salvat viaţa, Billy. Gândeşte-te puţin. Gândeşte-te la ce ni s-ar fi putut întâmpla dacă hangarul nu ar fi sărit în aer în acele momente. Am fi fost morţi, Billy.

Era adevărat.

Poliţistul înalt – Weatherbee – se apropie, ţinând în mână o sticlă de vodcă Eristoff, băgată într-o pungă de hârtie. I-o întinse lui Eritrea.

— Iată, suplimente din partea serviciilor de sănătate ale municipalităţii. Profitaţi de ele. Nu vrem să vă mai reţinem aici mult timp. Duceţi-vă la hotelul vostru şi nu părăsiţi oraşul fără să anunţaţi. Contez pe voi.

Eritrea acceptă vodca cu un zâmbet şi îi promise lui Weatherbee că se va comporta ca orice cetăţean respectabil.

Poliţistul îi zâmbi.

— Foarte bine. Maşinile vă aşteaptă.

Billy Gino îşi spuse că la New York lucrurile s-ar fi întâmplat cu totul altfel.

Oricum, era ciudat. Weatherbee nu părea a fi nici imbecil şi nici naiv. În mod sigur înţelesese cine erau aceşti oameni de afaceri şi ştia ce se întâmplase în zona de serviciu. Dar nu pusese nici o întrebare stânjenitoare.

Billy Gino se întrebă dacă Leo Turrin reuşise să controleze

întregul Pittsfield.

Părăsind holul împreună cu ceilalţi, el se apropie de David Eritrea şi îşi puse mâna pe braţ.

— Ştii, spuse el, e ciudat. Este ca şi cum cineva ar controla tot ce se întâmplă aici. Mă întreb cine.

— Pittsfield este un teritoriu, Billy.

Un teritoriu, da. Al lui Leo Turrin.

După întâmplările care tocmai se petrecuseră, Leo Turrin avea intenţia să-şi păstreze teritoriul. Cel puţin asta este clar.

— Atunci, nu există nici o îndoială, nu-i aşa? spuse Gino. Leo este cel care ne-a salvat.

— Fără îndoială, răspunse Eritrea cu o voce slabă. Dar nu asta este important. Important este să ştim cine a vrut să ne omoare.

Urcă într-o maşină şi făcu loc pentru Gino care se strecură lângă acesta pe bancheta din spate.

Cine? Bună întrebare. Billy Gino voia să afle răspunsul acestei întrebări în douăzeci şi patru de ore.

*

* *

Căpitanul Al Weatherbee ştia exact ce se întâmplase la aeroport. De fapt, el ştia dinainte că acolo va fi un „foc de artificii”.

Hal Brognola îi telefonase de la Washington în toiul nopţii ca să-l prevină.

— Bob s-a întors, Al, îi spusese Brognola.

— S-a întors? Unde? întrebă Weatherbee abia trezit.

— La el acasă, deci la tine acasă.

— La dracu’!

Alice, soţia lui, se trezi şi ea şi îl fixa cu privirea.

— Ce s-a întâmplat? întrebase ea văzând faţa zăpăcită a soţului ei.

— Du-te şi fă-mi o cafea, îi şoptise el înainte să i se adreseze din nou lui Brognola. Te înşeli. Aici nu se întâmplă nimic.

— Din acest motiv te-am sunat. Am să-ţi cer un serviciu.

— Dacă îl priveşte pe acest tip, las-o baltă. I-am oferit o şansă cu mult timp în urmă, şi mi-a întors spatele. Îţi datorez o mulţime de servicii dar, de data asta, nu te pot ajuta. Nu mă voi răzgândi în privinţa acestei decizii. Eşti liber să faci ce vrei cu Hunter, dar eu nu...

— Aşteaptă! Vorbele tale mă obosesc. E patru dimineaţa. Ştii foarte bine că şi pe mine m-a trimis la plimbare. Nu i-am dat niciodată dreptul să facă ceea ce face şi nu-ţi cer să-i vii în

ajutor. Am o altă problemă. Agentul meu local e în pericol. E ceva grav.

— Tot timpul e în pericol. A avut noroc că Hunter nu i-a făcut felul când a trecut pe-aici prima dată. Nu înţeleg cum...

— Aşteaptă, lasă-mă să vorbesc.

Weatherbee oftă şi îşi aprinse o ţigară.

— Te ascult.

— Agentul meu este implicat într-un conflict dintre familii. Nu se ştie cine îi poartă sâmbetele dar coşciugul său este deja pregătit. În această după-amiază trebuie să compar în faţa unui comitet al senatului şi... îţi voi explica asta mai târziu. Esenţial este să-mi laşi agentul să opereze în teritoriu, pentru moment. Soseşte Bob Hunter. S-au întâmplat multe de când a plecat din Pittsfield, Al. S-a împrietenit cu agentul meu; o prietenie care ne este foarte utilă. Hunter ştie ce se întâmplă. A venit ca să-mi salveze agentul. Atâta tot. N-a venit ca să distrugă oraşul, încearcă numai să salveze viaţa prietenului său.

— Rezultatul va fi acelaşi. Un dezastru monstruos. Nu-l vreau aici. Retrage-ţi omul de aici, Hal, şi spune-i lui Hunter să dispară şi el.

— Nu este aşa de simplu. Agentul meu vrea să rămână la locul lui. Şi-a consacrat ani buni din viaţă acestei operaţiuni, ştii şi tu asta. Întotdeauna ne-ai ajutat. Contez pe tine încă o dată. Nu mă refuza.

— Refuz, mormăi Weatherbee. Glumesc. Accept. Ca de obicei, voi risca enorm.

— Nu, nu şi de data asta. Îţi cer numai să nu-l deranjezi pe Hunter şi să-l laşi să-şi facă treaba. Ştii prea bine ce vreau să spun. Fă ca de obicei, când are loc o catastrofa, dar nu mai mult. Nici nu se pune problema ca Hunter să apară pe prima pagină a ziarelor. Nimeni nu trebuie să poată face legătura între Hunter şi agentul meu. Este foarte important. De altfel, din acest motiv intervenţia lui Hunter nu va fi semnată. Mai ales nu trebuie făcută în locul său. Altfel agentul meu e un om mort.

Weatherbee oftă.

— Am înţeles. Voi face tot ce voi putea, dar nu-ţi promit nimic. Nu sunt aşa de liber ca tine, nu pot...

— Eu, liber? Glumeşti! În acest moment am tot Senatul în spate!

— Bravo ţie, răspunsese Weatherbee cu o voce amabilă, apoi închise.

Se dusese în bucătărie ca să vorbească despre asta cu Ana. Îi

povestise totul. Îi împărtăşea toate problemele sale profesionale, mai întâi pentru că, în felul ăsta, ea îşi făcea mai puţine griji pentru el, şi apoi pentru că îi promisese cândva că vor trăi împreună la bine şi la rău.

— Dar eu sunt de partea lui Hunter, spusese Alice.

Nu era pentru prima dată când îi spunea asta. Ea îşi făcuse o părere romantică despre Bob Hunter, şi nimeni nu i-o mai schimba. Şi câteodată acest poliţist dur, bun trăgător, fără să fie deloc un mare sentimental, trebuia să mărturisească şi el că avea o admiraţie pentru acest tip.

— Aşa este, suspină el bându-şi cafeaua, acest tip are ceva...

Şefului său îi prezentase totuşi lucrurile într-o manieră diferită.

— Am primit un telefon în această noapte de la un înalt funcţionar de la *Ministerul Justiţiei.* Mi-a cerut ceva ce nu-mi face deloc plăcere. Nici ţie nu-ţi va face plăcere. Cu toate acestea, este vorba de salvarea vieţii unui agent. Cred că trebuie să dăm o mână de ajutor, dar nu prea mult. Cel puţin atâta cât ne permite situaţia...

Apoi îi povestise toată întâmplarea şefului său. Acesta din urmă nu o apreciase, dar în final se hotărâse să colaboreze cu *Ministerul Justiţiei.* Până la anumite limite...

Iar acum la aeroport se putea vorbi de limite?

La morgă, cadavrele stăteau grămadă. Serviciu de urgenţe al spitalului era plin de răniţi gravi care trebuiau îngrijiţi. Aeroportul era o zonă sinistrată.

Pittsfield era invadat de o armată de ucigaşi şi un regiment de mafioţi.

Era evident că fusese opera lui Hunter! Brognola nu era lipsit de îndrăzneală când spunea: „Lasă-l pe Hunter să acţioneze...”

Chiar Johnny Pappas, care îl admira pe Hunter încă de la început, considera evenimentul greu de digerat. Observând borfaşii, care, uluiţi, zdrenţăroşi, părăseau discret aeroportul ca să se pună în siguranţă în cel mai bun hotel al oraşului, oftă şi se întoarse spre Weatherbee.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva de când Hunter a masacrat familia bătrânului Sergio Frenchi.

— Ai ghicit, răspunse Weatherbee sarcastic.

— Nu era nevoie să ghicesc. Se vede. Am întrebat toţi martorii. Bătălia nu a durat mai multe de cincisprezece secunde, şi totuşi cinci maşini au fost distruse, cât şi un camion cisternă, un avion este îngropat sub un munte de spumă, şi în jur de douăzeci şi cinci de tipi sunt morţi. Probabil că vor fi găsiţi mai

mulţi atunci când se va degaja locul. Dar ceea ce este mai important, este că toţi morţii şi toţi răniţii sunt gangsteri. Tot ceea ce a fost distrus a aparţinut combatanţilor, mai puţin camionul cisternă, iar explozia camionului este cea care a pus sfârşit focurilor de armă. Câte vieţi – vieţi nevinovate – s-ar fi pierdut dacă masacrul nu s-ar fi oprit în acel moment? Aeroportul devenise un infern. Imaginează-ţi ce calcule a trebuit să facă pentru a-şi limita pagubele.

Sergentul continua să vorbească pentru el însuşi, ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine.

— Nu, nu-i vorba de o coincidenţă. E Hunter. S-a întors.

— Atunci crezi că e vorba de o ambuscadă? spuse Weatherbee, de formă, el ajungând deja la această concluzie. Un grup a pus stăpânire pe hangar şi a imobilizat tot personalul aşteptând sosirea avionului. Altcineva, un al treilea, se afla la faţa locului observând totul. El a evitat masacrul trăgând primul cu o bazooka sau o armă asemănătoare şi a preluat controlul. A făcut în aşa fel încât să vadă întreaga zonă ocupată, informând, cu aceeaşi ocazie, grupul care se găsea în avion, grup care era aşteptat. Asta vrei să spui?

— Aproape, spuse Pappas care se aştepta ca Weatherbee să-i infirme imediat propria teorie.

— Cred că ai în întregime dreptate.

— Adevărat?

— Da. Te sfătuiesc ceva, micuţule. N-ai văzut nimic, n-ai înţeles nimic, n-ai dedus nimic. Nu încă.

Pappas zâmbi.

— Astfel suntem amândoi perfect de acord. Bob a revenit?

— Da. Da, a revenit, spuse Weatherbee oftând.

Nu exista nici o îndoială în această privinţă.

CAPITOLUL XI

Câteva îndoieli care persistau în privinţa responsabilului atacului fură rapid risipite. Weatherbee şi Pappas se aflau afară împreună cu tehnicienii de la laborator care examinau urmele celor trei explozii, în timp ce un agent în uniformă se prezentă în faţa lor. El era însoţit de un adolescent.

— Acest tânăr are ceva să vă povestească, căpitane, spuse agentul.

Weatherbee îl fixă pe tânăr cu o privire plictisită, apoi îi spuse:

— Te ascult, copile.

Băiatul era foarte agitat, avea ochii strălucitori şi respiraţia rapidă.

— Eu învăţ să pilotez, spuse el. Exersez să decolez şi să aterizez. Mă aflam în aer când totul a început. Aveam vântul în faţă şi imediat am văzut un proiectil sau o rachetă. Aceasta venea de la mică altitudine.

Tânărul îşi recăpătă respiraţia normală.

— Nu i-am văzut când au fost atinşi pentru că se aflau în spatele meu, într-un unghi mort, dar am virat luând altitudine şi am văzut urcând flăcări ca şi cum o bombă atomică tocmai explodase. Fără să glumesc, a fost exact ca în filme. Primul meu gând a fost: „Nu, nu e posibil”. Am intrat în panică atât de tare încât a trebuit să dau drumul manşei. Chiar am ieşit din sectorul meu de zbor. Apoi am intrat pe culoarul meu. Turnul de control îmi repeta tot timpul să mă îndepărtez. Mă întorceam când a plecat al treilea proiectil şi de data asta am văzut totul. A plecat de pe colina din faţa lui *Johnson’s.* Imediat a fost o lumină apoi acest proiectil a traversat aerul pe deasupra copacilor. Am crezut că a fost ţintit turnul de control, dar de unde eram îmi era greu să văd unghiul de tragere. Toate astea s-au petrecut extrem de repede. Am văzut proiectilul depăşind turnul de control şi căzând peste camionul cisternă. *Paf!* În acel moment mă aflam exact deasupra pistei de unde am văzut absolut totul. Impactul a avut loc în mijlocul cisternei; acolo am văzut prima flacără şi apoi explozia. Eram atât de aproape încât unda de şoc m-a zdruncinat foarte tare şi am pierdut din nou manşa. Când am reuşit să redresez avionul şi să privesc în jos, nu mai erau decât flăcări şi fum.

Weatherbee se uită ţintă la tânăr de-a lungul întregii povestiri.

Apoi îi spuse:

— Iată o povestire bine adusă din condei, micuţule. S-ar putea zice chiar că ţi-ai repetat textul.

Ochii băiatului lansară o lumină de furie.

— Poate pentru că am fost pus s-o povestesc de zece ori. E cam ca o mică repetiţie. V-am spus ce am văzut. Nici mai mult, nici mai puţin.

— De acord, bine, spuse Weatherbee. Deci era fum şi flăcări. Apoi...

— Turnul de control mi-a spus să rămân în aer aşteptând ca situaţia să fie sub control. Aveam rezervorul plin, deci nu era nici o problemă. Am aterizat acum câteva clipe şi am căutat primul poliţist venit.

Weatherbee îi zâmbi.

— Cu atât mai bine pentru tine.

— Cât şi pentru teoria cu bazooka, spuse Pappas.

Weatherbee încă îl mai fixa cu privirea pe băiat şi îi zise:

— Ne-ai spus că ai surprins momentul lansării celui de-al treilea proiectil şi că acesta a fost tras de pe colină, din faţă de la *Johnson's.* Dar sunt mai mult de patru sute de metri de aici.

— Sunt cinci sute cincizeci de metri de la capătul pistei, preciză băiatul. Mă servesc de ea ca reper. Proiectilul a plecat de pe colina care se află în partea de vest.

— Ai putea să ne arăţi locul exact?

— Da, domnule. În orice caz, pot să vi-l arăt şi din aer. Survolez această zonă de cincizeci de ori pe săptămână.

— Nu l-ai văzut pe cel care a lansat proiectilul?

— Ei bine, am avut impresia că a ieşit dintre copaci.

— A ieşit dintre copaci... murmură Weatherbee.

— Da, domnule.

Pappas oftă.

Weatherbee îi zâmbi băiatului şi îi spuse:

— Ne-ai ajutat mult. Întoarce-te în hol, bea o Cola sau ceva, dar nu pleca încă. Aş vrea să mă însoţeşti la locul cu pricina cât mai repede. De acord?

— Bineînţeles, spuse băiatul cu entuziasm. Aş fi încântat, dar nu aş putea să vă duc cu avionul. Nu am încă brevetul şi...

— Bineînţeles, spuse Weatherbee. Vom merge cu maşina.

Tânărul intră în hol. Weatherbee îl privi pe Pappas şi îi spuse:

— Şi uite-aşa, a ieşit dintre copaci, ca prin minune. Găseşte o explicaţie, vrei?

— Nu am auzit niciodată vorbindu-se de o bazooka care poate

face aşa ceva, spuse Pappas.

Oftă.

— Ştii, am citit toate rapoartele despre Hunter de când a plecat din Pittsfield. Am compilat un dosar foarte complet. Ai crede că va fi cam obosit acum, după tot ceea ce a făcut. Au fost zvonuri...

— Spune, îl încurajă Weatherbee.

— Raportul n-a fost niciodată confirmat, dar anumiţi agenţi cred că are un fel de tanc.

— Un ce?

— Un tanc. Nu un tanc de asalt, ci un vehicul paramilitar cu o putere de foc incredibilă. Cei din turn n-au văzut nimic înaintea exploziei, dar ei erau amândoi de acord că era vorba de un fel de proiectil. Şi asta prin comparaţie cu un obuz sau o grenadă. Apoi, pagubele par să le confirme bănuiala. S-a tras cu ceva foarte puternic şi destul de greu ca să străpungă blindajul. Acest puşti ne spune că proiectilul a fost tras de la o distanţă mai mare de jumătate de kilometru. Ţinta a fost atinsă aproape la centimetru. Ar trebui să te duci la faţa locului, căpitane.

— Să mergem, spuse Weatherbee.

Incredibil!

Dacă acest tip s-a descurcat şi a făcut rost de un tanc de asalt ca să continue războiul cu Mafia, el nu trebuia lăsat...

— Îi supraveghezi pe prietenii noştri de la Long Island, nu-i aşa? întrebă Weatherbee.

— Da, căpitane. Patru unităţi sunt la faţa locului.

— Ar trebui plasate încă patru. Am impresia că toată povestea abia începe.

Era mai mult decât o impresie. Era o certitudine.

Bob Hunter se întorsese.

CAPITOLUL XII

Hunter părăsise colina imediat ce văzuse rezultatul tirului său şi luă drumul către aeroport ca să observe dezastrul. Văzu supravieţuitorii părăsind holul de sosire ca nişte dezertori; mai întâi oamenii de la *Club Taconic* al căror număr era serios redus. Ei veniseră cu cinci maşini şi plecară îngrămădiţi în două maşini pe care le închiriaseră de la agenţia ale cărei birouri se aflau în incinta aeroportului. Nu era o retragere strategică, ci deruta unei companii decimate, demoralizate.

Hunter îi privea plecând. Ştia unde-i putea găsi dacă voia acest lucru. Se interesa mai mult de ceilalţi supravieţuitori, cei care sosiseră cu avionul. Hunter văzu sosind poliţia şi pompierii şi observă cu răbdare rezultatul. Încă mai era acolo când al doilea grup, care suferise şi el, părăsea holul sub privirile poliţiştilor. Nu mai rămăseseră mai mult de treizeci de oameni – şi, printre ei, feţe pe care Hunter le cunoştea foarte bine.

Urmări al doilea grup până la cel mai bun hotel din Pittsfield şi se îndepărtă uşor văzând că mafioţii coborau din maşini ca să se grupeze pe trotuarul din faţa intrării.

Acum îi putea găsi şi pe aceştia fără nici o problemă, dacă dorea. Pentru moment, putea să-i abandoneze. Traversă oraşul, apoi, ajuns la periferie, se opri în faţa unei cabine telefonice.

Formă numărul secret al lui Turrin care îi răspunse imediat.

— Am început, spuse Hunter.

— Am remarcat, răspunse Turrin cu ironie. Tocmai te-am văzut la televizor.

— Am fost bun?

— Superb. Eşti într-adevăr incredibil! Ai un curaj nebun!

— Ce spune poliţia?

— Nimic, pentru moment. L-am văzut şi pe fostul tău prieten, Weatherbee. I se băgau o grămadă de microfoane sub nas ca să-l forţeze să spună ceva, dar n-au reuşit. Rece ca un sloi de gheaţă. Jurnaliştii n-au obţinut nici o informaţie şi au fost deci nevoiţi să construiască ipotezele cele mai aiuristice. De la luarea de ostatici până la o tentativă de deturnare.

Turrin râse nervos.

— Există chiar unul care a spus că asta îi aduce aminte de timpurile bune de altădată, când Bob Hunter decima familia lui Sergio Frenchi.

— Vor mai fi şi alţii care vor gândi ca el, Leo. Discreţia nu a durat decât puţin timp. Nu-mi cade bine că mă anunţ astfel, dar nu puteam face altcumva. Cred că cei care tocmai au sosit au găsit o soluţie. Nu puteam să-i las să moară într-o ambuscadă, înainte să ştiu ce vor avea de gând.

— Ce te face să crezi asta?

— N-ai văzut pe altcineva pe care-l cunoşti la televizor?

— Nu.

— Dacă l-ai fi văzut pe David Eritrea sau pe Billy Gino sau Rocky Tamiano ce-ai fi zis?

— Erau acolo?

— Da. Poţi să le dai un telefon sau să mergi să-i întâlneşti la locul obişnuit. Au reuşit să scape aproape treizeci de oameni, îmi imaginez că Weatherbee a decis să le dea mână liberă. Dar i-a imobilizat în centru aşteptând noi evenimente.

— Stai! Povestea ta e greu de înţeles... Atunci cine?...

— Există două grupuri care se luptă pe teritoriul tău. Şi mărturisesc că e ciudat. Eritrea a sosit în fruntea unui grup când celălalt grup l-a atacat. Al doilea grup este cel care îţi pune probleme, Leo. Nu ştiu cum Eritrea a ajuns aici, dar...

— E consilierul lui Augie.

— Adevărat. Dar nu vezi foarte des un *consigliere* în fruntea unui grup de ucigaşi.

— În mod sigur, Billy Gino este cel care conduce oamenii. Eritrea îl reprezintă pe Augie. Ceea ce înseamnă că...

— Exact, spuse Hunter. Deci, cine este responsabil pentru ce se întâmplă?

— Sigur nu Augie, spuse rapid Turrin.

— Ce te-a făcut să crezi că era el? întrebă Hunter.

— Nu ştiu, dar aşa mi se părea logic. Mai întâi el este cel care mă conduce. Nimeni n-ar îndrăzni să atingă un om al lui Augie fără acordul său. Apoi pentru că n-am reuşit niciodată să-l prind la telefon de când a început această poveste. N-au vrut să mi-l dea la telefon. La noi, ăsta e un semn foarte rău. Dar atunci, dacă nu-i Augie...

— Am impresia că e lucrătura celor din *Commissione.*

— Ce?

— Da. Există un As de Pică în *Club Taconic* care se numeşte Simon. Legătura sa de la New York se numeşte Peter. Foarte biblic. Acum câteva zile, în Atlanta, am avut de-a face cu trei Aşi de Pică care se numeau John, Paul şi James.

— Interesant, murmură Turrin.

— Nu-i aşa? Mă întrebam dacă nu cumva există şi un Iisus pe undeva.

Turrin oftă.

— Să ştii, sergente, că mi se pare importantă această poveste.

— În privinţa asta suntem de acord.

— Este evident că există cineva care încearcă să supună întreaga Mafie, şi mai este evident şi faptul că s-a dotat cu un careu de aşi ca să-şi atingă scopul.

— Când ai vorbit cu Augie ultima dată? întrebă Hunter.

— Acum câteva săptămâni. De obicei, vorbim de cel puţin două ori pe săptămână. Totul a mers foarte bine până în prezent, dar, de cincisprezece zile am devenit un paria.

— E poate o întâmplare. Poate interpretezi prost. Există poate o altă explicaţie în privinţa lui Augie. Ce mai face?

— Nu foarte bine, după acea noapte de la New Jersey. Dar încă mai este şeful nostru. Părea sănătos acum două săptămâni.

— Şi dacă acum nu mai este aşa de bine? Imaginează-ţi că se află pe patul de moarte. Imaginează-ţi că lupii cei tineri au aflat de asta. Ce s-ar întâmpla?

— Aproape ce se întâmplă în acest moment.

— Te înţelegi bine cu Eritrea?

— Oarecum. Există puţină gelozie, dar în privinţa asta...

— OK, spuse Hunter. Cred că vei primi veşti de la el. Cred că a venit să vadă ce se întâmplă. A primit coletul tău la Long Island în dimineaţa asta. A venit ca să-ţi pună unele întrebări. Vorbeşte cu el, dar să n-ai încredere în el. Viaţa ta depinde de asta. Fii prudent, Leo.

— Bineînţeles.

— Altceva. Va fi „agitaţie” la Pittsfield, înainte ca totul să se calmeze. Nu-mi vine să cred că un tip plasat într-o poziţie atât de înaltă poate să se angajeze în bătălii aranjate pentru un teritoriu ca ăsta. N-am spus asta pentru a te jigni, ci pentru că aici nu există nimic care să valoreze aşa de mult. Trebuie deci găsit un alt motiv. Trebuie să aflăm de ce a fost ales Pittsfield.

— Poate că nu a fost prevăzut.

— Poate că nu, dar în acest caz, cineva a făcut un calcul prost. Cei din *Commissione* nu acţionează la nimereală.

— Sunt de acord cu tine, sergente. Dar nu trebuie să uităm rolul pe care îl joci în această poveste. Totul a început printr-o simplă tentativă de omor. Războiul a început odată cu venirea ta.

— OK. Dar fii atent, Leo. De fapt, probabil că-şi pun deja unele întrebări. Dacă Eritrea te sună, spune-i că eu am fost.

— Cum?

— În ceea ce mă priveşte, tu eşti expertul. Spune-i lui Eritrea că ai impresia că eu sunt. A trecut destul timp ca să poată gândi; i se va părea logic. Ştie că mă aflam la Atlanta acum câteva zile, şi că am plecat de acolo alaltăieri.

— Înţeleg. Voi vedea. Şi voi sta deoparte.

— Deoparte? Ascunde-te bine. Nu mişca un deget.

Turrin izbucni în râs.

— E o nebunie ceea ce mă sfătuieşti. Păcat că nu urmezi tu însuţi sfaturile astea!

— Nu eu sunt important în cazul de faţă, răspunse Hunter că o voce amuzată.

— Ce idiot! murmură Turrin.

— Nu-ţi face griji pentru mine, spuse Hunter.

— În orice caz, nu uita un lucru. Eu am o mulţime de prieteni în oraşul ăsta. Mi-e suficient să le dau un semnal ca să găsesc adăpost. Tu nu poţi, n-ai pe nimeni care să te ajute. Aminteşte-ţi asta, Bob. Toţi vor să te ucidă. Ai grijă!

— Voi fi atent, Leo. Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Că-ţi faci griji pentru mine.

— Ce idiot! murmură din nou Turrin închizând telefonul.

CAPITOLUL XIII

Hunter ajunse la primul său amplasament de deasupra *Clubului Taconic* şi începu din nou să urmărească ce se întâmpla acasă la duşman. Fuseseră câteva mişcări, dar nimic important.

Totuşi, spre orele unsprezece, toată lumea părea să se adune în interior, ca şi cum ar fi fost o conferinţă. Nimeni nu mai era afară, cu excepţia paznicilor de lângă poarta cea mare. În mod sigur nu se strânseseră la masă, pentru că Hunter putea vedea bucătăria, iar bucătarul nu făcea nimic altceva decât să deschidă sticle de bere şi de apă minerală.

O conferinţă sau un consiliu de război? Hunter optă pentru consiliu de război. Toate ferestrele erau închise, iar microfoanele nu captau nici un zgomot. Nu mai avusese loc nici măcar o convorbire telefonică de când sosise Hunter. Consiliul dură o oră şi jumătate.

Hunter profită de această pauză ca să lase în jos platforma hidraulică şi să reîncarce lansatorul de rachete. Apoi îşi încărcă toate armele şi pregăti materialul de care va avea nevoie pentru următoarea ieşire.

După toate acestea nu-i mai rămânea decât să aştepte. Examină încă o dată elementele problemei, fără să poată descoperi o soluţie satisfăcătoare. La ora unu, dădu drumul la radio şi ascultă ştirile. După spusele comentatorului, Hunter se întorsese la Pittsfield. Căpitanul Weatherbee era amintit şi el. Căpitan? În timpul ultimei treceri a lui Hunter, Weatherbee nu era decât locotenent. Felicitări!

În afară de aceste ştiri nu era nimic interesant. Numărul victimelor nu era precizat. Încă o dată felicitări pentru Weatherbee!

Restul nu era decât o înşiruire de evenimente sângeroase din trecutul Exterminatorului.

Hunter închise radioul, părăsi rulota şi se urcă în vârful unui stâlp.

Pentru că acum se ştia că s-a întors, poate că ar fi fost util să treacă la actul doi.

Se legă la linia telefonică şi formă numărul de telefon de la *Club.*

— Hunter la telefon, murmură el ca şi cei pe care îi auzise mai devreme. Dă-mi-l pe Simon.

— Cum?

— M-ai auzit bine. Dă-mi-l pe Simon.

Era sigur că Asul se foloseau de un aparat care putea modifica vocea. Simon era nervos, însă vocea sa avea mereu aceeaşi intonaţie neutră.

— Aici Simon. Cred că e o glumă.

Hunter reveni la vocea lui normală, dură şi rece.

— Nu-i o glumă, Simon. Ce pui la cale aici? Eu am distrus acest teritoriu cu mult timp în urmă. Şterge-o de aici!

Urmă un moment de linişte. Hunter avu impresia că aude declicul unui alt aparat telefonic, dar nu era sigur. Simon răspunse în sfârşit cu o voce politicoasă şi rezervată:

— Deci tu ai fost în dimineaţa asta?

— Eu am fost. N-ar fi trebuit niciodată să te expui. Acum *Clubul* este încercuit. Îţi dau zece minute ca să pleci de acolo. Ia-o către vest şi nu spre sud. Părăseşte imediat Massachusetts şi nu opri înainte să ajungi la Albany.

Urmă din nou un moment de linişte.

— De ce ai venit?

— Pentru acelaşi motiv ca de obicei. Nu pot suporta Mafia. Nu suport ca ea să fie în preajma mormântului părinţilor mei. Deci, ori pleci tu, ori te fac eu să pleci.

Simon se străduia din răsputeri să-l facă pe Hunter să creadă că nu înţelesese. Cu o voce perfect stăpânită, el întrebă:

— Şi tipii care au ajuns aici?

— Ţie ţi-am cerut să pleci. Lor nu le-am cerut nimic.

— Deci aşa ne-ai găsit. Tu erai în spatele lor, iar acum, noi suntem cei care te plictisim.

— Da, spuse Hunter. Zece minute. Nici unul în plus.

— De unde ştii cum mă cheamă?

— Mă descurc. Cele zece minute sunt o amânare, Simon, nu o scuză. Te voi găsi imediat, oriunde ai fi. Acum câteva ore mă aflam la Atlanta.

— Ah, nu ştiam, minţi Simon.

— James a ştiut, la fel şi Paul şi John. Sunt amuzante numele voastre de cod. Unde e Iuda?

Urmă încă un moment de linişte. Când Simon răspunse, era foarte furios.

— Nu mă forţa prea mult, Hunter.

— Te voi forţa până la maxim, idiotule. Dar, pentru moment, vei părăsi acest stat. Altfel, vei sări în aer împreună cu casa.

Simon râse încet, dar râdea silit.

— Ştii, această conversaţie mă amuză. Să-ţi spun drept, numi vine să cred. Am auzit vorbindu-se de tâmpeniile tale, dar n-am crezut niciodată. Acum cred. Şi tremur, Hunter. Tremur din tot corpul.

— Sunt încântat, spuse Hunter închizând telefonul.

Ajunse la rulotă şi acţiona sistemul hidraulic al lansatorului de rachete. Nu glumise cu Simon; trebuia să obţină un rezultat şi să marcheze un punct.

Rezultatul nu se lăsă aşteptat.

Parcul era invadat de lume. Gărzi înarmate cu mitraliere începură să patruleze aleile din preajma casei şi alţii coborâră până la poarta cea mare ca să prevină oamenii aflaţi acolo. Doi tipi apărură pe acoperiş.

Hunter auzi ordinele care se dădeau şi putu chiar să distingă câteva cuvinte provenite din interiorul casei. La puţin timp după aceea, un bărbat deschise fereastra de la etaj şi începu să se plimbe prin faţa ei.

Hunter reglă aparatul optic spre fereastra deschisă, acţionă raza de infraroşu, dar unghiul era prost. Nu vedea decât siluete confuze. Cel puţin două persoane se aflau în cameră şi purtau o discuţie foarte aprinsă. Microfonul direcţional nu reuşea să înregistreze decât câteva cuvinte izolate, uneori rugăminţi, înjurături pronunţate cu puţină convingere, toate astea pe un fond de hărmălaie.

Dar nu era nici o îndoială, cu un singur telefon, Hunter reuşise să-i pună pe jar.

Bărbatul care se plimba în faţa ferestrei dispăru subit. Un moment mai târziu, doi bărbaţi ieşiră alergând din casă şi se îndreptară spre una dintre maşinile închiriate de la aeroport.

Hunter ţinti maşina, în timp ce ea rula spre poarta cea mare. Aşteptă să ajungă exact în faţa ieşirii, apoi lovi genunchiul, expediind un mesaj mai concret decât cuvintele. Proiectilul plecă, urmat de flăcările ce descriau un arc de cerc perfect. El atinse exact mijlocul capotei şi provocă o sferă de foc care încercui maşina. Aceasta sări în aer, apoi se răsturnă în faţa porţii.

Rezervorul explodă la rândul său, ridicând flăcări care căzură pe casă şi în parc.

Intraţi în panică, bărbaţii începută să alerge în toate sensurile, urlând. Hunter coborî turela, apoi se apropie de dispozitivul de ascultat. Voia să-şi dea seama mai bine de rezultatul tirului.

Toată lumea dispăruse. Nici un soldat nu se mai vedea. Tipii

aceia nu era nişte imbecili; se ascunseseră. Poarta era complet deschisă şi o parte din gard era prăbuşit. Totuşi, nimeni nu îndrăznea să iasă. Se vedea foarte clar că ştiau să evite riscurile inutile. Hunter trebuia să ţină cont de asta. Aşteptă aproape zece minute. Tot nu se vedea nici o mişcare. Focul de la poartă se stinse, timpul se opri în loc.

— Acum vei tremura, Simon, murmură Hunter.

Apoi ieşi şi se urcă pe stâlpul de telefon.

Îl sună pe Turrin şi află că Eritrea îi telefonase. Eritrea era „uimit" de situaţie şi promisese ajutor ca Leo să-şi poată păstra teritoriul. Avea nevoie de câteva ore ca să permită oamenilor lui să-şi revină. De altfel, îi lăsase la hotel şi nu le dăduse voie să plece. Totuşi, Eritrea îl sunase imediat. Chiar îi sugerase lui Leo să vină să ia masa cu el.

Turrin îi mulţumise, dar refuzase, explicându-i că nu îşi putea asuma un asemenea risc. Îi promisese că-l va suna înainte de miezul nopţii.

Asta se întâmpla deci în oraş.

Hunter nu avea timp să-i dea toate detaliile lui Leo, însă îi povesti ce s-a întâmplat la *Club Taconic.* Apoi adăugă:

— Sunt super-prudenţi. Miza e enormă, şi ei nu-şi asumă riscuri. Dar îi voi înghesui rău de tot. Nu vor rezista mult timp. Atacul va izbucni dintr-un moment în altul. Deci, te sfătuiesc să rămâi ascuns. Încearcă să afli de la Hal care mai e poziţia ta faţă de cei de la Washington. Spune-i şi ce ţi-am spus eu în legătură cu explozia iminentă. Să fie foarte atent ca să vadă dacă nu există presiuni exercitate la Washington în favoarea prietenilor noştri. Şi să nu-ţi asumi riscuri.

Turrin îi promise că nu o să-şi asume nici un risc inutil şi întrerupse convorbirea.

În timp ce Hunter urca în rulotă, văzu că magnetofonul mersese în absenţa sa. Derulă banda ca să o asculte.

— Alo.

— Am fost obligat să telefonez, spuse vocea celui care vorbea de la club. Sunt supărat.

— O secundă.

Se auzi un zgomot de scaun, apoi al unei uşi care se închide.

— Da. Sunt la curent cu problemele tale.

— Atunci de ce nu ne-ai telefonat?

— E prea periculos pentru moment. Nu trebuia să-ţi vorbesc acum. Să fim concişi. Ce pot face?

— Nu ştiu nimic. Ştii cine ne-a atacat la aeroport?

— Da.

— L-am prins...

— L-ai prins! îl întrerupse fericit Peter. Minunat! Extraordinar!

— Aşteaptă o secundă, Peter.

— Asta sperăm de mult timp! Spune-i că aşteptam cu nerăbdare acest lucru! Adu-l aici imediat. Va fi un triumf. Vom sărbători cu şampanie...

— Peter! strigă Simon. Mai bine ascultă-mă, în loc să ciripeşti ca un neghiob. N-ai înţeles nimic! El este acolo, undeva afară şi deja ne-a aruncat în aer o maşină.

— La dracu! şopti uşor Peter.

— Dacă tu spui.

— Vă atacă la club?

— Da. Am impresia că sunt în stare de asediu.

— Dar este... incredibil. Cum a putut?... Ştiu. I-a urmărit pe oamenii tăi până la tine acasă!

— Nu cred. Oamenii mei nu sunt chiar aşa de proşti. Tipul m-a sunat cu câteva minute înainte să atace. Şi...

— Cum te-a sunat?

— La telefon. La cel cu care vorbesc acum cu tine. N-a venit până la poartă ca să-mi urle.

— Calmează-te. Te enervezi prea tare.

— Calmează-te tu. Ce, eu sunt cel care tocmai a aprins focul? Ascultă deci ce am să-ţi spun şi apoi poţi să-mi spui dacă trebuie să mă calmez. Îmi cunoaşte numele. „Numele” meu. A înţeles sistemul. Mi-a vorbit de John, de Paul şi de James. Spune-mi de unde a aflat aceste nume!

— În mod sigur de la Atlanta, răspunse Peter. Mă întreb ce altceva a mai aflat.

— Nu a mai rămas mare lucru la Atlanta.

— Nu, într-adevăr.

— Ei bine, acum reîncepe aici. Începe cu mine. Vreau întăriri.

— Nu te enerva, Simon. Şi celălalt ce ţi-a spus?

— Să te sun. Contează pe tine, Peter.

— E foarte grav.

— Exact. Tipul ăsta se află nu ştiu unde, nu departe şi dispune de un armament incredibil. Sunt într-adevăr încolţit. Nu pot face nici o mişcare. Nici măcar nu îndrăznesc să mă uit pe fereastră. Nu mă interesează unde este ascuns şi nici nu se pune problema să trimit oameni în căutarea lui; am pierdut deja destui. Fiecare om care va ieşi de aici este un om mort. Ăsta este un teren ideal pentru un tip ca el. Vreau întăriri.

— OK. Îţi trimit un batalion. Va fi acolo în aproximativ patru ore. Unde îi vrei?

— Pe colinele care ne înconjoară. Să-mi facă semn când sunt pe poziţie. Vom încerca să-l provocăm, după care vom trece la atac. Baza noastră este prost aleasă, nu poate fi apărată.

— Nimeni nu ar fi putut să prevadă această situaţie, spuse Peter. Vom face tot ce va fi necesar. Rămâi unde eşti şi rezistă.

— Ca şi cum aş avea de ales! Contez pe tine, Peter. Nu ne lăsa baltă.

Conversaţia se termina aici. Hunter ascultă convorbirea de două ori ca să analizeze bine fiecare frază.

Cine era „celălalt” de care vorbea Peter? Cineva care se găsea la club. Nu mai fuseseră alte telefoane. Aparent, cei doi tipi care muriseră în faţa porţii trebuiau să ducă un mesaj.

„El” era la club. Hunter avu impresia că aude un declic în timpul conversaţiei cu Simen şi îşi aminti numeroasele ezitări ale acestuia înainte să răspundă.

Se puseseră de acord.

Pentru care motiv spusese Simon că clubul nu putea fi apărat? Dispunea de cincizeci de oameni. În cel mai rău caz, putea încerca o ieşire în forţă. Un singur om, oricare ar fi armamentul său, nu constituia o ameninţare atât de mare ca să blocheze cincizeci de oameni decişi să iasă din propria fortăreaţă.

Se întâmpla deci ceea ce Hunter deja începuse să bănuiască. Era ceva sau cineva de la Pittsfield care trebuia să fie apărat şi nu omorât sau învins.

Dar ce sau cine?

Avea la dispoziţie patru ore ca să afle răspunsul, şi trebuia să bruscheze ceva mai mult oamenii de la *Club Taconic.*

Hunter se aşeză în fotoliul său din faţa ecranului şi se gândi. Subit îi trecu o idee prin minte.

„Isus” era poate „celălalt”.

Pentru un motiv necunoscut, Pittsfield fusese poate ales ca viitoarea capitală a crimei din Statele Unite...

Totul era din ce în ce mai interesant.

CAPITOLUL XIV

Numărul combatanţilor creştea fără încetare.

Când un As negru vorbea de un batalion, era chiar un batalion: arme, elicoptere, avioane de recunoaştere, maşini de teren. Nu se „jucau” de-a războiul, aduceau o adevărată armată. Hunter ignora miza, dar ştia că preţul acesteia era ridicat. Mai ştia că avea la dispoziţie doar câteva ore. Se terminase perioada de tărăgănare. În curând forţele duşmane vor fi aici, în efectiv complet.

Îşi schimbă îmbrăcămintea, apoi reglă comanda de declanşare automată făcând din noul legătura lansatorului de rachete la sistemul video. Cea mai mică mişcare nu numai că activa camerele, ci şi tragerea, al cărei reglaj era instantaneu pus în funcţiune de ţinta descoperită. Tragerea următoare va fi declanşată la următoarea mişcare suspectă.

Hunter nu se servise niciodată de acest sistem automat, esenţial, pentru că prefera să-şi aleagă singur ţintele. Sistemul era supus greşelii în măsura în care mecanismul nu putea distinge inamicul de aliat. O persoană sau un grup deplasându-se într-un anumit fel va fi ales ca ţintă şi în mod iremediabil distrusă. Nici un robot nu era perfect.

Dar Bob Hunter nu avea de ales.

Branşă sistemul de securitate al rulotei, apoi luă Fordul şi se duse în oraş. Trebuia mai întâi să-l întâlnească pe Leo Turrin căruia îi dădu telefon.

— OK, începe să mişte treaba. Trebuie să te văd. Unde?

Turrin îi spuse un loc sigur şi se întâlniră într-o sală de bowling – în compania conducătorului, unei gărzi de corp şi a unui asociat care se afla în spate cu el. Era perfect normal; un şef al Mafiei – mai ales unul care avea ucigaşi care-l căutau – nu se deplasa niciodată singur. Leo Turrin nu putea face în alt mod fără să trezească o curiozitate nesănătoasă la egalii săi.

Hunter se uită atent şi apoi intră în sală. Un club feminin invadase localul şi toate pistele erau ocupate de o mulţime de femei vorbăreţe. Singurii bărbaţi care se aflau acolo erau directorii şi tehnicienii sălii. Erau cinci în total.

Hunter se opri la bar şi luă o Cola într-un pahar. Înainte să aprindă o ţigară, se instală într-un fotoliu de la galeria spectatorilor de unde putea urmări isprăvile concurentelor.

În acest timp, Leo Turrin intră în club luându-şi măsurile de precauţie obişnuite. Hunter privea femeile. De ce păreau ele întotdeauna că se amuză mai mult decât bărbaţii făcând aceleaşi lucruri? Poate pentru că nu aveau nimic de dovedit. Poate pentru că erau diferite de bărbaţi.

Leo intră şi se aşeză pe rândul din faţa lui Hunter. Erau singuri în tribună şi nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenţie. Dar viaţa pe care o duceau le inculcase anumite obiceiuri de care nu se puteau dezobişnui.

Turrin privi femeile timp de un minut înainte să întoarcă uşor privirea.

— Adevărate tigroaice, spuse el. Ţi-ar plăcea să te măsori cu ele?

— Mai degrabă tigrii sunt cei care mă îngrijorează. Se află afară. Cred că voi avea de-a face cu ei în cel mult câteva ore dacă nu găsesc imediat o soluţie.

— Bineînţeles. Să ştii că a trebuit să te privesc de aproape ca să fiu sigur că eşti chiar tu. Eşti un adevărat cameleon. Aş fi jurat că eşti un As de Pică.

— Înadins am făcut asta, răspunse Hunter întinzând portofelul.

Turrin examină harta care se afla în portofel.

— Foarte tare, observă el. Eu aş fi marşat.

Se întoarse şi făcu semn gărzii de corp care se afla în spatele tribunei. Tipul aruncă o privire discretă lui Hunter apoi se îndreptă spre bar.

— Tot acelaşi? întrebă Hunter. Se numeşte Fresni, nu? Niciodată nu ţi-a fost frică că-şi dă seama de ceva?

— Nici el, nici Jocko, spuse Turrin. S-a lovit la cap când era mic. De atunci, nu prea mai gândeşte. Dar este cel bun trăgător de pe coasta de est, iar în privinţa loialităţii, nu există unul ca el. Ce s-a întâmplat?

Hunter îi povesti repede ce se petrecuse, după care îi spuse:

— Înţelegi din ce cauză mă presează timpul? Te înţelegi bine cu Eritrea?

— Binişor. Spune-mi... nu e prea târziu? Putem abandona totul.

— Nici nu se pune problema, Leo. Trebuie să intri din nou în combinaţie. Sunt sigur că Eritrea este gata să înţeleagă de vorbă bună. Nu cred că mai este duşmanul tău – cel puţin, nu în acest moment. N-a venit cu o hoardă de ucigaşi numai ca tu să-i explici de ce i-ai trimis o mulţime de carne congelată. Cine este acest funcţionar al celor din *Commissione* care îţi dă informaţii?

— Se numeşte Flavia.

— OK, deci el este: A venit cu Eritrea. E aici.

Turrin îi aruncă o privire înspăimântată.

— De ce?

— Nu ştiu nimic, dar sunt sigur că e vorba de o problemă particulară pentru *Commissione.* Ascultă, Leo... nu este imposibil să fie o lovitură de stat provocată de anumiţi tipi din *Commissione.*

Turrin se gândi un moment la acest lucru.

— Evident, spuse el încet. E o posibilitate care îi face să tremure de câţiva ani. Aşii de Pică au o mare libertate de acţiune. Există cazuri în care nu răspund în faţa nimănui, decât a lor. Adevărata putere aparţine acestei *Commissione,* care ne conduce, dar care nu controlează totul. Aşii au atins apogeul puterii lor în vremea fraţilor Talifero. Îţi voi spune ceva, sergente. Când tu i-ai omorât pe cei doi, n-au fost prea mulţi cei care i-au plâns. Situaţia era deja neliniştitoare.

— Ea poate că s-a agravat cu un alt As, spuse Hunter. Care e părerea ta?

— Nu ştiu nimic. Nu-i putem identifica. Nimeni nu-i cunoştea, în afară de tipii din *Commissione,* iar uneori am impresia că nici *capi* nu ştiu. Ei îşi schimbă numele foarte des. La fel ca şi feţele, încât ţi se face pielea ca de găină. În Organizaţia noastră, nu eşti niciodată sigur cu cine vorbeşti. Uneori e într-adevăr delirant.

— Ştiu, zise Hunter.

Delirant, în mod sigur, dar de câte ori nu exploatase el această nebunie?

— Ce vor să-i facă lui Flavia? întrebă Turrin. Nu este un As de Pică, e doar un angajat de birou.

— Am avut un presentiment la Atlanta, Leo. În culise, cineva încerca să ia puterea – mi se pare că se înfruntă două tabere. De când Augie a fost „micşorat”... Oh, nu mai ştiu ce să spun! E într-adevăr delirant. Mai întâi, când mergi pe intuiţie, pare coerent, dar când vrei să te exprimi clar cu cuvinte, este ca şi cum te-ai cufunda în schizofrenie.

— Cunosc, spuse Turrin. Dar mai gândeşte-te puţin. În general instinctele tale nu te-au înşelat.

Hunter izbucni în râs. Aprinse o a doua ţigară apoi se întoarse uşor ca să privească în spatele lui. Jocko Fresni se juca la un flipper. Un alt tip se afla lângă uşă şi examina panoul pe care erau indicate orele de deschidere ale sălii de bowling.

— Cine e tipul de lângă uşă? întrebă Hunter.

— Joe Petrillo, mâna mea dreaptă. Un tip curajos.

— Să revenim la discuţie. Augie se stinge. Ceilalţi *capi* se bazează pe el de mulţi ani. Pe cine se vor baza de acum încolo? Cine îi va lua locul lui Augie?

— Nimeni, spuse Turrin. Augie şi-a făcut şcoala pe străzi. Omul care îl va schimba a făcut universitatea. Nu o să mai găseşti oameni ca Augie.

— Trăiască Augie! spuse Hunter.

— Cam aşa este.

— Dacă înţeleg bine, se vor agăţa de regele lor bătrân până la capăt. Dar după aceea? De cine se vor agăţa? De valetul regelui?

Turrin se gândi câteva momente înainte să răspundă:

— Poate că deja au făcut acest lucru. Eritrea ocupă fotoliul lui Augie din New Jersey. Cei mai în vârstă – Di Anglia, Fortuna şi Gustini – îl vor sprijini pe Eritrea. Ei controlează multe teritorii. Ceilalţi *capi...* nu ştiu...

Turrin râse uşurel şi continuă:

— Ei vin şi pleacă atât de repede. Şi asta fără să ţinem cont de eliminări. Bineînţeles, tu n-ai nici un amestec în toate acestea, dar...

Hunter nu zâmbi, dar era de acord cu Turrin. Un număr însemnat de *capi* erau efectiv pe cale de a se stinge din viaţă datorită lui. Necazul era că aceştia erau înlocuiţi imediat cu alţii. Mafia era o hidră; capetele creşteau întotdeauna din nou.

— Poate că devine rentabil, spuse el. La eliminări mă refer. Poate că cei din *Commissione* au decis o epurare ca să consolideze nucleul central.

— Am auzit unele zvonuri în acest sens. Să ne imaginăm că este adevărat. De ce Flavia?

— Când am fost la Atlanta, am descoperit o chestie.

— Care?

— Dovezi false fabricate în legătură cu asasinatul ratat al lui Jake Pelotti. El era *sotto capo* al lui Saranghetti, pe punctul de a fi promovat *capo.* Cineva nu a apreciat această numire şi a hotărât să-l ucidă. Mă urmăreşti?

— Asta se întâmpla înainte de apariţia mea, spuse Turrin. Dar îmi amintesc povestea. Spui că tentativa a eşuat. După aceea?

— Poliţia a găsit un cadavru în Hudson câteva zile mai târziu. Tipul a fost chipurile identificat. Era un ucigaş plătit. La acea vreme, s-a crezut că era cel care încercase să-l ucidă pe Pelotti. Ai auzit vorbindu-se de John Paul James?

— Mi-ai vorbit despre asta mai devreme. Latura biblică...

— A existat într-adevăr un ucigaş plătit pe nume John Paul

James. Imaginaţia bogată şi romantică a Mafiei nu putea lăsa să treacă o asemenea ocazie. Acest nume este simbolic, de aici şi numărul mare de nume biblice din această poveste. Insulta suportată acum douăzeci de ani, insultă care nu există, este cheia întregului mister.

— Vrei să spui că John Paul James nu este cel care a realizat tentativa împotriva lui Pelotti?

— Fără îndoială că nu, dar asta nu are nici o importanţă. Ce este important, este că ei s-au dus la Atlanta ca să exploateze această poveste.

— Nu mai pricep. Vorbim de Flavia?

— Da. Când vrei să iei puterea, cauţi mijloace de presiune, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Şantajezi.

— Exact. Actualmente sunt o mulţime de şantajişti. Scormonesc foarte departe în istorie. Se poate ca şi Eritrea să joace acest joc, gândindu-se poate că există ceva la Flavia. De asemenea, şi la tine.

Turrin clipi din ochi.

— Înţeleg. Flavia mă informează de trei ani. O mare parte din succesul meu pe lângă Augie se datorează acestor informaţii.

— Eritrea are intenţia să se servească de el ca să facă presiuni asupra ta, spuse Hunter. Iar tu vei ceda. Dă-te de partea lui.

Turrin se uită la el cu curiozitate.

— Dar sunt deja de partea lui. Întotdeauna am fost de partea lui Augie. Ce să aibă cu mine: sunt deja de partea lui!

— Pe teritoriul lui Augie, Leo.

— Bineînţeles.

Hunter trase din ţigară şi apoi suflă fumul spre tavan.

— Eu vorbesc de David Eritrea.

Turrin oftă apoi râse.

— Poate că ai dreptate, zise el.

— Merită să vezi. Dar fii prudent. Ştii care-i miza.

— Nu te îngrijora. Voi şti cum să procedez ca să mă fac iubit.

— Mult noroc. Atâta pentru moment. Nu, mai e ceva. Fortăreaţa se află lângă Hancock Pike. Se numeşte *Club Taconic.* O cunoşti?

Turrin holbă ochii.

— Bineînţeles. A fost a lui Manny Manila. Era un bordel de lux pe vremea lui Sergio. Au trecut ceva ani de atunci. Când am luat sub autoritatea mea fetele din Pittsfield, clubul se deteriorase.

— Cum este prin interior?

— De mult timp n-am călcat pe acolo. Să vedem... o casă mare. La etaj are o mulţime de camere şi două apartamente. Jos, o sală mare pentru petreceri şi unde fetele se plimbau prin faţa clienţilor.

— Mai sunt şi câteva barăci prin preajmă, adăugă Hunter.

— Ah, da, bungalourile. Erau pentru serile speciale. Înţelegi ce vreau să spun...

Hunter ştia foarte bine ce voia să spună Leo.

— Acum cine e proprietarul?

Turrin dădu din umeri.

— Manny a vândut clubul când a plecat în Arizona. Era bolnav de tuberculoză şi avea şi sifilis. Nu se ştie care dintre boli l-a terminat. Creierul său era deja bolnav înainte să plece. Proprietarul actual? Nu ştiu. Am impresia că Organizaţia i l-a cumpărat, dar n-aş băga mâna în foc pentru asta. Clubul era prea departe de centru. L-am închis. Nu m-am mai dus de atunci.

— OK. Ne vom despărţi. Am multe de făcut, ca şi tine de altfel. Întâlneşte-te cu Eritrea. Fă un târg cu el. E momentul. Ridică ştacheta cât mai sus.

— E ca şi cum aş avea afacerea în buzunar, glumi Turrin.

Se pregătea să plece. Jocko Fresni veni să-i şoptească ceva la ureche.

Turrin se întoarse spre Hunter.

— Aşteaptă un minut. Trebuie să dau un telefon urgent. M-au sunat din maşină. Să vedem despre ce-i vorba.

Hunter aşteptă câteva minute privind la femeile care jucau bowling.

Leo Turrin reveni, schimbat la faţă, cu privirea unui om hărţuit. Se aşează în fotoliu, lângă Hunter.

— Avem probleme, spuse el încet.

— Ce s-a întâmplat?

— Era Hal. Mi-au răpit nevasta. Au luat-o pe Angie.

Hunter încremeni.

— *Cine* a luat-o?

— Nu ştiu. Hal abia a aflat. Au venit probabil în timpul nopţii. Era lumină peste tot. Ceasul deşteptător de lângă pat a fost debranşat la ora patru şi douăzeci şi două de minute. Asta este tot. Îmi pare rău, dar asta e tot.

— Stai, Leo. Unde era?

— Într-un loc sigur la Cape Cod.

— Într-o casă aparţinând *guvernului*?

— Da, dar foarte bine păzită. Mai bine nici nu se putea. Erau

cu ea doi tipi de-ai lui Hal. Cei mai buni. Apoi un altul care a însoţit copiii pe una dintre insule. Hal mi-a explicat că s-au întâmplat multe lucruri la Washington, încât el... Eh! La dracu'! Nu e vina lui Hal, sergente. A încercat să le telefoneze de două ori astăzi, dar n-a putut vorbi cu ei. Apoi, cu toate necazurile astea...

Faţa lui Hunter părea cioplită în piatră, privirea sa fiind cuprinsă de o ură de neînduplecat. Dar vocea sa era blândă când i se adresă prietenului său.

— Cum a aflat? De la un intermediar?

Turrin scutură din cap.

— Nu vor face aşa. Vor să mă facă să acţionez. Ei ştiu că ştiu... şi eu sunt cel care trebuie să fac primul pas. Va trebui să mă duc la New York, Bob, şi să mă prezint în faţa celor din *Commissione.* Cel care a pus totul la cale va veni la mine.

— Aşteaptă puţin, spuse Hunter. Sacrificiul tău nu-ţi va salva soţia. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.

— Nici nu mai pot să gândesc, Bob, eu...

Hunter voia cu orice preţ să-l facă să-şi revină.

— Şi copiii? spuse el.

— Sunt bine. Hal i-a luat de pe insulă în cea mai mare viteză, îi păzeşte până ce situaţia se va linişti. Atunci ce să fac? Nu pot să rămân aici, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Trebuie să intru în joc. Ei sunt stăpânii. Sunt obligat.

— Mai întâi, sună-l pe Eritrea, spuse Hunter. Încearcă să te înţelegi cu el, vezi dacă poţi să stabileşti un acord. Merită osteneala, Leo. Este poate singura şansă ca să o salvezi pe Angie. Cunoşti metodele lor.

— Oh, Doamne!

Hunter nu voia să abandoneze.

— Ascultă-mă, trebuie să gândeşti limpede. Altfel nu vei face nimic bun. Fixează o întâlnire cu Eritrea. Astfel vei vedea care este situaţia. După aceea, vei lua orice decizie vei vrea, chiar şi să mergi până la capăt. Trebuie să încerci totul, Leo!

Durerea din ochii lui Turrin dispărea puţin câte puţin. Viaţa sa fusese mereu dură, dar asta era poate prea mult.

— Mulţumesc, spuse Turrin, după un moment de linişte.

Se ridică să plece. După ce făcu doi paşi, se întoarse.

— Voiam să-ţi spun... Am un dinte spart. Am o pastilă înăuntru. Îţi spun asta ca să ştii. Nu vor râde prea mult timp de mine.

— Doamne! zise Hunter oftând.

Îşi privi prietenul cel mai bun cum se îndepărta. Niciodată nu va avea unul la fel. Hunter era complet abătut. Iată rezultatul când mergi ani de zile pe o coardă întinsă. Pentru mafioţi, nu exista nici o îndoială. Ei o răpiseră pe soţia lui Leo dintr-o ascunzătoare ce aparţinea guvernului. Asta însemna fie că Turrin se vându-se federalilor, fie că el însuşi era un agent. În ambele cazuri, speranţa era extrem de mică pentru cuplu.

O dată în plus, îi mulţumi cerului că îi luase de lângă el pe toţi de cei care îi era dragi. Fratele său mai mic trăia acum la un ranch sub un alt nume şi femeia pe care o iubea se măritase până la urmă cu un altul.

Singurătatea nu-i făcea viaţa agreabilă, dar era mai puţin îngrozitoare decât ceea ce suporta acum Leo Turrin.

CAPITOLUL XV

— Eu sunt, spuse Hunter. Leo e complet terminat. Ce s-a întâmplat?

Hal Brognola nu era mai bine dispus decât Bob Hunter. Vocea sa nu reuşea să ascundă o tensiune extremă.

— Am descoperit scurgerea de informaţii. Un funcţionar al Senatului. Îl voi ucide pe acest nemernic. Şi dacă nu reuşesc, îl voi castra cu o foarfecă de tăiat unghii.

— Asta nu va schimba situaţia, Hal. Nu-ţi mai face reproşuri. Singura ta vină este că ai sperat. Ce planuri ai?

— Cincizeci de agenţi federali cercetează casa ca să găsească indicii şi caută pe plaja de la faţa locului cu mare atenţie. Voi trimite fără îndoială FBI-ul la *Commissione.* În câteva minute, voi semna ordinul de arestare a tuturor criminalilor de pe coasta de est. Le voi face viaţa atât de imposibilă încât nu vor îndrăzni să atingă nici un fir de păr din capul Angelinei. Voi...

— Nu te vor lăsa să semnezi acest ordin. Te vor plimba dintr-un birou în altul. Las-o baltă.

— Las-o baltă! Dacă ei nu acceptă, le voi înmâna demisia.

— Hal, gândeşte-te puţin. Nu te mai lamenta, căci nu duce la nimic. Cine a fost răpită? Soţia preşedintelui Statelor Unite? Nu, este o femeiuşcă de origine italiană al cărei soţ, un agent federal, este de fapt un agent dublu. Ăsta e deja un punct de plecare foarte stânjenitor pentru autorităţi. Las-o baltă!

Acesta nu era tonul cu care un înalt funcţionar al *Departamentului de Justiţie* era obişnuit. Tăcu brusc. După treizeci de secunde, când vorbi, îi revenise sângele rece.

— Mi-ar plăcea să te văd în locul meu. Vrei să schimbăm locurile? Eu aş fi imediat de acord.

— Nici nu se pune problema, spuse Hunter. Situaţia este explozivă pentru amândoi. Să ne concentrăm amândoi atenţia asupra problemelor.

Brognola oftă.

— Ai dreptate. E vorba de o italiancă şi nimic altceva. Tu ai vreo sugestie? Te ascult.

— Leo încearcă ceva, spuse Hunter. Vom vedea ce rezultat va obţine. Între timp, tu ai putea să te ocupi de altă problemă.

— Care?

— Aceea a acoperirii. Angie a fost răpită dintr-o casă care

aparţine guvernului.

— Nu-i nimic de făcut ca să salvezi acoperirea. Din cauza turnătorului, mafioţii au găsit-o pe Angelina, fără să ştie cine era. Soţul ei este un om important, asta e tot ce ştiau ei. Acum, după răpire, îi cunosc identitatea...

— Ce s-a întâmplat cu oamenii care se aflau acolo?

— Vor fi îngropaţi poimâine, spuse Hal.

— Încep să cred că ideea ta este cea mai bună. Eşti sigur de originea scurgerii de informaţii?

— N-am dovezi legale, dar ştiu cine este.

— Prinde-l! Uită puţin de legalitate. Du-l într-un loc sigur şi forţează-l să vorbească. Fă tot ce poţi ca să mărturisească cine a comis răpirea. Să nu-mi spui că nu poţi face asta.

— În ciuda gurii mele mari, ideea asta mă terorizează, mărturisi Brognola.

— Ai de a face cu sălbatici, Hal. Nu poţi schimba nimic. Prinde-l pe acest tip! Nu ne-au mai rămas decât câteva ore ca să obţinem rezultate. Ascultă-ţi conştiinţa şi fă ce trebuie. Imediat ce-i vei afla numele, sună-mă. Mă voi ocupa personal de asta.

Brognola oftă.

— De acord. Imediat ce voi şti ceva, te voi suna.

— Contez pe tine.

Hunter închise telefonul.

*

* *

Hunter nu mai venise la Pittsfield de când îşi refăcuse faţa, dar era totuşi foarte riscant să se aventureze în birourile prefecturii. Portrete robot ale „noii sale înfăţişări” fuseseră trimise în toate prefecturile din Statele Unite. Cel mai riscant era faptul că trebuia să întâlnească un om care îl cunoscuse bine când era un simplu sergent pe nume Hunter.

Cu toate astea, nu putea face altceva.

Parcă maşina în faţa prefecturii, îşi puse ochelarii de soare la ochi şi intră. Arătă la recepţie o carte de identitate a FBI-ului şi îi spuse frumoasei fete din spatele biroului:

— Mi s-a spus să iau legătura cu căpitanul Weatherbee.

Fata îi arătă zâmbind un fotoliu confortabil. În timp ce aştepta, ea îşi continua flirtul. În sfârşit, cu un ultim zâmbet fermecător, ea îi făcu semn să urce la primul etaj: „a doua uşă la dreapta pe culoar”.

Poliţistul cel înalt mai pusese câteva kilograme pe el, dar era tot acelaşi. Aceeaşi privire gravă care putea exprima atât mânie,

cât şi dispreţ sau veselie. Privirea sa era tot pătrunzătoare, inchizitorială, impenetrabilă. Poliţist sută la sută, Weatherbee nu-şi putea imagina un alt mod de viaţă.

Hunter îi întinse mâna apoi îi arătă cartea de identitate. Apoi traversă camera şi se opri lângă fereastră întorcându-i spatele lui Weatherbee şi privind spre stradă.

— E un oraş frumos, murmură el.

— E prima oară când treci pe aici, Pulaski?

— Nu tocmai, murmură Hunter.

Se întoarse şi îl privi pe căpitan cu faţa în direcţia luminii.

— Te-ai descurcat bine la aeroport. Felicitări.

Căpitanul îl fixă cu o privire neutră.

— Nu cumva ne-am mai întâlnit?

— E posibil. Dar n-am mai venit pe aici de mult timp. Oamenii se mai schimbă.

— Într-adevăr, spuse poliţistul, pe care părea să nu-l mai intereseze conversaţia.

Îşi aprinse o ţigară înainte de a continua:

— Ce pot să fac pentru federali?

— Ne aşteptăm la multe necazuri aici.

— Deja au început, spuse Weatherbee arătându-i o serie de fotografii de la aeroport. Încă încercăm să analizăm tot ce s-a întâmplat.

— Până diseară, asta o să ţi se pară un incident minor, spuse cu răceală Hunter. Tipii din New York vă trimit un batalion, care este deja pe drum.

Căpitanul îl privi netulburat.

— Şi ce faceţi ca să-l opriţi?

— Nu mare lucru, e prea târziu. Voiam să te previn în legătură cu ce se va întâmpla şi...

— Bine, sunt prevenit. Pittsfield îţi mulţumeşte. Acum puteţi pleca ducând toate necazurile în altă parte.

Hunter îşi scoase ochelarii de la ochi şi se aşeză într-un fotoliu, zâmbindu-i căpitanului.

— M-ai recunoscut imediat, nu-i aşa? spuse el încet.

Poliţistul nu-i zâmbi. Privirea sa era mai degrabă nervoasă.

— Chiar şi cu această nouă înfăţişare, ai mult tupeu ca să vii la mine. Ce te face să crezi că te-aş lăsa să ieşi?

— Trebuia să-mi asum acest risc, Al. Este prea important.

Weatherbee mormăi.

— Ar fi trebuit să te gândeşti înainte să revii la Pittsfield. Te-am prevenit deja şi o repet astăzi. Te-ai băgat într-o treabă pe

care nu vei reuşi s-o duci la bun sfârşit. Mai devreme sau mai târziu, te vor prinde. În ciuda noii tale înfăţişări, nu eşti decât un cadavru de la morgă care-şi aşteaptă înmormântarea.

Mina poliţistului se mai îmblânzi puţin, apoi adăugă:

— Dar eşti în mod sigur unul dintre oamenii cei mai curajoşi pe care îi cunosc. Îţi acord cinci minute, sergente. Apoi, te voi recunoaşte imediat oficial.

— Nu-mi va lua decât patru minute, spuse Hunter.

Căpitanul zâmbi.

— Ce încredere! spuse Weatherbee. Spune-mi, legitimaţia asta e adevărată?

— Nu, răspunse Hunter clătinând din cap. Dar uneori îmi uşurează viaţa.

— Nu şi de data asta, bătrâne. Deci ei trimit un batalion? Câţi oameni are batalionul?

— Mai multe sute. Elicoptere, avioane de recunoaştere, maşini de teren, arme moderne şi poate câini.

Weatherbee mormăi, apoi îşi frecă nasul.

— O forţă paramilitară.

— Da.

— Îi vei urmări, nu?

— Mă gândeam că ai putea să aranjezi cu poliţia statului ca să organizeze câteva baraje. Să închizi aerodromurile şi împrejurimile. Ceva de genul ăsta.

— Dar de ce? Oficial, nimeni nu cunoaşte că eu ştiu de venirea acestor tipi.

— Dar ştii că eu voi părăsi imediat oraşul.

Căpitanul îl fixă cu o privire pătrunzătoare care păru că nu se mai termină.

— Chiar vrei într-adevăr, nu-i aşa?

Hunter dădu din umeri.

— Eu mă ocup de fiecare problemă în parte, căpitane. Problema mea actuală este un batalion. Mă îndoiesc că vei putea să-i arestezi pe toţi. Dar trebuie neapărat să câştig timp.

Weatherbee dădu din cap neîncrezător.

— Chiar vrei să-i ucizi pe toţi? Cât sânge va trebui să curgă ca să fii mulţumit? Setea ta nu are limite?

— Ascultându-te, star crede că e vorba de un chiolhan.

— Răzbunarea e arma prostului, nu-i aşa?

Hunter îl fixă brusc cu o privire dură şi rece. În sfârşit, se ridică şi spuse:

— Crezi ce vrei. Cele patru minute au trecut.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse repede Weatherbee. Mă cert mereu cu soţia mea Alice în privinţa acestui subiect. Ea te vede ca un Ivanhoe sau ca un Robin Hood. Eu îi spun că în viaţă nu este aşa. Atunci, dacă nu pentru a-ţi răzbuna familia, pentru ce-o faci? De ce un dur ca Hal Brognola începe să tremure de fiecare dată când mişti degetul cel mic? Cum se face că poliţiştii din toate statele americane – poliţişti oneşti – îţi întorc spatele când te văd trecând pe stradă?

Hunter se opri lângă uşă şi îl privi pe Weatherbee peste umăr.

— Barajele?

— Voi face ce voi putea.

— Cum se face că un poliţist bătrân, care n-a acceptat niciodată în viaţa lui mită, începe subit să coopereze cu criminalul cel mai căutat din Statele Unite?

Hunter ieşi pe culoar şi se lovi de un poliţist tânăr care venea în viteză spre biroul lui Weatherbee.

— Salut, Pappas, spuse politicos Hunter îndepărtându-se.

— Cine era? întrebă Pappas intrând în birou.

Weatherbee oftă şi se aşeză.

— Era Jack „Braţ de Fier”.

— Dar părea că mă cunoaşte. Cine este Jack „Braţ de Fier”?

— Eşti prea tânăr. E un bătrân. Oameni ca el nu mai găsim.

— Nu înţeleg nimic din ce-mi spui. Tipul ăsta îmi cunoştea numele, m-a salutat.

— Tipul ăsta ştie totul, vede totul, face totul.

— Nu înţeleg.

— Tocmai te-ai lovit de Bob Hunter, Johnny. Sună alarma, el este deja departe.

Hunter era într-adevăr deja departe, şi nu putu auzi alarma stridentă.

Avea încă treabă. Trebuia să întâlnească un tip în legătură cu alt tip. Trebuia să se asigure că Leo Turrin va fi acceptat de succesorul lui Augie Marinello.

Trebuia să dea ochii pe David Eritrea.

CAPITOLUL XVI

David Eritrea şi Leo Turrin se închiseseră ca să discute între patru ochi. Angelo Flavia era aşezat într-un fotoliu de lângă fereastră şi citea ziarul. Tamiano şi un tânăr se uitau la televizor cu sunetul dat la minim, iar garda de corp a lui Turrin îl fixa pe Billy Gino aşezat în faţa uşii cu o privire dementă.

Gino îşi schimbă locul, constatând că scaunul pe care stătea era foarte neconfortabil, dorindu-şi din plin ca micul Fresni să găsească altceva mai bun de privit fix. Ce credea el? Că Billy Gino va sparge uşa ca să-i asasineze şeful?

Simţi o uşurare când auzi sunetul aparatului de emisie-recepţie. Scoase brusc antena şi spuse:

— Ce s-a întâmplat.

— Avem un vizitator, Billy, se auzi o voce deformată. Ar trebui să vii.

Îl strigă pe Tamiano care părăsi cu părere de rău filmul cu Edward G. Robinson într-unul dintre cele mai bune roluri ale sale de gangster. Apoi se strădui să-i zâmbească lui Fresni, care nu-şi schimbă deloc expresia, după care ieşi pe culoar ca să se ducă să-l vadă pe vizitator.

Era un tip înalt cu ochelari de soare şi un costum care sigur îl costase cinci sute de dolari. Se afla lângă ascensor împreună cu trei paznici şi le povestea o întâmplare care îi făcea să râdă. „Ciudat mod de face de pază”, gândi Gino cu dezaprobare. Unul dintre oamenii lui îl zări şi se apropie imediat de acesta ca să-i şoptească:

— E un As negru, Billy. A venit să-l vadă pe Leo Turrin.

Totul devenea clar.

În timp ce se apropia de grup, îl trecu un mic fior. Un As de pică sau un As negru, cum se spunea uneori, era ceva foarte special. Aceşti oameni făceau parte din elita elitelor. Nu îi întâlneai la tot pasul, la toate colţurile de stradă, de fapt la nici un colţ de stradă. Nu îi vedeai aproape niciodată, nici chiar în zgârie-norii celor din *Commissione* din centrul Manhattan-ului. Billy Gino nu-i dispreţuia pe aceştia cum îi dispreţuia pe ceilalţi care lucrau la sediu. Respecţi un As negru pentru că nu ai altceva de făcut. Era ceva firesc.

Oamenii lui erau în extaz în faţa necunoscutului, gata să-i arunce flori la picioare. Erau complet atraşi de acesta. Aşii negrii

aveau toţi stil, altfel nu ar mai fi fost Aşi negri, ci simpli ucigaşi plătiţi.

Când sosi lângă ei, Billy Gino înţelese că tipul povestea sfârşitul unei întâmplări.

— El a sărit pe fereastră cu hainele în jurul gâtului. Nu l-am mai văzut niciodată. Iar pe fată nici atât...

Oamenii lui Gino se prăpădeau de râs, fără să-şi dea seama că Gino ajunsese lângă ei. Dar Asul negru observase acest lucru. Aruncă o privire către Gino, apoi îi întinse mâna.

— Salut, Billy. Nu prea eşti aproape de casă.

Billy Gino strânse mâna Asului negru şi se arătă indiferent.

— Ne cunoaştem?

Tipul îi zâmbi.

— Ne-am întâlnit, Billy. Nu mai ţii minte, dar eu ştiu.

Gino îl crezu pe cuvânt. Aşii negrii se deplasau ca nişte fantome; nimeni nu-i vedea, dar ei erau acolo. Se spunea că ştiau absolut totul despre fiecare om, că îi cunoşteau obiceiurile, gusturile, chiar în materie de femei şi chiar poziţiile pe care le prefera. Era ridicol, dar asta era reputaţia de care se bucurau. Aşii întruchipau perfecţiunea, supraomul, super-macho. Ei deţineau puterea reală a vestitei *Commissione.*

Billy Gino nu credea tot ce se spunea despre ei, dar trebuia să le recunoască un anumit magnetism la care el însuşi era sensibil. Omul din faţa lui nu era o excepţie, avea farmec, siguranţă.

Ochii săi erau acoperiţi de ochelari, dar Gino ştia că el vede tot. Luă cartea de joc pe care bărbatul i-o întinse zicând:

— Spune-mi Omega. Trebuie să-l văd pe Leo Turrin. E urgent. Prezintă-i respectele mele lui David, dar du-mă la Leo.

Gino nici măcar nu se chinui să examineze cartea de joc plastifiată: un as de pică. Era suficient.

— Intraţi, domnule, spuse Gino. Sunt sigur că domnului Eritrea îi va face plăcere să vă salute. Discută cu domnul Turrin în acest moment, dar sunt sigur că...

Bărbatul puse mâna pe umărul lui Gino şi avansară împreună către camera lui Eritrea. Mişcarea fii atât de fluidă încât Gino nu-şi putu da seama care dintre ei pornise primul.

— Lucrurile merg prost, Billy, spuse Asul, nu-i momentul să pierdem timp. Am ştiri proaste pentru Leo. Mi-e teamă că va trebui să-i deranjăm.

— Dar asta nu-l va deranja deloc.

Gino fusese supus de farmecul personajului, ca şi ceilalţi, şi ştia acest lucru.

Deoarece ştirea sosirii unui As negru se răspândise rapid, o mulţime de tipi ieşiră pe culoar ca să-l vadă mai de aproape, câţiva aproape goi, cu un prosop înjurai taliei. Lui Gino aproape că îi era jenă. Îi venea să se scuze pentru comportamentul oamenilor săi, dar nu ştia cum s-o facă.

— Noi ocupăm tot etajul, spuse el. Am lăsat uşile deschise ca băieţii să se poată plimba puţin. Aşa, nu au impresia că sunt închişi între patra pereţi.

Tipul zâmbi şi îl linişti pe Gino. În trecere el vorbi cu mai mulţi bărbaţi.

— Fii cu ochii în patra la suedezi, Jerry. Merge treaba pe Lexington Avenue, Eddie?

Aşa se creează o legendă. Nu este nimic mai impresionant pentru un soldat ca un superior care îl strigă pe nume şi care pare să cunoască toate detaliile vieţii sale cotidiene.

Gino înţelegea fascinaţia de care erau cuprinşi soldaţii, cu atât mai mult cu cât era şi el sensibil. Simţise o mare mândrie când tipul îi spusese: „Salut, Billy... Nu eşti prea aproape de casă...”

Tipul îi ştia numele şi ştia de unde vine. În consecinţă, Billy Gino se simţise flatat.

Acest lucru îl irită puţin, dar îl însoţi pe tip în sala cea mare a apartamentului cu multă consideraţie, apoi traversă rapid camera ca să bată la uşa închisă. Fu relativ surprins când şi-a dat seama că tipul era tot lângă el. Jocko Fresni se ridică imediat ca să se împotrivească.

— Salut, Jocko, spuse Asul negru. Câte puncte ai strâns?

Garda de corp se roşi de bucurie şi mormăi:

— Am câştigat două jocuri dar, din păcate, n-am mai putut continua.

El nu mai încercă să se opună când Billy Gino bătu din nou şi intră în camera lui Eritrea.

Eritrea bombăni:

— Ce s-a întâmplat, Billy?

Gino îi întinse portofelul Asului negru care conţinea cartea plastifiată.

— Se numeşte Omega. A venit să vorbească cu domnul Turrin. Spune că este ceva urgent.

Eritrea îl privi rapid pe Turrin, cu un aer surprins.

— În cunoşti pe acest Omega?

— Da, mai mult sau mai puţin. Cred că da.

El se adresă lui Gino:

— Un tip înalt, cu mult farmec, foarte viril?

Gino încuviinţă în linişte.

— Spune că are veşti proaste să vă transmită, domnule Turrin.

Turrin luă portofelul apoi se îndreptă spre uşă. Eritrea se ridică şi Gino îl urmări cu un pas rapid uitându-se la repezeală într-o oglindă mare. Lui Gino îi era ruşine pentru el. Ce treabă avea el cu un As? Totuşi, la urma urmelor, chiar şi şefii îşi schimbau atitudinea în faţa unui astfel de om.

Eritrea se opri în faţa uşii, neştiind dacă el trebuia să iasă sau dacă trebuia să intre vizitatorul. Dar era evident că tipul nu avea intenţia să intre. Gino ieşi repede şi anunţă puţin cam tare:

— Domnule Eritrea, iată-l pe domnul Omega.

Eritrea ieşi din cameră ca o ghiulea, cu mâna întinsă. Omega luase deja lucrurile în mână. Arătă spre Gino şi apoi spre Fresni zicând:

— Voi doi, rămâneţi aici. Ceilalţi, ieşiţi să luaţi aer. Tu nu, Angelo, tu poţi rămâne.

Apoi, fără să-şi recapete răsuflarea, strânse brusc mâna inertă a lui Eritrea şi spuse:

— Îmi pare rău că te-am întrerupt, David. Scuză-ne, te rog, un minut.

Lăsându-l pe Eritrea la locul lui, îl luă pe Turrin în partea cealaltă a camerei unde se izolară într-un colţ.

Ceilalţi tipi părăsiră rapid apartamentul.

— Ce se întâmplă aici? şuşoti furios Eritrea.

— În mod sigur nu este nimic personal, domnule Eritrea.

Billy Gino se întrebă de ce căuta scuze pentru Asul de Pică.

Ce se întâmpla cu adevărat?

CAPITOLUL XVII

— Eşti nebun! şopti Leo Turrin. Ce...

— Taci şi ascultă-mă, spuse calm Hunter. Tocmai am vorbit cu Hal. El are un plan şi lucrurile merg mai bine decât ai crede. Voi vorbi cu Eritrea acum şi o să fac presiuni asupra lui, dar trebuie să ştiu ce i-ai spus deja.

— Ne-am pus de acord, ca să spun aşa, răspunse Turrin nervos. Încearcă să mă constrângă să mă declar de partea sa. Totul se întâmplă aproape aşa cum ai prevăzut tu.

— Ce-ţi oferă?

— Teritorii. Spune că Di Anglia şi alţi *capi* newyorkezi sunt de acord cu el. Spune că sunt gata să se pună în mişcare de la o zi la alta. Le place organizaţia mea şi speră că mă voi declara de partea lor. Ce zici de asta?

— Ţi-a vorbit de Augie?

— Nu.

— Tu i-ai vorbit despre el?

— Nu tocmai. L-am întrebat ce mai face. Mi-a spus că Augie e bine, dar că vrea să organizeze succesiunea. A spus asta ca să mă facă să înţeleg că Augie l-a ales deja pe el ca prinţ moştenitor.

— Bine, înţeleg. Să mergem în direcţia asta.

— OK.

— Pregăteşte-te. Angelina a fost răpită.

Turrin se dădu brusc înapoi strigând:

— *Ce?*

Fresni, care se afla în partea opusă a camerei, ridică brusc capul şi sări în faţă.

— Ce se întâmplă, Leo? E totul bine?

— Da, spuse Turrin. Lasă-mă-n pace.

Lovi canapeaua cu piciorul făcând să cadă o pernă şi lovi peretele cu pumnul.

— Opreşte-te! spuse Hunter ridicând vocea. Păstrează-te pentru tipii care au luat-o!

Eritrea şi Gino se apropiară încet. Turrin le întoarse spatele şi se îndreptă brusc spre fereastră. Nemişcat, se uita spre stradă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă încet Eritrea.

— Trebuie să-ţi vorbesc, David, spuse Hunter.

Eritrea îl luă de braţ şi intră cu el în cameră.

— Billy! Adu nişte răcoritoare!

— Numai cafea pentru mine, preciză Hunter.

— Şi pentru mine. Du-te la bucătărie şi prepar-o.

Hunter se lăsă condus şi închise uşa în trecere cu o lovitură de picior. Imediat ce uşa se închise, se întoarse spre Eritrea.

— Este strict confidenţial, David.

— Evident.

David încercă să-l facă pe Hunter să se aşeze. Dar acesta stătea în faţa ferestrei şi îl contempla îndelung pe mafiot cu un zâmbet neliniştitor.

— De fapt, pe tine am venit să te văd.

— Ştiu. Am înţeles.

— Am venit cât am putut de repede. Te-a lovit rău?

— Aş zice că da. Jumătate din grupul meu a fost nimicit. Leo pretinde că Hunter este aici; poliţia pare să confirme acest lucru. Eu credeam că Leo a fost cel care ne-a salvat, dar el mi-a spus că nu a fost el. El jură că a fost o lovitură a lui Hunter.

— Leo ştie ce vorbeşte. A mai încasat deja tirul lui Hunter.

— Ştiu.

— Dar n-a fost numai Hunter, David.

— Da, e posibil... Dar de ce a vrut el să intervină? Mi-a salvat viaţa. Nu înţeleg.

Asul negru dădu din umeri şi răspunse:

— Nu trebuie să încerci să înţelegi, e ciudat. Dar nu cred că îl vom mai vedea atât de curând. Înainte să vin aici am fost pe la Weatherbee.

— Cine? Îl cunoşti pe acest poliţist?

Hunter făcu un gest din mână.

— Aşa şi aşa. Poliţiştii spun că Hunter nu mai putea rămâne la Pittsfield. Cred că au dreptate. În orice caz, Hunter nu mai reprezintă o problemă.

— Dar cineva pune una. Ştii cine?

Hunter arătă spre uşa închisă.

— Există mai întâi o problemă acolo, în cealaltă cameră. Dacă reuşeşti să o rezolvi vei deveni prietenul cel mai loial pe care mi l-aş putea dori. Spun asta pentru că îl cunosc pe Turrin.

— Nu înţeleg. Ce să rezolv?

— Tocmai i-am dat nişte veşti proaste. Ţi-a explicat ce se petrece aici?

Eritrea încuviinţă:

— Cineva a ordonat să fie ucis. Cred că pot să aranjez asta...

— Aste e doar o parte a problemei. Tocmai i-a fost răpită soţia.

Eritrea holbă ochii.

— Asta e o mârşăvie!

— Este mai grav decât crezi. Au combinat lucrurile datorită unui turnător de la Washington. Au aranjat totul ca să se creadă că ea a fost răpită dintr-un apartament al FBI-ului. Au ucis şi doi agenţi ca să consolideze povestea. Asta se va şti în seara asta. Vor spune că soţia lui Leo era sub protecţia FBI-ului.

Privirea lui Eritrea era intrigată.

— Frumoasă combinaţie! murmură el. L-au încolţit din toate părţile, nu-i aşa?

Hunter oftă. Se uită pe fereastră câteva minute, apoi se întoarse spre Eritrea.

— Poate da, poate nu. Vor să-l pună într-o postură proastă. Nu-i obligatoriu să reuşească.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Iată ce vei face.

— Te ascult.

— Te întorci la New York. Ia-l pe Leo cu tine. Convoacă-ţi oamenii şi precizează-le intenţiile tale. Ori se declară toţi de partea ta, ori să-şi asume riscuri. Ai susţinerea mea şi de asemenea pe a altora. Ştii de cine vorbesc.

Eritrea nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Mulţumesc... Nu pot să-ţi spun cât de...

— Las-o baltă. Eu doar îmi fac meseria. Nu-mi place ce se întâmplă de ceva timp şi nu sunt singurul. În acest caz, ne-am hotărât. Am optat pentru tine. Vrem să ştii acest lucru şi să acţionezi în consecinţă. Pentru asta am venit să vorbesc cu tine.

— E într-adevăr reconfortant. Dar trebuie să mă bazez pe ajutorul tău. Opoziţia e foarte puternică.

— Nu-ţi face griji pentru opoziţie. Nu va mai putea face nimic când vei ajunge la New York.

— Spune-mi, Omega, nu ştiu cum să-ţi spun cât...

Eritrea se opri, incapabil să-şi exprime mulţumirea.

Hunter îi zâmbi, foarte mulţumit de rezultat.

— Nu ţi-a mai rămas decât să acţionezi, David.

— OK. Formidabil. Şi Augie?

Hunter zâmbi din nou.

— Ce-i cu el?

Eritrea se destinse.

— Foarte bine. Din moment ce suntem de acord.

Hunter nu ştia exact la ce face aluzie, dar tăcu.

— Va trebui să te ocupi de necazurile lui Leo. Va trebui să le

rezolvi, altfel, s-ar putea să ai probleme.

— Poate ar trebui să mă separ de el imediat?

Hunter scutură din cap, contrariat.

— Nu te sfătuiesc. Totul se ştie. Ar fi o mişcare proastă. Trebuie să-i ucizi.

Eritrea zâmbi în sfârşit.

— Poţi conta pe mine. Ştiu ce trebuie făcut.

Hunter era convins de asta.

— Bine. Fă ce trebuie ca s-o recuperezi pe soţia lui Leo şi apoi omoară-i. Este foarte important. Ţinem la Leo şi nu ne place ce i se întâmplă. Probabil din acest motiv am hotărât să te susţinem pe tine. Acum este rândul tău să profiţi de asta, David. Nu rata ocazia.

— Nu te îngrijora. Am aceleaşi sentimente ca şi tine în privinţa lui Leo. Este un om de valoare. Nu ne putem permite să-l pierdem.

— Exact. Asta este şi opinia noastră despre tine, David.

— Sunt flatat... Va trebui să ne organizăm mai bine de acum înainte. Mă voi apropia de întreg grupul, voi lucra în armonie.

— Este normal. Când poţi să începi?

Eritrea se uită la ceas.

— Să vedem, este ora... Va trebui să vorbesc mai întâi cu Weatherbee.

— Mă ocup eu de asta.

— Bine. Atunci voi închiria un avion. Nu m-am gândit la asta mai dinainte, dar...

— Lasă-l mai bine pe Leo să-ţi găsească maşini. Vei ajunge la New York în câteva ore.

— Bine, aşa voi face.

— Contăm pe tine, David.

Hunter îl luă pe Eritrea de braţ şi se îndreptară spre uşă.

— Când te vei întoarce, sună-l pe Di Anglia şi spune-i ce faci. Să-şi trimită oamenii la faţa locului ca să vadă ce se întâmplă.

— Bine.

Intrară în camera cea mare exact în momentul în care Billy Gino venea de la bucătărie, împingând o masă rulantă cu o cafetieră fierbinte, un morman de sandvişuri şi pateuri.

— Spune-i şi lui Billy, zise Hunter. Mai spune-i că l-am văzut şi că va avea şi el partea lui de câştig.

Eritrea zâmbi.

— E un om valoros.

— Ar putea lucra pentru *Commissione,* sugeră Hunter.

— Dacă mă gândesc bine, şi Leo ar putea lucra, răspunse David.

— Uite, o idee bună, spuse Hunter. Vorbeşte-i despre asta când veţi fi în drum spre New York. Vei vedea ce gândeşte.

— De acord.

— Îi voi spune două cuvinte ca să-l liniştesc înainte să plec.

— Bună idee, spuse Eritrea.

Hunter traversă camera ca să ajungă la Turrin, în timp ce Eritrea se apropie de Billy Gino.

— Ce încerci să faci? şuşoti Turrin.

— Profit de ocazie.

— Cum?

— Reorganizez treaba. Acum eşti complicele lui Eritrea. Nu te îngrijora pentru Angelina. Totul se va aranja. Îl vei însoţi pe Eritrea la New York. Profită de ocazie.

— Aşteaptă o secundă! Ce...

— Îmi voi termina treaba şi apoi voi dispărea. Omega îşi va schimba înfăţişarea şi identitatea. Nimeni nu-şi va aminti de el. Zâmbeşte, bătrâne. Vei face parte din *Commissione.*

— Eşti nebun!

— Bineînţeles! Şi tu la fel. Şi ei, toţi sunt. Ce importanţă are? Atenţie, Leo, nu pierde o ocazie ca asta.

Se întoarse şi se deplasă rapid până la uşă, părăsindu-şi prietenul care avea un dinte spart în interiorul căruia se afla o pastilă mortală.

Toţi erau nişte nebuni.

CAPITOLUL XVIII

Lucrurile începeau să meargă după cum voia Hunter. Toţi se pregăteau de luptă. El ştia – ca orice războinic – că soseşte un moment în care echilibrul dintre viaţă şi moarte depinde de cea mai mică mişcare.

Hunter îl sună pe Weatherbee.

— Conştiinţa ta nu suferă prea mult?

— Deloc, spuse vesel poliţistul cel înalt. Prefectul i-a convocat pe toţi directorii de agenţie ca să discute problemele noastre. Va fi prezent şi şeful poliţiei de stat, cel al cantonului şi chiar directorul FBI. Va cere să se închidă oraşul. Dar asta va merge în două sensuri, bătrâne.

— Este o ştire bună, Al.

Weatherbee oftă.

— Dacă eşti prudent, vei trăi suficient de mult ca să pui flori pe mormântul părinţilor tăi. Dar să nu-ţi faci iluzii, este o chestiune de timp până te vor ucide.

— Într-o zi, oricum vom muri, spuse Hunter. Drumul meu este diferit de acela normal al altora. De fapt şi eu am o veste bună să-ţi dau. Newyorkezii pleacă chiar în acest moment. Cred că ar trebui să-i laşi să plece.

— De unde ştii că pleacă?

— Pentru că cineva i-a spus lui Eritrea că asta trebuie să facă. S-a gândit că aşa este normal să facă. Eu i-am spus că voi aranja lucrurile cu tine.

— Imposibil!

— Dar este posibil! Crede-mă, lasă-i s-o şteargă, Al.

— Nu asta am vrut să spun. Încercam să glumesc. Dar presupun că sunt prea bătrân ca să mai pot face pe clovnul.

— Tu, bătrân! Sunt sigur că Alice nu-i de acord cu asta.

— Adevărat, ea face parte din admiratorii tăi. În seara asta o să mă dau Rudolf Valentino sau poate regele Arthur.

Hunter izbucni în râs şi apoi închise telefonul. Formă un alt număr şi Billy Gino răspunse imediat.

— Eu sunt, Billy, spuse Hunter. Spune-i lui David că am aranjat cu Weatherbee. Dar va trebui să plecaţi într-o jumătate de oră. Vor pune baraje peste tot. Nu veţi mai avea mult timp.

— Bine, domnule. OK.

— Spune-mi Omega.

— Mulţumesc. David mi-a relatat ce i-ai spus. Eşti un tip tare, Omega. Dacă vreodată ai nevoie de ceva, fă-i un semn lui Billy Gino. Voi fi acolo. Înţelegi ce vreau să spun.

Într-adevăr, Hunter înţelegea ce voia să spună.

Billy Gino îi va fi devotat pentru totdeauna. La cel mai mic semn, el va ucide sau se va lăsa ucis. Hunter clătină din cap şi urcă în maşină, gândindu-se la toţi Billy Gino pe care îi cunoscuse. Ce risipă! Câtă lume ar fi mai bună dacă tot acest potenţial de loialitate şi de fidelitate ar putea fi canalizat în mod diferit.

Se îndreptă spre nord, ştiind că va mai trece mult timp până atunci. Suflarea războiului îi invada mintea. Fortăreaţa era aproape. Îşi alungă toate gândurile din cap şi se pregăti de luptă.

CAPITOLUL XIX

Hunter acceleră uşor ca să urce panta care ducea la casa cea mare. Intră în zona de tragere, cu mâinile crispate pe volan.

Acesta era momentul cel mai periculos.

Puse o mână pe portieră ocolind grămada de fiare care bloca trecerea.

Apoi văzu o lumină pe înălţime, o flacără între copaci şi o linie de foc care se îndrepta spre el.

Sări din maşină, merse pe jos şi se retrase în spatele unor table arse şi calcinate ale maşinii aflate lângă poarta cea mare, în timp ce maşina sa îşi continua drumul. Câteva secunde mai târziu, proiectilul intră în contact cu maşina. Urmă o explozie înspăimântătoare al cărui suflu fierbinte îi încălzi faţa.

Se ridică şi începu să alerge spre casă pe sub resturile care cădeau peste tot.

— Nu trageţi! strigă el alergând spre pridvor.

Uşa se deschise şi Hunter plonjă în interiorul casei, se aruncă pe jos în timp ce fusese prins şi întors cu faţa în sus. Un picior îl apăsa pe stomac, un altul pe gât şi văzu ţeava dublă a unei puşti aflată la câţiva centimetri de nasul lui.

— În buzunarul vestei, mormăi el.

O mână violentă deschise vesta, scoase portofelul şi arma Beretta în acelaşi timp.

Imediat îl eliberară şi îl repuseră pe picioare. Un tip care se afla într-un colţ al camerei începu să râdă.

— Hei! A fost o alergare extraordinară. N-am mai văzut niciodată un tip care să alerge aşa de repede!

Câţiva se apropiară ca să-l scuture de praf, apoi luară respectuos o anumită distanţă.

Tipul care răsese îi dădu arma, dar păstră portofelul.

— Aţi fost formidabil, dar fără să vă ofensez, domnule, cum aţi reuşit să scăpaţi?

Maşina distrusă se afla la aproximativ treizeci de metri de casă şi continua să ardă. Lumina roşiatică a flăcărilor arunca umbre ciudată în camera cea mare. Uluiţi, oamenii se apropiară de ferestrele înalte şi priviră tablele care ardeau. O forţă devastatoare se abătuse subit asupra parcului.

Un alt tip intră în cameră. Era puţin mai bine făcut ca Hunter, dar mai bondoc şi mai tânăr. Avea o faţă inexpresivă.

— Spune-mi cum ai reuşit să scapi. Aş vrea să ştiu.

— L-am văzut venind, bombăni Hunter. Era impresionant, Simon.

Bărbatul zâmbi uşor.

— Aveţi ochii la fel de buni ca picioarele, observă el.

— Am avut noroc, spuse Hunter cu modestie. Am văzut prima maşină de lângă poartă şi m-am întors ca să încerc să înţeleg ce s-a întâmplat. Am înţeles imediat.

— N-ai văzut de unde venea?

— De pe coline, puţin spre vest.

Bărbatul încuviinţă, apoi întinse mâna ca să ia portofelul. Îl examină repede şi apoi îl fixă cu privirea pe Hunter. Reacţionă imediat, recunoscând un om care îi era superior.

— Ai avut noroc, spuse el în mod servil.

Hunter aruncă o privite spre maşina în flăcări şi zâmbi:

— Spune-mi Lucky[1].

Celălalt îi zâmbi, de data asta cu sinceritate.

— Sunt fericit că eşti aici şi sunt mâhnit că te-ai chinuit să intri. Avem necazuri, după cum ai observat.

El i se adresă tipului care răsese:

— Ce te-a apucat să-l rostogoleşti pe jos? Ai văzut bine că alerga de parcă avea pe dracu' pe urmele sale.

Tipul se scuză.

— Nu e nimic grav, spuse Hunter. Ar fi trebuit să-mi anunţ sosirea.

Simon ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări, dar protocolul îi interzicea să facă primul pas. El îi oferi răcoritoare.

Hunter refuză politicos şi îi spuse:

— Sosirea batalionului a fost întârziată.

— Sper că nu va dura prea mult timp, spuse Simon păstrându-şi calmul.

Ochii îi trădau însă neliniştea.

— A trebuit să ocolim anumite locuri. Au fost puse baraje peste tot. Trebuie să-i vorbesc.

Simon îi arătă scările. Traversară împreună salonul mare. Hunter numără aproape treizeci de oameni. Casa era aceea pe care i-o descrisese Turrin, dar confortul era puţin mai ridicat acum. Era mobilier aranjat fără nici un gust în diferite colţuri. Faţa bărbatului acuza oboseala unui asediu prelungit. Era cu moralul la pământ. Glumeţul era un şef de echipă. El îşi

[1] Norocos, în limba engleză (n. tr.).

îndepărtă oamenii de la ferestre şi încercă să-i calmeze.

Toate uşile de la etajul superior erau deschise, mai puţin una. Era apartamentul de care îi vorbise Turrin.

Hunter spera să descopere mai mult decât „omul" din spatele acestei uşi închise. Convingerea că ghicise identitatea acestuia îl făcuse să-şi asume riscul să intre în fortăreaţă. Dar o convingere nu este de ajuns. E nevoie de dovezi.

Îşi spusese că Angelina Turrin se afla undeva în *Club Taconic.*

— Aşteptaţi aici, vă rog, spuse Simon.

Bătu uşor la uşă, aşteptă un moment după care deschise uşa şi intră.

Hunter aşteptă pe culoar în faţa uşii rămase deschisă. Afişa o lipsă completă de interes pentru cel care se afla în apartament. Aştepta să i se ceară să intre.

Nu primi nici o invitaţie. Dimpotrivă. O voce turbată se auzi brusc:

— E Bob Hunter! Prindeţi-l!

Hunter nu mai stătu pe gânduri, instinctul său de supravieţuire comandându-i toate acţiunile. Evenimentele se transformară într-un haos incredibil.

Hunter lua imediat arma în mână. Începu să tragă spre cei care se aflau în apartament, apoi sări pe culoar. Nu era decât o singură fereastră la capătul acestuia. Sărind prin geam, Hunter ateriză în patru labe pe acoperişul în pantă al bucătăriei, de unde îşi luă elan şi sări jos.

Aterizând pe pietriş, se târî fără să piardă vreo secundă. Un pistol-mitralieră trăgea de la primul etaj. Hunter ocoli colţul casei şi începu să alerge spre gardul împrejmuitor.

Un foc de armă care venea de foarte aproape îl aruncă la pământ. Gloanţele îi smulseră spatele vestei, resimţind astfel durerea. Ridicându-se cu rapiditatea unui fulger, ripostă cu un glonţ asupra omului cu puşca. Acesta căzu, dând drumul la armă. Hunter alergă şi trecu prin faţa bungalourilor. În urma lui, nenumărate focuri de armă anunţau vânătoarea de oameni.

O mişcare, într-un bungalou, îi captă rapid privirea, fără să poată spună imediat ce era. Sări peste gard şi se ascunse în tufişuri.

Era în afara oricărui pericol.

O voce se auzi în spatele lui:

— Staţi! Lăsaţi-l să plece. Voi, ceilalţi, rămâneţi în interiorul taberei!

Hunter se bucură de prudenţa ucigaşilor.

Sfidase prea mult destinul intrând în casă.

Cui aparţinea acea voce răguşită pe care în mod sigur. O mai auzise undeva?

Nu ştia. Se deplasă prudent, examinându-şi rănile. Piciorul sângera iar spatele era ciuruit de gloanţe. Dar nu era rănit grav. Chiar mai bine, nu era mort!

Misiunea sa nu reuşise. Nu văzuse nimic în cameră şi nu recunoscuse vocea, dar ceea ce văzuse în bungalou îl liniştea mult. Chircită pe un pat din fundul camerei, goală şi speriată, era o femeie.

O găsise pe Angelina Turrin.

CAPITOLUL XX

Robotul telefonic nu înregistrase nici un mesaj pentru Hunter. Nu era nici o înregistrare pe magnetofonul legat la linia telefonică a clubului. Hunter se sui în vârful stâlpului ca să taie această linie şi să-i izoleze pe cei asediaţi de lumea exterioară şi ca să-i dea un ultim telefon lui Hal Brognola. Auzi o serie de declicuri şi apoi vocea prietenului său.

— Las-o baltă, Bob. S-a terminat.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Cineva mi-a luat-o înainte. Tipul a fost împuşcat pe scările Senatului.

— N-are importanţă.

— Ce vrei să spui?

— Ascultă-mă bine, Hal. Detaliile sunt importante. Locul se numeşte *Club Taconic.* Se află la nord-vest de Pittsfield, lângă Hancock Pike. E o fortăreaţă cu aproape cincizeci de oameni. Poate e noua capitală a crimei. Creierul se află acolo şi retragerea e blocată. Vezi prea bine că nu o pot lăsa baltă acum.

— Şi Angelina?

— Ai înţeles totul. Se află într-un bungalou de la capătul parcului. Locul este destul de spaţios, cu peluze şi o mulţime de tufişuri. Tipii sunt bine înarmaţi. Nu cred că voi putea intra din nou, cel puţin până nu-i omor. Fără îndoială că asta voi fi obligat să fac pentru că...

— Mă ocup eu de asta. Las-o baltă.

— Aş vrea eu, dar aşteaptă întăriri. Un întreg batalion este deja pe drum. Vor fi aici dintr-o clipă într-alta. Trebuie să acţionez repede. Dacă trimiţi poliţişti, Angelina va fi prima care va suferi. O vor ucide imediat, ştii asta. Cu puţin noroc, o voi elibera. Dacă eu ratez, tu eşti cel care va trebui să se descurce.

— De acord.

— Deci... aşteaptă o secundă...

— E totul bine?

— Da, eu...

— Nu pare să fie bine.

— Oh, numai câteva mici „bube”. Sunt pe un stâlp şi nenorocita asta de curea îmi apasă pe răni. Trebuie să-l previi pe Leo. Este în drum spre Manhattan. Dacă te caută, spune-i adevărul. Trebuie să ştie.

— Am înţeles. Dar nu cumva merge în direcţia greşită? E deconspirat, nu?

— Cred că s-a rezolvat treaba, cel puţin pentru moment. Am studiat un scenariu pe care ţi-l voi povesti. Iată-l: cineva a vrut să-l compromită pe Leo. A intrat într-un apartament al guvernului şi a lichidat doi federali ca toată povestea să pară adevărată. La Washington, unul dintre complicii săi a răspândit zvonul că un agent important al *Departamentului de Justiţie* va vorbi. Federalii păzesc familia acestui agent important aflată în această casă pentru a-i asigura protecţia. Ce zici, merge?

— Perfect.

— Cineva trebuia apoi s-o prezinte soţia lui Leo şi să povestească că a fost răpită dintr-o casă aparţinând guvernului. Ţi se pare corect?

— Absolut.

— Dar există totuşi o problemă, Hal. Va trebui să găsim un om de paie pentru a-l acoperi pe adevăratul informator.

— Îmi imaginez că deja ai găsit pe cineva.

— Nu încă. Dar mă voi descurca. Un cadavru ar fi cel mai bun, nu-i aşa?

— Mai e vorbă!!

— OK. Voi livra preţiosul colet. Va fi la fel de bine legat ca şi povestirea care-l însoţeşte.

— Sper că va reuşi. Să verificăm, există un turnător – unul adevărat, nu cel fals. El este cel care a răpit-o pe Angelina. Acum o vom recupera şi, cu aceeaşi ocazie, îl vom salva pe Leo şi îl vom înlocui cu un agent secret fals. Aşa e?

— Exact.

— Bine, dar informatorul – cel adevărat – spusese că un mafiot important este de fapt un agent FBI. Tu vrei să găseşti un tip care să-l înlocuiască pe Leo şi să calmezi spiritele la Washington.

— Doi iepuri dintr-o lovitură. Îl vom acoperi pe Leo şi, în acelaşi timp, lovim puternic inamicul. Te vei trambala la Senat cu un cadavru şi le vei spune: „Îmi pare rău că vă ofensez aşa, dar este mort. Nu se poate face nimic, îmi pare rău.” Apoi, organizezi funeraliile demne de agentul tău – cel fals – şi vei povesti ce vei vrea presei. Cu puţin noroc, aici se va termina totul.

— Bine gândit. Îmi vei spune cine este?

— Un tip relativ important, dar nu din vârf... De fapt, voi face ce voi putea, mai ales dacă tu eşti presat de timp.

Brognola oftă.

— Voi lua orice îmi vei trimite fără să fac nazuri, Bob.

— Pe curând, prietene.

— Ah, sunt încă prietenul tău. Începeam să-mi pun întrebări în privinţa asta.

— Mereu te-am iubit, Hal, dar nu vreau să mă însor cu tine.

— Du-te la naiba! izbucni Brognola. Cred că Leo cunoaşte şi el scenariu.

— În linii mari, da. Trebuie să merg la el, nu mi-a mai rămas mult timp.

— Ştiu că este ridicol, dar fii prudent.

Hunter începu să râdă.

— Dacă m-ai vedea acum, în vârful acestui stâlp, ai râde de mine. Aşa că, Hal, să ştii că nu câştigi partida fiind prudent.

Întrerupse conversaţia şi coborî de pe stâlp.

Avea treabă. Avea de ucis.

Nu ucizi niciodată fiind prudent.

CAPITOLUL XXI

Câteva lucruri încă îl mai sâcâiau pe Hunter în timp ce se ocupa de pregătirea pentru marea bătălie de la Pittsfield.

Tot nu înţelegea de ce fusese ales Pittsfield. De ce se băteau pentru un teritoriu pe care nu-l voia nimeni? Crezuse că răspunsul era poate fortăreaţa însăşi. Dar când intrase acolo, nu văzuse nimic care să poată confirma această ipoteză.

De ce îl atacaseră pe Leo Turrin? De ce se străduiseră să îi găsească familia şi apoi să-i răpească soţia? Pentru că descoperiseră activitatea secretă a lui Turrin? Şi chiar dacă o găsiseră, de ce se chinuiau atât în loc s-o lichideze pur şi simplu? Nu era logic. Evenimentele de la Pittsfield nu erau decât o za din imensul lanţ de tulburare care zdruncina Mafia. Totuşi, de ce tocmai acest oraş?

Această nu era singura întrebare fără răspuns. De ce oamenii lui Simon se închiseseră în fostul *Club Taconic* – reinstalat în grabă sub ameninţarea lui Hunter, ca să aştepte pasivi întăririle care să-i elibereze? De ce nu treceau la o ieşire în forţă?

Încă un lucru uimitor: nu profitau de misiunea ratată a lui Hunter! Acest incident ar fi putut fi uşor exploatat ca să-şi părăsească bârlogul şi să aleagă o poziţie mai sigură. Ceva îi împiedica să se mişte, era clar acest lucru. Dar ce era atât de preţios în acea casă veche?

Simon nu era un imbecil. Cu toate acestea, reacţiile sale erau cel puţin neaşteptate. Când Hunter lansase primul atac, Simon îşi chema oamenii înăuntru în casă şi chemase ajutoare. Nu prea se potrivea cu nimic. Dacă Hunter reuşise să arunce în aer o maşină cu doi oameni înăuntru, putea de asemenea să distrugă casa care conţinea cincizeci.

Dar Simon gândea ca un As. El ajunsese la concluzia că, dacă Hunter nu aruncase casa în aer, însemna că nu putea s-o facă.

Probabil că ieşise din casă ca să încerce să înţeleagă. Examinând colinele care-l înconjurau şi analizând datele balistice de care dispunea, ajunsese la concluzia că artileria lui Hunter se găsea într-un loc de unde putea trage spre poartă, dar nu şi spre casă.

Ar fi trebuit să-şi pună întrebări asupra tentativei de penetrare care fusese o nebunie. Era deci logic să creadă că Hunter nu lucra singur; complicii lui trăseseră asupra sa şi sărise la timp din

maşină.

Asta explica mai bine logica lui Simon, căci dacă asociaţii lui Hunter ar fi putut să arunce în aer maşina, ar fi putut să facă acelaşi lucru cu oricare maşină care încerca să iasă din club.

Hunter tot nu era satisfăcut.

Totuşi aceste întrebări fără răspuns nu schimbau circumstanţele extrem de periculoase. Trebuia oricum să se întoarcă la club ca să o elibereze pe Angelina Turrin din mâinile răpitorilor. Nu avea nici o alternativă.

Pentru a face acest lucru avea nevoie de toate resursele sale şi de armele cele mai sofisticate de care dispunea, în special de sistemul de comandă de la distanţă a lansatorului de rachete.

Datorită unui emiţător, nu mai mare decât un pachet de ţigări, şi care avea patru butoane, Hunter putea să aleagă patru ţinte determinate în prealabil şi apoi să tragă la alegere în cea care voia. Era suficient să apese butonul care corespundea acesteia.

Exterminatorul era aproape gata. Rulota şi lansatorul de rachete erau pregătite. Alesese pentru el un armament complet: puşca M16/M79 cu multă muniţie, care putea să tragă cu explozibili, alice sau bombe cu gaz.

Pusese Auto-Mag la şoldul drept şi luase suficiente încărcătoare ca să decimeze un regiment întreg.

Mai avea tot felul de grenade, de bombe şi alte jucărioare mortale agăţate de banduliera din jurul mijlocului.

În ansamblu, era o echipă completă. Omul şi maşina. Dar era o iluzie tehnică, căci nu exista decât un om. În final, omul era cel care conta, pentru că el singur putea ucide inamicul.

Hunter nu-şi făcea iluzii. Până în prezent reuşise totdeauna să scape. De data asta era mai puţin sigur, dar era oricum gata să înceapă această ofensivă care putea să fie ultima. Nu mai avea mult timp.

Trebuia să pornească la atac.

*

* *

Hunter parcă rulota la o sută de metri de poartă, apoi coborî ca să continue drumul pe jos, mergând de-a lungul drumului şi a maşinilor arse.

Era imposibil ca ei să nu-l fi văzut. Fără îndoială că-l urmăreau ca să înţeleagă ce avea de gând să facă – întrebându-se de ce venea la ei în plină zi şi descoperit.

Câţiva îşi aminteau poate sprintul pe care-l făcuse puţin mai devreme, dorind să repete figura, îngreunat de echipament.

Trecu prin faţa porţii, ştiind că în câteva secunde ei nu-şi vor mai pune nici o întrebare şi vor începe să tragă. Apăsă pe unul dintre butoane. Un proiectil trecu pe deasupra capului său, formând un curent de aer cald.

Casa tremură în urma impactului, o parte din acoperiş se deplasă pe verticală sub o coloană de foc. În acel moment se produse panica.

Hunter continua să avanseze în mijlocul aleii pavate, în timp ce oamenii înnebuniţi săreau din casa care începea să se năruie. Hunter le expedie o interminabilă rafală circulară în timp ce se apropia de bungaloul în care se afla Angelina Turrin.

Un alt proiectil trecu pe deasupra lui. Hoarda sălbatică fu oprită brusc din fuga disperată şi trebui să facă stânga împrejur ca să înfrunte omul de care încercase cu disperare să fugă. Hunter auzi puşti şi pistoale-mitralieră. Le răspunse cu puşca de asalt M16. Exploziile te făceau să te gândeşti la o simfonie, iar cântecul lui Hunter era un cântec de leagăn mortal.

Metodic, de neoprit, el avansa spre bungalou, spre soţia prietenului său. Această femeie inocentă pe care nimic nu o predispunea la nebunia distructivă a „sălbaticilor” Mafiei. Dimpotrivă, ea era făcută pentru blândeţe, pentru viaţă.

O rafală de gloanţe îl obligă să se retragă. Trase din instinct şi văzu trei oameni căzând de pe acoperiş aproape tăiaţi în două de gloanţe, o ploaie de sânge şi de carne inundând peluza. Alţi tipi săriră pe fereastră cu hainele în flăcări. Aşteptaseră prea mult. Le aplică câte un glonţ în cap şi îşi continuă drumul mortal.

Deşi era rănit, Exterminatorul nu simţea nici o durere, gâtul său sângera, iar braţul îi părea a fi din plumb. Gura avea gustul sângelui şi pieptul îi ardea.

Patru persoane săriră brusc în faţa lui. O ploaie de proiectile îi acoperi, căzând imediat.

Hunter apăsă pe al treilea buton. Proiectilul se opri în fosta casă. Aceasta fu ultima. Casa se rupse în două şi flăcări ţâşniră pe acoperişurile clădirilor învecinate.

Peste tot, focul făcea ravagii când el ajunse la bungalou şi deschise uşa cu o lovitură de picior. Lăsă arma deoparte, o luă pe Angelina care leşinase şi traversă din nou zidul de flăcări.

Ţinând femeia pe umărul stâng şi arma Auto-Mag în mâna dreaptă, Hunter îşi croi drum cu proiectile Magnum .44, în timp ce supravieţuitorii holocaustului se îndreptau spre el ca să-l ucidă pe cel mai sălbatic dintre oameni.

Dar el nu terminase încă şi nu era singur. Nu îi era teamă de

nimeni.

Urma al patrulea proiectil!

Acesta îi eliberă drumul, nemaiavând astfel nici un obstacol în faţă. Duse tânăra femeie în rulotă, cel mai bun refugiu pe care i-l putea oferi, după care se întoarse la club.

Însă duşmanul era deja scos din luptă. Numai un bărbat mai trăia respirând cu greu. Era negru, carbonizat, ca şi cum ar fi vrut să se purifice trecând prin foc. Gemea şi îl implora pe Dumnezeu să-i vină în ajutor sau să-l ia.

Hunter îl privi cu milă şi apoi ridică arma Auto-Mag, dar se opri când omul îi spuse ceva. Vocea nu era de recunoscut, dar ritmul ciudat al vorbirii sale îi era familiar.

— Ucide-mă, Hunter. Nu mă obliga să te implor!

Furia lui Hunter refuza să dispară. Vocea sa era crudă:

— Ţi-ai petrecut viaţa implorând să fii ucis, Simon. Spune-mi de ce ai venit să mori la Pittsfield, şi voi face ce mi-ai cerut.

Privirea torturată a lui Simon rătăcea spre tavanul spart. Suspendat în gol, un pat de bolnav se balansa pe verticală. Tot felul de instrumente medicale erau agăţate de el, având câte o manivelă de fiecare parte. Metalul era înnegrit de foc, dar o formă mai puţin neagră se distingea deasupra. Un om. Un om fără picioare!

Brusc, totul deveni clar. Hunter cunoştea răspunsul.

Expedie un glonţ între ochii lui Simon şi îi aruncă pe piept o medalie de trăgător de elită.

Nu mai era nici o întrebare fără răspuns.

Hunter ştia că îl găsise pe Isus din această poveste.

Mutilatul care se afla salteaua arsă era Regele regilor.

Augie Marinello.

Venise să moară pe acest teritoriu, pe care nimeni nu îl voia.

EPILOG

Angelinei Turrin îi era greu să-l privească în ochi pe Hunter. Nu pentru că trăsese în el mai demult, rănindu-l la umăr, ci pentru că era vorba de ceva mult mai intim. Totuşi, era o tânără femeie foarte frumoasă şi nu avea de ce să-i fie ruşine. Nu era vina sa că fusese dezbrăcată şi închisă într-un bungalou.

Ea îi turnă cafea, apoi se lăsă pe vine ca să-l sărute pe Turrin pe nas. Apoi se ridică brusc şi se îndreptă spre bucătăria din rulotă.

— Eşti un om fericit, Leo, spuse Hunter.

— Mai mult decât îţi imaginezi, răspunse Turrin. Cât despre tine, tu eşti o pisică: ai nouă vieţi.

El întinse braţul şi îndepărtă uşor pansamentul de pe gâtul lui Hunter.

— Nu e ceva frumos, spuse el. Încă un centimetru la stânga şi aţi fi murit amândoi. Umărul?

— O să mă refac, spuse Hunter. Tu ce faci? Care e situaţia cu Eritrea?

— Instalat ferm în tabăra sa. Acum nici nu mai am nevoie de el. M-a prezentat la *Commissione* făcând toate recomandaţiile uzuale.

Hunter îi zâmbi.

— Cu atât mai bine, deoarece cred că îi voi turna.

— Ce vrei să spui?

— I-am promis lui Hal că am să-i găsesc un om de paie, dar au ars toţi. Nu a mai rămas nimeni, deci s-ar putea să i-l dau pe Eritrea.

— David Eritrea? spuse Turrin holbând ochii.

— Da. Merită. Ascultă, Leo, Simon valorează de trei ori cât Eritrea. El cel puţin a murit alături de şeful lui. A rămas acolo până la sfârşit.

— Tot nu ştiu cum s-a organizat toată treaba asta, spuse Turrin. David avea într-adevăr intenţia să...

— Nu ştiu nimic, Leo. Nu vom şti poate niciodată. Toţi sunt incredibili. Cum să gândeşti ca aceşti oameni? Nu rămâne în picioare decât faptul că David Eritrea ocupă fotoliul lui Augie de când acesta e bolnav, după cele întâmplate în New Jersey. Augie se afla la *Club Taconic* de două săptămâni. Eritrea căuta prin toate mijloacele să câştige timp. Billy Gino era ferm convins că

bătrânul se afla tot la Long Island.

— Asta mi-a spus şi el. Nu-i vine să creadă. Nu ştie ce să creadă despre David.

— Nu va fi singurul, spuse Hunter. Îţi voi spune ce cred eu, Leo. Cred că Augie se zbătea ca să rămână în viaţă. David Eritrea preluase conducerea. Augie a aflat şi a încercat să scape. Bineînţeles, cu ajutorul lui Simon şi a câtorva Aşi de pică care îi rămăseseră în continuare devotaţi. Însă Augie era condamnat la o scadenţă rapidă; el trăia datorită tehnologiei medicale moderne. De ce au acceptat să joace acest joc? Din romantism. Trebuia ascuns într-un loc sigur. Pittsfield era oraşul ideal. Aproape de Manhattan, dar departe de cartierele obişnuite ale Mafiei. A fost adus pe faimosul teritoriu pe care nu-l voia nimeni. Aşii negrii au hotărât să te elimine ca să nu mai existe nici un reprezentant local. S-au grupat în jurul lui Augie şi au început să străbată ţinutul în lung şi-n lat ca să-i constrângă pe toţi pe care îi puteau constrânge să colaboreze cu ei. Voia să ajungă să-l ţină pe Eritrea în lesă, ca să-i ofere puţină demnitate lui Augie pentru ultimele sale zile. Nu puteau face mai mult. Eu am înţeles totul anapoda, jucând cartea lui Eritrea. Odată cu ultima mea lovitură, i-am întărit poziţia. El nu mai riscă nimic.

Leo Turrin oftă.

— E o lume nebună, nebună, nebună, sergente! Dar, ştii, credeam într-adevăr că ţinea la mine. În sfârşit, ar fi putut să aibă încredere în mine; cel puţin să mă încerce ca să afle. Dar pentru că mi-a furat nevasta după ce a vrut să mă omoare...

Hunter îl fixă cu un aer neîncrezător.

— Fii realist, Leo!

Turrin izbucni în râs.

— Ai dreptate.

— Mai rău este că te-au încolţit din toate părţile. Singurul lucru care îi interesa era s-o aibă pe Angelina. Dacă tu trăiai sau mureai, nu avea nici o importanţă pentru ei. Oricum te-ar fi ucis mai devreme sau mai târziu.

Turrin începu să tremure. Privea către soţia lui care era tot în bucătărie.

— Ea vrea să-i aduc înapoi copiii, sergente. Altfel nu va avea linişte.

Hunter întoarse capul ca să o privească şi el.

— E normal, Leo.

— Ai dreptate. E normal.

— Hai, duceţi-vă la voi acasă. Dar fă-mi un serviciu. Sună-l pe

Weatherbee şi spune-i ce s-a întâmplat. Alice e neliniştită.

Leo Turrin începu să râdă.

— Şi eu sunt. Unde te duci acum?

— De ce? Vrei să vii cu mine?

— Nici nu mă gândesc.

Bărbatul cel mic se ridică şi bătu cu degetele în peretele subţire al rulotei.

— Bate-n lemn. Ai numărul meu. De acum înainte chiar voi putea să te informez. Vei avea atât de multe lucruri de făcut încât nu vei mai avea timp să salvezi tipi ca mine.

Hunter îl fixă lung cu o privire caldă.

— Dacă vreodată m-am îndoit de valoarea unei misiuni, Leo, asta nu s-a întâmplat acum. Hai, du-te cu soţia ta. Trebuie să-l sun pe Hal ca să punem la cale distrugerea lui Eritrea.

— Cum vei face?

— Asta e o altă poveste.

Angelina veni în faţă, îl privi îndelung şi apoi îl sărută pe buze. Hunter o privi cu uimire.

— Ador casa ta, spuse ea încet. Mă simt foarte bine aici.

Hunter stătea lângă uşă şi îi privea îndepărtându-se. Farurile din spate ale maşinii dispăruseră de mult timp când el se întoarse.

— Îţi trebuie o femeie ca să ai o casă, murmură el.

Apoi privi în jurul lui gândindu-se la ce îi spusese ea mai devreme.

Avea dreptate. Te simţi bine aici.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....8
CAPITOLUL III.....15
CAPITOLUL IV.....19
CAPITOLUL V.....23
CAPITOLUL VI.....29
CAPITOLUL VII.....35
CAPITOLUL VIII.....40
CAPITOLUL IX.....46
CAPITOLUL X.....48
CAPITOLUL XI.....54
CAPITOLUL XII.....57
CAPITOLUL XIII.....61
CAPITOLUL XIV.....67
CAPITOLUL XV.....75
CAPITOLUL XVI.....80
CAPITOLUL XVII.....84
CAPITOLUL XVIII.....89
CAPITOLUL XIX.....91

CAPITOLUL XX.....95
CAPITOLUL XXI.....98
EPILOG.....102
CUPRINS.....105

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Începusem să mă îngrijorez din cauza ta, Leo, spuse Hunter cu o voce caldă şi tristă.

Îmi pare rău, dar a trebuit să fac un ocol. Am fost urmărit, răspunse Turrin. Menghina se strânge.Mi-am dat seama, spuse Hunter.

Cine este?

Cred că Augie.

Hunter scoase un fluierat uşor.

E chiar atât de grav?

Mai grav decât îţi imaginezi, sergente. E o epurare generală în cel mai pur stil stalinist. Toată ţara e implicată, nu numai Massachusetts. Eu încasez ca şi ceilalţi, nici mai mult, nici mai puţin. Nu există nici un mod prin care să aflu unde sunt ascunzătorile.

Niciodată nu au existat ascunzători... în această viaţă, spuse Hunter cu o voce lugubră. Ce vei face?

EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000

ISBN 973-9127-80-1 **Lei 18 000**